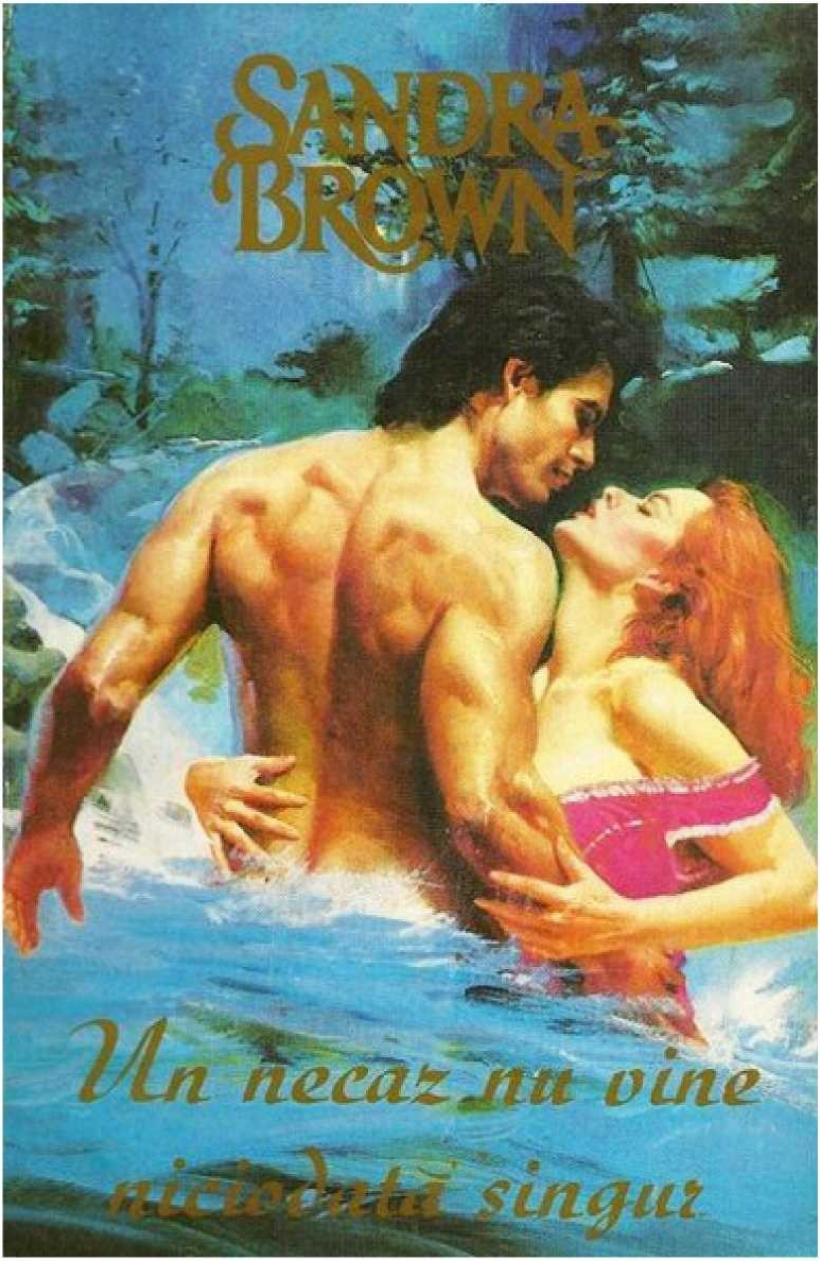
SANDRA BROWN
Un necaz nu vine niciodată singur

SANDRA BROWN

UN NECAZ NU VINE NICIODATĂ SINGUR

Traducere de Diana Constantinescu
Editura UNO
1995

CAPITOLUL 1

Din locul ei aproape de fereastră Samantha Taylor îşi întoarse privirea spre după-amiaza mohorâtă. Cerul era de un cenuşiu ameninţător şi rece. Era începutul lui octombrie, dar se simţea aerul îngheţat al iernii. Nu departe, în centru, se vedeau clădirile înghesuite înfruntând parcă vântul, pentru care oraşul Chicago era atât de renumit. Pe stradă, într-o linişte profundă, o rafală de vânt făcu să stârnească un vârtej de praf. Sunetul strident al clopoţelului anunţă ultima oră de curs. În acelaşi timp uşa biroului se deschise.

— Aici erai, se auzi o voce dezgustător de

voioasă. Aceeaşi Francesca Lombardi, semnată, ştampilată, şi livrată.

Samantha îşi întoarse capul. Se uita la foaia care tocmai îi fusese aruncată pe birou de parcă văzuse o muscă în supă.

— Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc. Şi simulă un zâmbet jalnic. Ce-ai zice de o plimbare la ora asta?

Lou Rawlius se întoarse surprinsă. Înaltă şi durdulie, cu părul cărunt, Lou era un adevărat dar ceresc pentru consilierii şi profesorii de la Lincoln Junior High. Mânecile bluzei erau ca de obicei şifonate şi suflecate la întâmplare până la cot. O pereche de ochelari roz atârnau pe pieptul ei mare. În doi ani de când Samantha se alăturase conducerii nu-i văzuse încă ochelarii puşi acolo unde le e locul, pe vârful nasului. Lou tratase pe toată lumea cu căldură sufletească, dar ea nu era proasta nimănui… era doar sinceră. În acel moment sprâncenele-i aspre se adunară deasupra nasului.

— E vreo problemă? întrebă Lou cu

sinceritatea dintotdeauna. Ultima oară a venit Frankie Lombardi şi a fost o tăcere ca de mormânt. Au intrat câţiva copii în birou ca şi cum urau această lume împreună cu cei ce o alcătuiau şi au plecat aşa cum au venit. Sunt tentată să-mi acopăr urechile de teama că voi auzi vase spărgându-se şi ţipete zdruncinând fereastra. Dar tu, îi spuse Lou făcându-i cu ochiul, tu ai mângâierea lui Mida.

Asta e părerea ei, gândi Samantha plictisită. Lou avea dreptate când spunea că nu întotdeauna copiii aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu cei din conducere. Unii par speriaţi. Alţii sunt lipsiţi de interes. Alţii lasă impresia că sunt pregătiţi de luptă. Samantha avea mai multe roluri. Era mentor, sfătuitor, confident şi, uneori, partizan al disciplinei.

— Îmi este teamă că nu sunt pe aceeaşi lungime de undă cu Frankie Lombardi, a spus ea pe un ton ursuz. Nimic din ceea ce fac nu-mi reuşeşte. Nu ăsta era adevărul, a adăugat ea încet. Încercase cu blândeţe. Fermitate. Gentileţe

şi sinceritate. Domnul Wells, directorul, credea că fata ar putea discuta mult mai bine cu o femeie. El spera ca Samantha să reuşească să se apropie de ea într-un fel sau altul să-i afle necazul. Dar nimic nu se schimbase.

Ea nu avusese nicio explicaţie pentru purtarea lui Frankie. Chiar dacă Frankie nu se purtase exemplar în şcoala generală, nu crease atâtea probleme ca acum. Samantha dorea să afle care este cauza, dar Frankie nu o ajuta deloc. Lou îşi dădu capul într-o parte.

— Ce-a mai făcut de data asta? Un alt răspuns obraznic? O privi.

— Doamna Phillips a spus că dacă se mai întâmplă o dă afară din clasă.

Samantha îşi trecu degetele prin părul blond ca aurul, ondulat, moale şi strălucitor de pe umeri. Deja o mutase dintr-o clasă în alta. Nu voia să fie nevoită să o mai facă iar.

— Să vezi şi să nu crezi! a admis ea. Săptămâna asta nu am avut nicio plângere din partea profesorilor ei. Neaşteptat bufni în râs

când Lou îşi împreună mâinile şi îşi închise ochii deschizându-i apoi larg în semn de mulţumire. Dar, a adăugat ea, se pare că Frankie a început să-şi extindă preocupările.

Lou îşi arcui sprâncenele într-un mod întrebător. Samantha îi făcu un semn elocvent.

— A furat bani din casa de înregistrare a unui magazin. Lou fluieră.

— Şi cum a reuşit să scape? Samantha îşi scutură capul.

— Nu a reuşit. A fost declarată vinovată şi urmează să se întâlnească cu un ofiţer de eliberare condiţionată. Vrea ca prima întâlnire cu Frankie să aibă loc la şcoală. Situaţia nu era deloc obişnuită, dar Lou îşi trosni degetele.

— Deci de aceea a sunat, murmură ea. Nick… nu, Vicent. Nu – ştiu – cum – Larusso, adăugă tânăra femeie. Samantha se schimonosi. De obicei nu era predispusă să judece pe cineva, dar domnul Vicent Larusso îi displăcea. Convorbirea de ieri la telefon fusese scurtă şi deloc plăcută. Nu fusese nepoliticos, dar era repezit şi direct. Nu era

bărbatul care să vorbească deschis. În momentul în care ea ridicase receptorul avusese viziunea unui balaur scoţând flăcări. Lou începu să vorbească şi asta o făcu să nu se mai gândească la el.

— Vorbeşti de lup, o avertiză ea, şi iat-o că vine. Cu o smucitură bruscă a capului arătă spre coridorul din faţa biroului. Privirea Samanthei urmări ultima uşă deschisă. Sigur, era Frankie Lombardi, cu expresia ei deschisă şi beligerantă. Comportarea ei era rigidă ca un marş supus. Lou zâmbi răutăcios.

— Mai bine ţi-ai ascuţi sabia. S-ar putea să ai nevoie de ea. Se dădu înapoi când Frankie intră şi, apoi, în linişte ieşi.

Erau singure. Frankie se opri în pragul uşii, ochii ei negri luminând în momentul în care întâlni privirea Samanthei. Samantha îşi îndreptă umerii şi îi observă expresia pierdută şi abătută a feţei. Parcă se măsurau din cap până-n picioare – greutatea, înălţimea, măsurile. Frankie fu prima. Un baschet uzat lovi podeaua inegală. Începu să

vorbească fără să se uite spre Samantha.

— Mi s-a spus că vreţi să mă vedeţi, murmură ea.

— Da, confirmă cu plăcere. Îi făcu semn să se aşeze pe unul din cele două scaune din faţa ei. Frankie aşteptă până când Samantha se aşeză la birou şi apoi se aruncă pe scaunul de lângă fereastră. Caietul căzu pe podea, făcând un zgomot nostim. Buzele Samanthei tremurau. Frankie tocmai confirmase ceea ce ştia deja – această întâlnire urma să fie la fel de dificilă ca şi celelalte – şi trecuseră patru luni. Samantha oricum ştia rezultatul. Lincoln Junior High era situat într-un loc unde totul se schimbase rapid; la fel ca toţi ceilalţi vecini ai Chicago-ului, era un oraş în interiorul oraşului. Brutăria din colţ devenise acum un restaurant-bar prosper. Un hotel dărăpănat fu înlocuit cu o casă mare, boierească din cărămizi. Era o legătură între nou şi vechi, generaţia nouă menţinându-şi pretenţiile. Şi această legătură urma să fie purtată de copiii lor. Complicând acest lucru, problema era că

elevii claselor a şaptea şi a opta ajunseseră la pubertate. Erau puternic influenţaţi de inocenţa copilăriei, nefiind încă adulţi. Se schimbau atât fizic cât şi psihic; unii dintre ei suportau foarte bine aceste schimbări.

Exista proverbul „ouă clocite la Lincoln”, dar asta nu o împiedica să le spună că în ciuda vocii blânde şi a zâmbetului permanent de pe buzele ei, nu ezita să dea tot ceea ce avea mai bun. Încă nu avea puterea să o aşeze pe Frankie Lombardi alături de ceilalţi. Respiră adânc. Nu, gândi ea. Nu voia să renunţe la Frankie… şi nu ar fi lăsat-o nici pe ea să renunţe.

Deschise dosarul maro adus de Lou întrebându-se încă o dată cum putea oare să se apropie de fată. Numele FRANCESCA LOMBARDI îi apăru în faţă scris cu litere negre şi îndrăzneţe. Încerca să zâmbească. Nu-şi putea imagina pe nimeni strigând-o Francesca. Îi plăcea mai mult Frankie. Pentru alura băieţească, cu părul negru şi ciufulit şi cu pistrui de-a lungul nasului şi obrajilor. Frankie era cel mai potrivit nume.

Samantha o privi şi îşi încrucişa mâinile pe birou. Se hotărî să netezească drumul uşor, încercând să mai înveselească atmosfera.

— Frankie, gândi ea cu voce tare, ai venit atât de des pe aici încât încep să cred că ar trebui ca numele tău să fie pus alături de al meu pe plăcuţa de pe uşă. Frankie nu văzu nimic nostim în asta. Îşi schimonosi chipul. Pentru început nu zise nimic. Samantha era frustrată. Bine, spuse ea încet. Dacă vrei să jucăm după regulile tale, atunci să începem.

— Ştiţi, nu-i aşa? Vocea lui Frankie o făcu să tresară. Ochii ei negri o străpungeau pătrunzând într-un mod neînduplecat. Parcă o acuza. Samantha se hotărî să ignore acest lucru.

— Despre furt? Da, ştiu. Este unul din motivele pentru care te-am chemat. Privirile li se întâlniră. Samantha continuă să o privească prelungind tăcerea. Purtarea lui Frankie nu era ostilă, dar i se putea vedea pe chip răceala – aproape defensivă.

— Nu văd ce legătură aveţi dumneavoastră!

murmură într-un final fata.

Se uita în altă parte. Îşi fixa privirea chiar într-un punct din spatele umărului Samanthei. Samantha se încruntă.

— Crezi că nu-i treaba mea, că-mi bag nasul unde nu trebuie? Poate nu-ţi dai seama, Frankie, dar tot ceea ce se întâmplă în afara şcolii afectează foarte tare ceea ce se întâmplă în interiorul şcolii, şi asta contează.

În momentul în care termină de vorbit Samantha îşi muşcă limba. Frankie nu ar fi răspuns provocării. Dar exista posibilitatea să se interiorizeze şi mai mult.

Samantha dorea să dărâme zidul dintre ele, nu să-l construiască.

Se plimba prin încăpere lăsându-se apoi peste colţul opus lui Frankie. Consideră că trebuie să înlăture celelalte zeci de remarci înainte de a pune capăt acestei discuţii.

— Ştiu, tu crezi că te-am chemat aici pentru a-ţi da o lecţie, să-ţi spun cât de dezamăgită sunt că ai putut face un asemenea lucru, făcu o mică

pauză. Ei bine, aş putea să-ţi spun ceea ce tu aştepţi să auzi. Aş putea să te lovesc peste mâini şi să fac şi alte lucruri neplăcute, dar cred că ar fi mai bine să aşteptăm până la întâlnirea cu ofiţerul. Urmă o pauză. Trebuie să apară în orice moment.

Pentru o clipă Frankie păru mirată.

— Vine aici? Samantha îşi şterse picăturile de sudoare de pe frunte.

— Da. Vrea să ne întâlnim toţi trei aici. Te-am chemat şi te-am rugat să vii mai devreme pentru a afla ce te frământă în ultima vreme. Dar, ca de obicei, încercarea de a afla era în zadar. Frankie rămase în continuare pe scaunul ei.

— Nu mă frământă numit, spuse ea supărată.

— Nu? Buzele-i începură să-i tremure într-un mod imperceptibil. Cu o răbdare forţată luă dosarul şi i-l puse în faţă. AICI scrie cu totul altceva, Frankie. Prezenţa de anul aceasta la şcoală lasă de dorit. Frankie îşi ridică brusc capul.

— Am avut de fiecare dată scutire de acasă accentua ea cu tărie.

Samantha nu-şi putu stăpâni scepticismul. Frankie nu era primul copil care falsifica scutirile şi probabil nu era nici ultimul. Secretara încercase să ia legătura cu mama ei, dar fără succes pentru că nu exista niciun telefon.

— Se poate, spuse ea cu hotărâre, dar asta nu este singura plângere împotriva ta. A trebuit să-ţi schimbăm ora de gimnastică după ce am aflat că ai fost acuzată de furt.

— Nimeni nu va dovedi că am furat ceva!

Nu, gândi cu tristeţe Samantha. Dar din nefericire avea propriile-i suspiciuni.

— Mai ai şi altele, îi reaminti ea. Profesorii tăi se plâng că nu eşti atentă la ore. Discuţiile tale…

— Dacă vă referiţi la cearta mea cu Melissa Stone – ridică cu furie tonul – ea a început. Zicea că e mai bună decât mine şi m-am săturat să tot aud asta. Melissa Stone, aprobă încet Samantha, era un copil insuportabil şi îngâmfat. Dar păstra un moment de victorie pentru vehemenţa lui Frankie. Acum ar fi putut să se agaţe de orice.

Sinceritatea lui Frankie avea izul unei sfidări indignante, dar acest lucru nu o deranja. S-ar fi putut descurca cu antagonism. Dar. această reacţie era mai bună decât niciuna.

— Ştiu că nu e uşor să întorci şi celălalt obraz, spuse Samantha cu blândeţe, şi nu spun că ar trebui. Dar ar fi mult mai bine decât să te cerţi. Făcu o pauză. Îţi creezi o reputaţie de copil problemă, Frankie. Asta vrei?

Nu a răspuns. În timp ce Frankie continua sa o privească pătrunzător, Samantha aşteptă cu nerăbdare un răspuns. Era conştienta de ceea ce reprezenta ea pentru fată – o femeie exagerat de confidentă care o domina. Dar nu voia să devină o figură autoritară ce investiga şi acuza. Dorea ca Frankie să o respecte nu să se teamă de ea.

— Ştii, remarcă, aceste mici discuţii trebuie să înceteze. Voi termina cu toată vorbăria. Cu siguranţă vei fi bucuroasă să nu-mi mai auzi vocea.

Frankie nu reacţiona. Oricum reacţia pe care o dorea – bună, rea, de indiferenţă – era cu totul

absentă. Ochii negri continuau să o privească. Nici măcar nu clipea. Triumful ei se dovedise a fi de scurtă durată. Samantha se linişti şi se aşeză la birou. Urmă o întrebare pusă pe un ton plin de curiozitate.

— Îţi sunt antipatică, Frankie? Pentru o secundă fata păru la fel de tăcută ca şi până atunci, dar apoi dădu din umeri.

— Îţi este frică de mine? Frankie îşi ridică bărbia spre cer. Se apără cu hotărâre.

— Nu mă tem de nimeni! Şi cu asta, basta, gândi Samantha cu un umor ostil. Micuţa fată începu să vorbească serios, îşi muşcă buzele ca să nu râdă.

— Spune-mi ceva, Frankie. Locuieşti cu mama ta? Afirmă plecându-şi capul. Samantha suspectase acest lucru de când observase că în dosar nu era menţionat numele tatălui. Se juca cu timpul sperând că Frankie va da cât de puţin bariera dintre ele la o parte. Dar ea se menţinea rigidă. Samantha îi crease o zvâcnire în adâncul inimii. Pe de o parte, ea nu putu să observe decât

pantalonii peticiţi în genunchi – care erau mai scurţi decât trebuia. Bluza ei de trening albastră era zdenţuroasă şi decolorată peste tot. Pe de altă parte ea realiză că întrebările îi displăceau lui Frankie şi încercă să fie mai atenta la tot ce spunea.

— Ai fraţi, surori? Afară, o puternică rafală de vânt acu geamurile să răsune. În micul birou totul îşi pierdu farmecul. Samantha încă nu era pregătită să renunţe, încercă să continue.

— Sunt curioasă, adăugă ea. Ai fraţi, surori? Frankie dădu din cap în semn că nu.

— Doar noi două, eu şi mama. Vorbise în silă. Samantha încetă pentru moment să o mai privească. Trimisese o scrisoare mamei ei de mai bine de o săptămână. Dar nu primise niciun răspuns, ceea ce o făcu să creadă că nu o interesează câtuşi de puţin soarta fiicei. Dar exista ceva în expresia feţei, ceva ce o puse pe gânduri…

— Ce-a zis mama ta când a auzit că ai început să furi?

Pentru puţin timp Frankie fu şocată, apoi,

brusc, îşi privi genunchii. Samantha îi putu vedea o urmă trecătoare de ruşine. Începu să tragă de pantaloni. Într-un târziu îşi ridică ochii. Samantha observă poziţia rigidă a umerilor ei subţiri. Neîncrederea i se putu citi pe chip.

— Frankie, spuse ea încet. Sunt îngrijorată din cauza ta. Vreau să te ajut şi să aflu de ce ai decăzut atât de mult în ultimul timp. Eşti o fată inteligentă. Eşti prea deşteaptă pentru asemenea lucruri. Ea ezită controlându-şi cu atenţie sentimentele.

— Ştiu că unii copii intră în bucluc din mai multe motive. Pentru a se distra, sau poate pentru a le face părinţilor în ciudă. Sau poate, doar din lipsă de preocupare. Urmă o pauză în care respiră. Nu te pot ajuta până nu aflu ce te frământă, care e problema ta.

Îşi ţinu respiraţia aşteptând cu nerăbdare un răspuns. Frankie o privea straniu. Samanthei îi era frică să spere că în sfârşit a reuşit să ajungă la ea, la sufletul ei. Dar nu reuşise. Privirea ei o îngheţă. Sări în picioare şi se învârti în jurul

scaunului. Degetele-i subţiri apucară spătarul scaunului cu o furie cumplită încât încheieturile i se albiră.

— Credeţi că nu sunt bună de nimic, domnişoară Taylor. Aveţi impresia că nu ştiu asta? Furia ei era legată de un resentiment nebun. Spuneţi că vreţi să mă ajutaţi. Ei bine, eu ştiu mai bine. Şi ştiu şi de ce. Pentru că asta e meseria dumneavoastră, domnişoară Taylor, atâta tot! Dacă aş ieşi acum pe uşă nu v-aţi mai gândi la mine decât dacă aţi fi nevoită iar să vă deranjaţi pentru mine. Samantha îi înfruntă furia cu mare calm. În sinea ei se mira cum de reuşea să se stăpânească, întotdeauna se mândrise cu calmul ei, dar Frankie depăşea orice limită.

— Dacă aş fi crezut că nu eşti bună de nimic, Frankie, n-aş mai fi fost aici ca să vorbesc de una singură în zadar. Crede-mă, mai am şi alte lucruri de făcut. Vorbea încet, dar cuvintele creau un impact dureros.

Respiră adânc şi numără până la douăzeci, pentru că zece nu era îndeajuns.

— Mai mult de atât n-ai putea greşi, dar se pare că asta va trebui să descoperi singură. Făcu un semn spre scaun. Acum, te rog să stai jos!

Se aşeză. Era prea năucită ca să opună reziztenţă. Pentru o fracţiune de secundă uimirea i se oglindi pe chip Samantha nu avea niciun motiv să se bucure. Ştia că va trebui să rişte aproape totul pentru a reuşi să ajungă la Frankie. Tâmplele începură să o doară. Şi le masă şi apoi se întoarse spre fată.

— Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa, vorbi ea încet. Vreau să te ajut, dar tu nu faci decât să îngreunezi situaţia amândurora.

Frankie privi în jos, spre genunchi. Picioarele ei erau băgate sub scaun pregătite parcă de fugă. Samantha habar n-avea la ce se gândea ea, profilul fiindu-i umbrit. Samantha realiza faptul că Frankie ar fi putut nărui totul dacă ar fi plecat. Era un drum lung până jos… dar urcuşul era şi mai lung.

Fără să-şi dea seama Samantha începu să se mişte. Se opri lângă ea şi-şi puse mâna pe umărul

ei. Frankie se încorda, dar Samantha n-o băgă în seamă. Îi vorbi încet, aproape implorând-o.

— Sunt dispusă să îmi înlătur îndoiala, Frankie. Vreau să am încredere în tine. Poţi să faci şi tu acelaşi lucru pentru mine?

Pe neaşteptate atmosfera se linişti. După mult timp Frankie o privi cu ezitare. Gâtlejul Samanthei se încorda ciudat. În momentul acela fu cuprinsă de o mulţime de sentimente. Îi observă mândria, un noian de sentimente – durere şi confuzie în acelaşi timp. Acceptarea deprimată care urmă o străpunse ca un cuţit. Ochii feţei erau trişti.

— Eu… îşi drese glasul şi Samantha realiză cât de greu îi era. Cu vocea aproape stinsă continuă. Voi încerca. Samantha se simţi uşurată.

— Asta e tot ce doream. Într-adevăr era mai mult decât sperase. Câştigase bătălia, nu războiul. Telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi răspunse. Era Lou.

— Domnul Larusso este aici. Nici nu clipi. Domnul Larusso, gândi ea cu înverşunare, ar fi

putut să mai întârzie puţin. Încă nu terminase cu Frankie.

Cât timp vorbi cu Lou nu-şi luă ochii de la Frankie.

— Spune-i, te rog, că-l voi primi în câteva minute. Dar timpul atât de mult dorit păru neînsemnat. Se hotărî să mai facă ceva săpături pentru a afla câte ceva despre viaţa ei de acasă. Dar, încă o dată, Frankie strâmbă din nas. Răspunsul ei – când se hotărî să mai spună ceva – fu monosilabic şi răutăcios. Simţea cu, siguranţă că Samantha încerca să afle mult mai multe. Samantha ştia că n-ar mai fi ajuns nicăieri dacă îi mai punea câteva întrebări.

Suspinând de supărare o sună pe Lou şi o rugă să-l invite pe domnul Larusso înăuntru. Poate că el ar fi reuşit acolo unde ea dăduse greş, recunoscu cu asprime. Încă mai ţinea receptorul în mână când uşa se deschise. Se întoarse întâlnindu-l pentru prima oară pe ofiţerul de eliberare condiţionată.

— Samantha Taylor? Mă numesc Vince

Larusso. Înainta să dea mâna cu ea. Strângerea de mână fu scurtă; degetele abia se atinseseră, acest lucru neliniştind-o. I se păru înalt şi puternic. Biroul părea atât de mic. Ea era prea înaltă pentru o femeie, aproape un metru şi şaptezeci şi şase. Dar pentru a-i vedea ochii trebuia să-şi ridice puţin capul. Dacă pentru ea părea înalt, atunci pentru Frankie cum era? Biata Frankie, era cea mai mică fată dintre toate clasele a «pta… Nu-i trebui mult să constate că gulerul negru al hainei nu era căptuşit. Şi nici nu semăna cu balaurul pe care ea şi-l închipuise. Culoarea părului era închisa, mai închisă ca a lui Frankie. Îi dădu în jur de treizeci de ani Ochii erau de un căprui deschis, aproape aur. Trăsăturile îi erau bine conturate; maxilarele erau proeminente. Buzele erau prea subţiri şi rigide pentru a o putea atrage, dar nu putea să nege că într-un fel arăta destul de bine.

Nu se aşeză pe scaunul oferit de ea. Îşi aruncă blazer-ul pe-o mână şi se năpusti asupra mesei de lucru aşezată sub fereastră. Privirea i se opri asupra lui Frankie.

— A-ha! Deci tu eşti fetiţa cu degetele lipicioase. Spune-mi, Francesca. Câte astfel de isprăvi ai făcut înainte de a fi prinsă?

Vocea lui era mătăsoasă şi plăcută încât cuvintele avură efect imediat. Samantha nu ştia cum reuşise să se abţină şi să nu vorbească.

Ea rămase acolo unde era, la un pas de scaun. Vince Larusso îşi duse mâna la piept şi cu calm aşteptă răspunsul lui Frankie, ridicându-şi o sprânceană. Samanthei îi fu teamă să se uite la ea, dar privirea îi fu atrasă ca de un magnet. Vag auzi picioarele lui Frankie mişcându-se. Îşi înfruntă inamicul cu o bravadă amuzantă luând în considerare şi diferenţa de înălţime dintre ei. Frankie se apropie de el şi începu să-şi mişte două degete în jurul nasului lui.

— Doar două lucruri am de spus. În primul rând nu sunt o fetiţă. Iar în al doilea rând numele meu este Frankie, nu Francesca. Ai înţeles?

Samantha era şocată. Îi privi. Frankie avea o privire aspră, iar Vince Larusso era pur şi simplu amuţit. Un singur gând avea Samantha. Era

bucuroasă că prima rundă se terminase. Dar runda a doua abia începea.

CAPITOLUL 2

Tăcerea era sufocantă... Niciunul nu făcu o mişcare; nimeni nu scoase un cuvânt. Părea că întreaga lume nu mai respira.

Vince Larusso începu să aplaude. Sunetul era asurzitor. Şocată, Samantha îl privi cu ochi întrebători. Observă cu neîncredere că zâmbea, un zâmbet de un adevărat amuzament ce-l întinerea şi îi atenua ridurile feţei.

— Aşa e Frankie, nu? Ei bine, Frankie, sper că micul tău discurs te-a făcut să te simţi mai bine, pentru că în locul tău nu m-aş mai baza pe faptul că se va mai putea întâmpla. Obrajii lui Frankie începură să pălească. Samantha îşi dădu seama că, cu cât paloarea ei creştea, cu atât era mai nervoasă.

Vince Larusso păru să nu observe – sau nu-i păsa. Îşi scoase cu nonşalanţă o pereche de

ochelari cu ramă metalică din buzunarul interior al jachetei şi îi puse în grabă. Începu să o examineze pe deasupra mesei.

— Vrei să-iei loc? Sunt sigur că eşti nerăbdătoare să terminăm. Voia să pară politicos, dar era ceva neplăcut în tonul lui: ironia. Frankie se lăsă cu toată puterea pe scaunul unde el îşi aruncase balzer-ul.

— Asta-i adevărat! murmură ea. Buzele încă îi mai zâmbeau, dar nu şi ochii. Frankie nu încerca să-şi ascundă ostilitatea faţă de el. Samantha nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Dacă înainte de venirea lui Vince Larusso discuţia era cuprinsă de mici scântei, acum întreaga atmosferă era incendiară, îşi opri respiraţia, fiind sigură că urma o nouă explozie inevitabilă.

Dar el pur şi simplu se lăsă pe spate încet împreunându-şi mâinile pe burtă ignorând-o pe Frankie şi concentrându-şi toată atenţia asupra Samanthei.

— Are vreo problemă la şcoală? Samantha realiză că ei îi era adresată întrebarea.

— Când aţi venit dumneavoastră, noi tocmai discutam.

— Şi? Rezistă impulsului de a-l privi cu răutate. În schimb îşi netezi pliseul de la fustă şi-şi şterse o picătură de sudoare de pe frunte. Era mult prea ameţită să realizeze că se oprise.

— Doamnă Taylor!

— Da, da. De data aceasta nu-şi putu masca nerăbdarea. De fapt, domnişoară Taylor şi nu doamnă. Observă mult mai târziu că reacţionase asemeni lui Frankie. Îşi ridică o sprânceană luând un aer ironic.

— Domnişoară Taylor, sublinie el, puteţi să-mi daţi mai multe amănunte în legătură cu situaţia şcolară a lui Frankie? îl privi fix. Până în momentul acela nu-şi dăduse seama că el ar fi putut interpreta greşit hotărârea ei de a-şi clarifica statutul matrimonial. Deveni agitată. Dumnezeule! Oare credea că încerca să-i demonstreze ceva? Expresia lui de toleranţă amuzantă n-o ajută să-şi dea seama

— Simţi că râdea de ea. Reacţia lui fu

neaşteptată.

Atitudinea lipsită de sens faţă de Frankie reuşi să o convingă că era dur şi sever. Chiar dacă realizase că poate exista o fărâmă de blândeţe în el, nu apreciase faptul ca răsese de ea, apreciase. Începu să vorbească.

— Sunt câteva materii la care situaţia pare să se fi îmbunătăţit. Dumnezeule, oare acesta era adevărul? Chiar dacă tonul ei nu fusese calm, era conştientă că încă nu era convingătoare. Înclinarea capului şi privirea sigură transmiseră un mesaj nevorbit – se aştepta ca ea să continue.

Samantha ezită. Cercetarea lui atentă o deranja. Nu-şi putea explica de ce se simţea obligată să o apere pe Frankie. O privi, dar ea era total concentrată asupra lui Vince Larusso. Îşi drese glasul.

— Am fost mai mult îngrijorată de prezenţa ei la cursuri.

— Înţeleg. Se joacă de-a chiulul, nu?

Spatele Samanthei amorţise. Nu era de mirare că furia lui Frankie ajunsese la maxim.

Nimeni nu era mai calm decât ea, dar simţea că se apropie de limită.

— Nu. Îi întâlni privirea rece. Dar a lipsit multe zile anul acesta.

— Dar notele? Trece anul? urmă o pauză lungă.

— Nu, a admis ea într-un târziu. Suspină adânc. Este extrem de capabilă, fără nicio îndoială. Dar nu pare a fi interesată… şi au existat şi câteva neînţelegeri. Cu o voce înceată începu să dea exemple.

Când termină, Samantha observă că Frankie privea pe fereastră. O durere bruscă îi străpunse trupul. La naiba! gândi ea. Ce făcuse? Nu ar fi trebuit să se simtă ca un trădător, dar asta era exact ceea ce simţea.

Şi Vince Larusso se întoarse spre Frankie. Tonul lui, asemeni expresiei feţei, nu trăda nimic din gândurile sale.

— Ai ceva de adăugat, tânără domnişoară? Pentru un moment Frankie păru să nu răspundă. Refuză să-l privească; părea că-l ignoră total. Într-

un târziu dădu din umeri obraznic. Buzele lui se încordară.

— Înţeleg că asta înseamnă nu. Deschise un caiet de pe colţul mesei şi începu să scrie. În acest caz, vom stabili termenii de eliberare condiţionată. În primul rând, ai face bine să stai de partea dreaptă a legii – şi asta înseamnă fără alte isprăvi ca cea de acum câteva săptămâni. În al doilea rând, voi urmări îndeaproape frecvenţa ta la şcoală. Domnişoaraâaylor îmi va comunica orice absenţă. Cineva te va supraveghea pentru a vedea dacă aceste condiţii sunt îndeplinite.

Nu se deranjase să o privească în tot acest timp în care-i vorbise.

— În al treilea rând, notele. Orice notă mai mică de C la fiecare materie este inacceptabilă. În al patrulea rând, nu ai voie să ieşi afară după ora nouă. Va trebui să-mi raportezi totul, îşi întoarse capul spre Samantha, aveţi ceva împotrivă dacă întâlnirile vor avea loc aici, la şcoală? Samantha dădu din cap.

— E bine, murmură ea.

— În prima luni a fiecărei luni? imediat după şcoală? Ea confirmă plecându-şi capul, încă o dată începu să zgârie cu furie.

— Atunci, totul e-n regulă. Ne vom întâlni aici în biroul domnişoarei Taylor, în prima luni a fiecărei luni. În final, Frankie, sub nicio formă nu va trebui să te întâlneşti cu Joey Bennett.

— Joey! Numele izbucni pe buzele lui Frankie. Se răsuci pe scaun pentru a-l putea vedea.

— Joey Bennett, mărturisi el la urma urmei Băiatul cu care erai tu când…

— Ştiu cine e! De ce nu-l pot vedea? Vince îşi ridică încet capul şi se strâmbă – Motivul, începu calm e de la sine înţeles. Joey Bennett este cel mai rău factor influient pe care cineva ca tine îl poate avea. Şi tu ai fost împreună cu el când ai comis furtul, Frankie. Deci, dacă Joey Bennett este vreun camarad de-al tău, ar fi bine ca de acum încolo să fii mai atentă în alegerea prietenilor. Şi apropo, adăugă cu tonul apropiat unei conversaţii, voi trimite şi acasă o listă cu aceşti termeni ca să afle

şi părinţii tăi ceea ce se petrece.

Pentru un timp Frankie rămase tăcută. Samantha era liniştită, conştientă de tensiunea existentă în cameră, chiar dacă pentru Vince Larusso nu era. El încercă să o mai privească încă o dată, dar, în acelaşi timp Frankie începu să-şi bâţâie picioarele. Cine vă credeţi? Dumneavoastră, dumneavoastră nu puteţi face asta. Nu sunteţi tatăl meu! Se văzu o licărire în ochii lui.

— Spre norocul tău, spuse el cu un zâmbet şters. Probabil ţi-aş fi dat de mult o bătaie bine meritată. Îl înfruntă cu îndrăzneală, aproape cu obrăznicie.

— N-am fost bătută niciodată în viaţa mea.

— Se vede de asemeni. Puterea furiei o împinse pe Frankie înainte cu pumnii strânşi.

— Dumneavoastră, dumneavoastră nu mă plăceţi, iar eu nu vă plac. Începu să plângă. Vreau un alt ofiţer.

— Îmi pare rău, spuse el cu blândeţe. Nu se poate. Umerii Samanthei se încovoiară. Un pas

înainte, doi paşi înapoi. Treptat începu să-şi piardă speranţele. Vince Larusso tocmai reuşise să nimicească micul avans, pe care ea împreună cu fata reuşise să-l dobândească. Brusc, el ridică tonul; răsună cu greutatea unei ancore.

— Tu pur şi simplu nu înţelegi, nu-i aşa? Ai încălcat legea, Frankie. Asta schimbă regulile. Asta aruncă mingea în curtea mea şi totul se reduce la: jucăm după regulile mele, Frankie. Cum vreau eu sau deloc.

— Cum vreţi sau deloc? Ce vrea să însemne asta? Nu se sinchisi să-şi îndulcească explicaţia.

— Asta înseamnă că dacă nu te porţi aşa cum se cuvine, dacă încâlci vreun termen al eliberării tale condiţionate, poţi să spui la revedere casei şi familiei tale şi să saluţi Juvenile Hali. Zâmbetul îi era lipsit de milă. Fă-ne un favor, Frankie. Fii fată bună şi nu te mai băga în bucluc. Frankie rămase tăcută. Buzele se mişcară cu greutate când şopti:

— Juvenile Hali? Vreţi să spuneţi că eu… va trebui să locuiesc acolo? îşi ridică mâna şi-şi fixă degetul arătător spre ea.

— Ai înţeles, puştoaico. Samantha se simţi ca şi cum o mână gigantică se apropie de inima ei. Frankie arăta ca o fetiţă rătăcită care tocmai îşi pierdea şi ultima speranţă de a găsi drumul spre casă. Îşi închise caietul cu un bobâmac. Sunetul fu ca un foc de armă.

— Acum, zise el pe un ton înţepător, aveţi întrebări? Frankie îşi scutură capul.

— Atunci poţi să pleci. Fata îşi înhaţă cărţile şi ieşi în fugă. Dar înainte să o ia la goană, Samantha îi zări faţa. I se tăie respiraţia când văzu singurul lucru din lume la care nu se aştepta. Lacrimi.

Frankie împinse uşa grea din lemn închizând-o cu călcâiul. Fu cuprinsă de o satisfacţie perversă când uşa se închise cu o bufnitură nostimă. Putu aproape să audă ecoul zgomotos pocnind pereţii. Nu-i trebui mult timp să coboare scările mari.

Dar când ajunse pe trotuar începu să meargă clătinându-se. Se întoarse şi privi înapoi peste umăr. Credea că reuşise să înghită nodul ce i se pusese în gât, dar imediat acesta reveni mai mare

şi mai greu ca niciodată.

Nu dorise, dar îşi amintise cu câtă înfiorare văzuse pentru prima oară Lincoln Junior High. Era uriaş şi cu o întindere mare, cu pereţii construiţi din piatră de calcar. Clădirea avea doar două etaje, dar ei i se părea că are o sută. Cu colţurile cu un aspect înclinat, cu turnurile abrupte, părea cu siguranţă un castel medieval de undeva de departe.

Deseori îşi imagina că ea era prinţesa care locuia în el; că era răsfăţată şi adorată, înconjurată de nopţi pline de amor. Că tatăl ei era un rege frumos, generos, iar mama ei era o regină superbă lipsită de griji.

Mânioasă, Frankie se învârti. Era oricum un vis prostesc, îşi spuse ea cu asprime. Acele nopţi pline de dragoste nu existau, iar singurul lucru care nu putea fi niciodată era prinţesă. Dacă începuse să se gândească la asemenea lucruri prosteşti ca visul acesta, de ce nu putea şi ea ca toţi ceilalţi copii – fete ce-şi doresc cu ardoare să devină staruri ale muzicii pop ca Janet Jackson?

Sau băieţi ce fac pe aventurierii îndrăzneţi ca Indiana Jones ori soldaţii fioroşi ca Rambo? îşi plecă uşor capul şi merse mai departe total scârbită de ea însăşi. Nu observă persoana care tocmai dăduse colţul decât când fu prea târziu.

— Uită-te pe unde mergi! ţipă o voce de băiat. Dacă nu voi… ah, tu erai. Brusc tonul i se schimbă. Frankie recunoscuse deja jacheta din piele plină de semne, pe care Joey o purta întotdeauna. Ea ezită, apoi începu să se mişte în jurul lui.

— Hei! Unde te grăbeşti aşa?

Se opri şi riscă să-l privească. Joey avea cincisprezece ani şi era mai înalt decât ea cu un cap. Abia cu câteva luni în urmă umerii începuseră să i se contureze cu adevărat. Totuşi, nu se temea de el. Cu siguranţă nu era un sfânt. Dar Frankie îl cunoştea de multă vreme. El nu vrusese să se poarte cu ea aşa cum se poartă cu ceilalţi copii din şcoală. Întotdeauna fusese cinstit cu ea; şi el fu cel ce o prezentă lui Phill, patronul casei de amanet din Strada Market. Şi fără Phill… Intenţionat

încetă să se mai gândească. „Degetele ei lipicioase”, cum le numise Larusso, era ceva la care nu voia să se gândească acum. Îi fu greu să-l privească în ochi.

— Nu am voie să vorbesc cu tine, murmură ea, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Dar Joey înţelese fără nicio problemă.

— Hei, înseamnă că te-ai întâlnit cu ofiţerul de eliberare condiţionată.

Păru atât de amuzat încât Frankie îl privi cu răutate şi porni mai departe. Joey îi tăie calea.

— Hei, o certă el. Te-ai schimbat. Ce ţi-a spus de te-a speriat aşa…

— Joey! se repezi la el cu furie. Joey începu pur şi simplu să râdă şi să o ciupească de obraz.

— Eşti caraghioasă, ştii? Tu nici nu te mai gândeşti să intri într-un magazin şi să ieşi de acolo cu buzunarele burduşite, dar eu continui să uit unele cuvinte, care pentru tine sunt o negaţie. Frankie se gândi că era posibil pentru că niciodată nu o auzise pe mama rostind asemenea cuvinte. Un zâmbet ostil îi apăru pe buze când judecă din

nou. Sau poate spusese, şi ea pur şi simplu nu ştia. Greşelile de vorbire ale mamei sale în italiană, limba ei maternă erau rare. Iar Frankie nu stăpânea foarte bine limba italiană. Mamei îi plăcea să spună „Dacă trăieşti în America vorbeşti americană”. Vocea lui Joey o întrerupse din meditaţie. Părea să nu nege acest lucru.

— Deci, spune-mi. Ce ţi-a mai spus?

— Că nu mai am voie să stau prin preajma ta dintr-un singur motiv!

— Şi cine-mi va spune? Eu? Sau tu? îşi desfăcu mâinile larg şi batjocoritor. Presupun că ţi-a zis că dacă eşti fată rea te va încuia şi va arunca cheia. Privirea lui Frankie fu un răspuns elocvent. Joey îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă cu poftă.

— Vorbărie, Frankie. Doar atât... vorbărie. Iar tu eşti o naivă. Mai au şi alte lucruri de făcut mult mai importante. Oare de ce se lăuda? Nu rezistă aluziei răutăcioase.

— Ca tine? întrebă ea cu viclenie. De fapt, ea fusese singura prinsă. Poliţia îl lăsase să plece

când patronul magazinului îşi înfipse degetele în ea dar, undeva în raportul de la poliţie, trebuia să fie scris şi numele lui. Altfel de unde ştiuse Larusso că fusese împreună cu el? Joey îi zâmbi cu viclenie şi-i făcu cu ochiul.

— Da. Ca mine. Traversară punctul de încrucişare a liniilor feroviare lăsând în urma lor Lincoln Junior High. Frankie privi cu coada ochiului spre şcoală. Pentru prima oară şcoala părea umbrită, fără faţă şi respingătoare.

Nu-şi putu stăpâni fiorii ce-i trecură prin vene.

În primul rând, acolo era domnişoara Taylor. Nu fusese atât de nesuferită ca domnul Wells, admise ea în silă. Dar acesta era singurul lucru pe care Frankie fusese dispusă să-l recunoască. Până şi domnişoara Taylor trebuie să-i spună în ce bucluc intrase! Şi apoi printr-un mic discurs siropos să încerce să se compenseze. Vreau să te ajut, Frankie, şi să aflu de ce ai căzut atât de mult anul acesta. Era exact ceea ce Joey îi spusese, îşi zise ea indignată. Vorbărie. Simplă vorbărie. Cu

siguranţă domnişoara Taylor se gândea doar la un singur lucru. Să se poarte cu ea la fel ca şi cu toţi ceilalţi copii din şcoala – să se implice, împreună cu ea şi să pretindă a fi drăguţa – şi în tot acest timp să râdă de naivitatea ei. Dar acum Frankie ştia foarte bine. Nimeni nu va mai avea vreodată ocazia să-şi bată joc de ea din nou. Apoi Larusso. Ce însemna ceea ce-i spusese despre note? O notă mai mică de C este inadmisibilă. Inadmisibil, îl imită ea. El era cel inadmisibil. Nu l-ar fi iertat pentru asta nici într-un milion de ani! O făcuse să se simtă proastă şi rănită; nu era mândră de ceea ce făcuse, dar de ce trebuia să-i dea peste nas pentru asta?

Exista un singur cuvânt pentru oameni ca el, gândi ea cu înverşunare. Începu să caute prin vocabularul ei limitat încercând să găsească cuvântul potrivit… arogant, aşa fusese el.

Zâmbi cu un aer îngâmfat. „Larusso”, spuse ea cu voce tare, savurându-şi gândul.

„Eşti un ticălos arogant…”. Se opri exact la timp. Nu era o caracterizare plăcută şi, dacă

mama ei ar fi auzit-o i-ar fi frecat urechea cu săpun.

Şi o singură dată a fost de ajuns, mulţumesc. Buzele şi limba începură să-i ardă la amintirea zilei nu prea îndepărtată. Făcuse o aluzie nepotrivită la lipsa tatălui ei cu o satisfacţie imensă. Din nefericire, mama ei se simţise jignită.

A fost groaznic să petreci o oră la baie în faţa chiuvetei făcând gargară şi scuipând. Joey alunecă şi ea începu să râdă zgomotos.

— Acum într-adevăr e râsul tău. Se sprijini de umărul ei şi aruncă o privire spre jacheta din jeans Ai putea să te îmbraci şi tu cu haine noi, Frankie. Mergem? Banii pe care-i furase – sau pe care încercase să-i fure –… revenire imediat în minte. Fu cuprinsă de un sentiment de amărăciune: Intenţiona să dea banii Mamei pentru a-şi putea cumpăra o uniformă. Doamna Mullins, proprietara brutăriei la care lucra Mama, insistase ca toţi angajaţii să poarte halate albe. Şi acest lucru o enerva pe Frankie, în special de când Mama nu mai lucra doar ca vânzătoare. Şi ea nu

avea decât un singur halat şi trebuia să-l spele în fiecare seară. Joey o strigă din nou.

— Vii, Frankie? În ciuda asigurărilor ei, ea nu-l putea uita pe Larusso atât de uşor pe cât ar fi dorit. Frankie dădu din cap.

— Cred că voi mai rămâne un pic, murmură ea. Dar Joey păru să nu o audă. Privi dincolo de şinele de tramvai. Un zâmbet clar îi apăru pe buze.

— Hei, uite-l pe Pete. Frankie privi într-acolo. Cu siguranţă era Pete Renfrow, tolănit pe capota unei superbe maşini de culoare neagră. Era, ca de obicei, înconjurat de un grup de băieţi şi câteva fete.

— Ţi-am spus de noua lui maşină? Era încântat de parcă ar fi fost a lui. Este o Camaro, şi are claxoane şi lumini. Ştii ce spunea tot timpul Pete – nu vrea decât ceea ce e mai bun. Frankie rămase tăcută pentru că ştia ce spusese Pete, şi avea perfectă dreptate. Mai târziu Joey îl cită pe Pete la fel cum Mama îl citase pe ultimul lor preot, Părintele Anthony – Padre Antonio cum îl numea

ea mereu. Frankie nu era sigură dacă-l plăcea pe Pete. Joey le făcuse cunoştinţă cu câteva săptămâni în urmă. Pete v avea nouăsprezece ani, dar majoritatea prietenilor lui erau mai tineri decât el, de o seamă cu Joey. Din câte ştia ea, Pete nu avea nicio slujbă. Dar aflase de la Joey că avusese întotdeauna o grămadă de bani – nu-şi putea imagina de unde, dar nici nu voia să ştie. Joey o înghionti.

— Hei, de ce nu vii şi tu să te uiţi? Pete n-o să se supere dacă te uiţi şi tu puţin. Poate mergem amândoi să furăm nişte ţoale noi.

— Poate altă dată, şopti ea. Frankie îi observă dezaprobarea şi, spre surprinderea ei, el nu zise nimic. Dădu din umeri şi o părăsi la colţul următor pentru a-l însoţi pe Pete. În timp ce-l privea plecând un singur gând o obseda. Între ei era o mare diferenţă, realiză ea pentru prima oară. Joey fura pentru că îi plăcea riscul şi aventura. Ea furase pentru că nu avusese de ales. Frankie nu-şi putu stăpâni puternicul fior ce o cuprinse. Mergea târându-şi picioarele, iar umerii

i se încovoiară. Ei nu o înţelegeau, niciunul. Nici domnişoara Taylor. Nici Larusso. Nici măcar Mama. Dar cel mai dureros lucru pentru ea era siguranţa că nu ar fi înţeles-o niciodată, chiar dacă ar fi încercat să le explice. Naiba să-i ia!

Gândi ea brusc şi cu furie. La naiba cu Larusso şi cu amestecul lui în viaţa ei. Îşi strânse pumnul în palmă într-o zădărnicie totală. Mulţumită lui va trebui să se îmbolnăvească pentru puţin timp.

În momentul următor un zâmbet secret i se ivi pe buze. Ar fi putut să se răzbune mai târziu, dar acum nu-i păsa. Larusso era un tip atât de arogant, încât nici nu visa că o puştoaică asemeni ei s-ar putea gândi la…

La fel cum Vince Larusso era în mintea lui Frankie, fata era în mintea lui Vince. Îi era greu să se concentreze la Frankie Lombardi. Samantha Taylor i-ar fi putut oferi o distracţie pe cinste, dacă i-ar fi permis să se amuze. În schimb îl făcuse să se simtă vinovat precum un păcătos.

Şi nici măcar nu ştia de ce. Frankie nu

reuşise să-şi pregătească marea evadare mai repede decât sunetul telefonului Samanthei.

El auzi din conversaţia cu secretara că un părinte enervat se afla pe fir şi că nu se putea înţelege cu el. Prelua convorbirea, dar nu înainte de a-l ruga în mod subliniat să aştepte până termină ceea ce are ea de spus.

El îi aprobă sugestia şi văzu cafetiera pusă pe masa profesorilor. Fusese plecat pentru zece minute şi trecuseră alte zece minute de când ea dezbătea problema cu acel părinte. Găsi al naibii de tulburător să audă cât de plăcut vorbea la telefon în timp ce îi arunca priviri ucigătoare, într-un târziu se mută la fereastră şi sorbi din cafea pentru a scăpa de privirea ei pătrunzătoare. Simţea că era ceva – totul – în legătură cu Francesca Lombardi.

Era încă lângă geam când receptorul fu pus în furcă. Se întoarse la timp pentru a o vedea aşezându-se pe un scaun şi închizând ochii într-un mod de uşurare profundă. Dar imediat deschise ochii şi când îi întâlni ochii zâmbăreţi, se întrista.

Acea privire tăcută şi învingătoare îl condamnă încă o dată.

— N-ar trebui să vă încruntaţi atât de mult, domnişoară Taylor. Îi atrase atenţia cuv blândeţe, încruntatul cauzează ridurile, şi o domnişoară atât de drăguţă ca dumneavoastră n-ar trebui să vrea asta, nu? Se uită la el parcă străpungându-l. – încercaţi să duceţi cu zăhărelul persoana greşită, îl informă ea furioasă. În schimb ar fi trebuit să încercaţi cu Frankie.

Vince suspină, un oftat de un profund regret. Îşi ridică mâinile şi şi le împreună.

— Frankie, repetă zâmbind răutăcios. Îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe birou. De fapt, asta e problema, nu? Ea îi zâmbi dulce.

— Foarte înţelept, domnule Larusso. Păcat că nu sunteţi la fel de priceput şi în modul de abordare. Înţelese imediat. Ce păcat, îşi spuse el. Nu avea nimic împotrivă cu prelungirea conflictului sau cu frumoasa domnişoară Samantha

Taylor… numai dacă subiectul nu era Frankie

Lombardi.

Zâmbi şters şi se resemna doar cu problemele pentru care se afla aici.

— Puteţi să mă credeţi sau nu, îi zise el încet, sunt ultima persoană care s-ar putea certa cu modul de abordare.

— Nu mă puteţi prosti. Respiraţia ei anevoie, lipsită de eleganţă aproape îl făcu să râdă, dar nu îndrăzni.

— Credeţi că am fost prea dur cu ea?

— Prea dur? repetă suav. Lovi cu palmele biroul. Se lovi peste picioare cu forţa unei rachete. Bineînţeles că da! E doar un copil, are numai treisprezece ani. V-aţi purtat ca un… un criminal.

Vince clipi. Pentru o femeie cu trăsături atât de fine se pierduse al naibii de tare cu firea. Îl privea ca şi cum ar fi vrut să-l taie în bucăţele şi să-l arunce la vulturi. Un singur lucru era sigur, făcuse ceea ce crezuse că e mai bine. Şi cel mai important, făcuse tot ceea ce era necesar… pentru binele lui Frankie.

— Chiar contează caracterizarea? Vocea îi

era foarte înceată. Şi pe ea o putem numi o tânără delincventă sau o criminală. O putem numi Rebeoca din Sunnybrook Farm, de exemplu. Dar asta nu va schimba ceea ce a făcut. Frankie Lombardi a încălcat legea şi acum va trebui să reziste şi să plătească. Samantha nu-şi putu aminti când mai fusese atât de funoasa ca acum. Oare cum putea fi atât de rece?

— Şi presupun că asta este tot. Tonul ei îl critica asemeni expresie, feţei. Deschizi şi închizi aşa pur şi simplu? Ei bine, vreau să vă spun ceva domnule Larusso. Frankie poate se poartă ca şi cum ar fi cel mai rău copil, dar în sufletul ei este o fetiţă care suferă ca şi noi. Aşa! Acum îi spusese. Dar de ce nu părea convins? În schimb el o privi cu scepticism.

— Dumneavoastră, pronunţă el cu hotărâre, simţiţi milă pentru ea. Samantha izbucni.

— Şi ce dacă? Aţi privit-o – vreau să spun, chiar aţi privit-o? l-aţi văzut hainele? Cât de slabă este? Este evident că e săracă. Şi provine dintr-o familie alcătuită dintr-un singur părinte. Poate că

nu le pasă absolut deloc celor de acasă. Poate că nimănui nu-i pasă unde este sau ce face! Cred că am de ce să simt milă pentru ea, concluziona cu inima frântă. Dar o mică emoţie sinceră este mult mai bună decât nimic. O scânteie periculoasă îi apăru în ochi. Începu să roşească încet în timp ce privea spre picioare. Privirile li se întâlniră peste înălţimea biroului ei.

— Ca mine, nu? Tonul lui era foarte calm, dar nu o înduioşa câtuşi de puţin.

— Aşa cum am spus mai devreme, domnule Larusso, sunteţi un om inteligent.

Se confruntară într-o linişte profundă, dar niciunul nu nega faptul că liniile bătăliei fuseseră trasate. Vince îşi simţi maxilarele încordându-se. Unu-zero pentru dumneavoastră, Samantha Taylor, încheie supărat. Îl rănise – şi într-un mod josnic. Muşchii obrajilor lui se întinseră.

— Mă tem că slujba mea nu mă face a fi atotcunoscător. Dar credeţi-mă, este mult mai bine ca aceşti copii să ştie, vreau să spun afacerile chiar de la început. Singura cale de a ajunge la ei

este să vorbeşti în limba lor. Dacă trebuie să mă cobor la nivelul lor pentru a reuşi, atunci pentru Dumnezeu, este exact ceea ce voi face.

— Aţi speriat-o pe biata fată de moarte! Râsul lui fu neînfricat.

— Nicio şansă. Copiii ca Frankie nu respectă autorităţile şi nici nu se tem de ele. Apropo, cum este cunoscută ca fiind această vârstă? Ah, da, anii formării. Într-un fel aşa este. Pentru că are doar treisprezece ani şi deja se descurcă singură. Peste câţiva ani va spune dacă va face pasul hotărâtor. Să sperăm că a primit mesajul meu tare şi clar.

— Oh, cred că da. Samantha îl privi fix. De fapt, aţi făcut mai mult decât atât. Aţi făcut-o să plângă! Vince îşi dădu ochii peste cap. Îl cuprinse o fărâmă de umor negru; simţi un zâmbet şovăielnic pe buzele sale.

— Draga mea domnişoară Taylor, rosti el tărăgănat. Chiar v-a păcălit, nu? Nu v-aţi gândit că e posibil ca Frankie să ştie toate mişcările de dinainte? Cum poţi să mulţumeşti nişte oameni ca dumneavoastră?

— Nu se poate, îl repezi, ea. Dar se pare că vă trece ceva prin minte. Nu, gândi el dureros. Avea o sursă mai bună. O sursă mult mai bună, într-adevăr.

— Ei nu rămân puri pentru mult timp pe aceste străzi. Vocea lui era înceată şi sigură. Dar Samantha nu păru convinsă. Vince fu cuprins de o izbucnire a unei pure frustraţii. Cum ar fi putut oare ca vreunul dintre ei să-i facă un bine lui Frankie Lombardi când ei aveau intenţii contrare?

Suspină luptându-se cu nerăbdarea care nu era niciodată uşoară. Samantha Taylor era încăpăţânată ca şi Frankie.

— Aş dori să vă întreb ceva. Credeţi că poate distinge răul de bine?

Pentru o secundă încremeni, apoi începu să se lovească uşor peste buză, neconfortabil cu siguranţă Acela era într-adevăr un suspin, decise Vince

— Nici eu nu cred. Dar asta n-a împiedicat-o să fure o sumă considerabilă din casa de înregistrare. O privi pentru câteva secunde. V-a

spus cum a făcut? Samantha îşi scutură capul.

— Poate vă veţi convinge apoi că „acea biată fată” nu este atât de inocentă pe cât credeţi. S-a dus la vânzător să cumpere un pachet de gumă. Când acesta a deschis casa de înregistrare l-a rugat să-i arate un material de pe raftul de mai jos, opus acestuia. Imediat ce vânzătorul se întoarse, înşfacă un teanc mare de bancnote din sertar. Se strâmbă. Este cel mai vechi truc. Problema este că a ţinut de mai multe ori decât credeţi.

Samantha îngheţă. Cel mai vechi truc? I se păru mai mult îndrăzneţ. Recunoscu cu înfiorare că Frankie fusese destul de curajoasă şi nesăbuită să facă asta. Dar lucrul acesta nu era ceea cevăzuse, ci era ceea ce nu văzuse în Frankie, ceea ce îi trezise în suflet o puternică compasiune.

Continuă să-şi lovească buza şi privi spre Vince. Vocea îi fu aproape stinsă.

— N-am spus că e inocentă. Vince zâmbi cu răutate.

— Tot mai credeţi că am fost prea dur cu ea?

E un lucru atât de rău să-i ceri să nu se mai bage în bucluc? Sau să obţină note bune…? Se opri când o văzu brusc încruntându-se.

— Ce? îşi ridică braţele încrucişându-şi-le apoi la piept.

— Băiatul acela pe care l-aţi menţionat, spuse ea încet. Cel cu care i-aţi spus să nu mai umble.

— Joey Bennett.

— Era cu ea când a furat banii? Vince încredinţa din cap.

— Aşa scrie în raportul poliţiei. Departamentul meu are probleme cu el de când avea zece ani. Este un om de nimic, dar într-una din zilele astea… Figura lui schimonosită îi spuse totul. Furia indignată a Samanthei dispăru cu greu.

— Recunosc, poate am reacţionat pripit. Îşi domolise supărarea încetul cu încetul, dar încă nu voia să-şi admită înfrângerea. Simţi asupra sa o privire plină de reproş.

— Oricum, e bine că nu sunteţi doctor, o auzi

vorbind. Pentru că partea proastă a manierelor dumneavoastră ar putea suferi mari îmbunătăţiri. Vince râse sforţat. Lipsa de entuziasm din vocea ei alungase provocarea, dar regreta schimbul de cuvinte neplăcute avut. Nu era împotriva faptului de a fi de aceeaşi parte cu Samantha – şi era hotărât să vină să o mai vadă.

Râse pe înfundate şi-şi luă jacheta. Se îmbrăcă şi începu să-şi aranjeze gulerul.

— Vă promit că până data viitoare când ne vom întâlni să-mi îmbunătăţesc manierele. Între timp, dacă intervine vreo problemă cu Frankie sunaţi-mă la acest număr. Băgă mâna în buzunarul interior al blazer-ului. Încremeni, apoi se alarmă. Zăpăcită mai mult, Samantha se încruntă văzându-l cum îşi vâră mâna în celălalt buzunar din exteriorul jachetei şi apoi cum se schimbă la faţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă repede. Dar avea deja o mică bănuială. Brusc, privirea lui se îndreptă spre scaunul pe care fusese pusă jacheta… scaunul pe care stătuse Frankie. Inima ei începu să bată cu putere. Îşi dorea să nu-l fi

întrebat. Trăsăturile îi erau închise şi furioase asemeni unui nor de furtună.

— De ce, micuţa… Portofelul meu a dispărut, bolborosi el cu aprindere, cu scepticism. La naiba, mi-a furat portofelul.

CAPITOLUL 3

Frankie trecu târându-şi picioarele pe lângă o casă din piatră frumos ornamentată, dar cu părţile din fier ruginite. În colţ, turla bisericii se înălţă deasupra şirurilor de apartamente. Urcă treptele casei sale şi saluta femeia cu obrajii rumeni, care stătea în faţa tindei. Ca de obicei, doamna Talarico îi zâmbi veselă văzându-i-se strungăreaţă.

— Francesca! Femeia o strânse în braţe atât de tare încât aproape că-i tăie respiraţia. Am văzut-o foarte rar pe mama ta, vorbi ea cu un pronunţat accent englez. Sper că nu s-a îmbolnăvit din nou, nu? Frankie făcu o pauză şi puse o mână pe poartă.

— A început acum câteva zile să muncească şi în alt loc, seara. Ochii i se întunecară. Nici eu n-o voi mai vedea des.

— O altă slujbă? Doamna Talarico îşi deplasă trupul îndesat pentru a o putea vedea mai bine. Unde?

— Face curăţenie într-o instituţie.

— Mai lucrează la brutărie. Frankie încuviinţă din cap. Mama începuse lucrul acolo de vreo două săptămâni. Ştia că în timp ce Mama era entuziasmată de faptul că lucra din nou, salariul era mai mic decât cel de la restaurant.

— Este atât de slăbită. Cred că prea multă muncă nu-i face bine. Dacă nu este atentă – după cum spui – îşi va vedea moartea cu ochii. Femeia vorbea dezaprobator. Pune-o să se odihnească atunci când are timp. Eu o voi pune pe îngrăşat, da? Frankie dădu din cap şi simula un zâmbet şters Urca scanle înnd cuprinsă de o grijă neobişnuul pentru un copil de vârsta ei. Avea dreptate doamna Talarico? Două slujbe erau prea mult pentru Mama?

Nu putu să nu-şi amintească acea vreme, când Mama era puternică şi sănătoasă. Mintea ei da, dar nu şi trupul. Astmul ei o deranja cel mai mult pe timpul iernii şi părea că nu mai are puterea să treacă peste acele zile reci şi peste gripă. Şi apoi se îmbolnăvi foarte tare... Era o prostie, dar uneori îi era teamă să o îmbrăţişeze – avea cea mai nebună senzaţie că Mama s-ar fi spart în milioane de bucăţele. Umerii i se încovoiară în timp ce deschise uşa apartamentului lor cu un singur dormitor.

— Mama?

— Aici, Francesca! Vocea venea din bucătărie. În ciuda faptului că Mama insistase ca în casă să se vorbească engleza, în vocea ei se simţea un accent mai mult uşor decât greu faţă de cel al doamnei Talarico.

Frankie îşi trânti cărţile pe scaunul cel mai apropiat. Şase trepte o purtară până în partea opusă a locuinţei. O găsi pe mama sa lângă cuptor, amestecând într-o oală cu o lingură de lemn.

Anna Lombardi îi zâmbi veselă. Frankie, la rândul ei îi zâmbi, dar cuvintele doamnei Talarico îi reveniră în minte. Era oare doar imaginaţia ei sau într-adevăr Mama arăta obosită?

— Ai venit mai devreme azi, observă mama ei. Surâsul lui Frankie a dispărut. Fusese atât de supărată din cauza domnişoarei Taylor şi a lui Larusso încât aproape uitase…

— Mama lui Joey n-a mai avut nevoie de mine astăzi, murmură ea. Dumnezule, cât de uşor minţise. Dar ce altă posibilitate avea?

Trebuia săjustifice într-un fel banii furaţi şi aceasta fusese singura minciună pe care o putu găsi. Era vina ei că nimeni nu o angaja? Fusese luată peste picior, dată afară spunându-i-se să vină când va împlini şaisprezece ani sau când va primi un certificat de la Departamentul de Stat al Muncii. Apoi descoperi că pentru asta trebuia să aibă paisprezece ani – şi să aibă certificatul de naştere pentru a-şi dovedi vârsta.

Îşi aminti cât de încrezută fusese, cât de sigură că până la urmă va reuşi. Joey cunoştea pe

cineva – care la rândul lui ştia pe altcineva – care i-ar fi putut falsifica acest act. Dar mai târziu Mama îi spusese că nu avea copie după el. Iar preţul cerut de acel om era ridicol – cu mult mai mare faţă de cât i-ar fi putut plăti ea. Să-şi mintă vârsta era imposibil – abia arăta de doisprezece ani, dar de şaisprezece! Conştiinţa o îndemnă să spună adevărul.

— Eu… a trebuit să mă întâlnesc cu ofiţerul de eliberare condiţionată azi, de asemeni. Ochii Annei se deschiseră larg. Aranja capacul pe cratiţă şi puse alături lingura.

— Ar fi trebuit să vin cu tine, nu? suspină adânc. Dar abia am ajuns acasă acum câteva minute şi…

— Nu-i nimic, Mamă. Oricum doamna Mullins nu te-ar fi lăsat să pleci mai devreme. Frankie era foarte bucuroasă că Mama nu fusese cu ea. S-ar fi simţit stânjenită. Mama o apucă de mână şi o trase după ea.

— Vino. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Şi despre acest of… Îşi ridică o sprânceană

începând să se bâlbâie.

— Ofiţer de eliberare condiţionată. Îşi dădu ochii peste cap. N-ar fi vrut nimic altceva decât să încheie acest subiect, dar, cu supunere îşi urmă mama în sufragerie. Netezindu-şi uşor locul, în ciuda voinţei sale. Mama se aşeză lângă ea.

— Deci, cara, îl placi? Nu a fost atât de rău pe cât ai crezut, nu?

Expresia Mamei era nerăbdătoare. Frankie nu suporta gândul că o dezamăgea iar. Mama fusese atât de îngrozită când aflase despre acuzaţia de furt, încât Frankie se simţea umilită şi cuprinsă de ruşine mai mult ca oricând. Nu ar fi fost pentru prima oară când Mama o mustra sau îi ţinea un discurs. Şi Frankie ştia de ce… Ştia că Mama n-o învinovăţiea pe ea şi lucrul ăsta o durea foarte tare; se învinovăţiea singură. Încredinţa din cap şi încercă să zâmbească.

— A fost bine, şopti ea. Nu putea să spună că-l plăcuse pe Larusso; nu-i putea rosti nici măcar numele Larusso, dacă ar fi bănuit că prin vene îi trecea un strop de sânge italian, Mama l-ar

fi iubit. În schimb îi spusese toate interdicţiile cu excepţia uneia singure. Nu-i spuse că nu trebuia să mai stea prin preajma lui Joey. Când termină, Mama o bătu uşor peste obraz.

— Eşti o fată bună, Francesca. Ştiu asta la fel cum ştiu că nu vei mai face niciodată un asemenea lucru, încercă să mai spună şi altceva, dar imediat umerii i se încovoiară. Frankie se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? Buzele Mamei se lipiră.

— Banii aceştia pe care tu i-ai luat ca baby-sitter de la mama lui Joey. Ar trebui să-i păstrezi, cara, şi să-ţi cumperi ceva. Frankie îşi scutură capul cu putere.

— Nu mă gândesc la ei ca la banii mei, Mama. Sunt ai noştri şi vreau să te ajut cât pot. Şi oricum nu sunt mulţi bani. Ezită. Îmi doresc să-mi găsesc o slujbă adevărată pentru a face rost de mai mulţi. De data aceasta Mama fu cea care o întrerupse.

— Ai dat deja destul, cara. Când mă gândesc la zilele în care ai lipsit de la şcoală pentru a sta acasă şi a avea grijă de mine… Nu mă deranjează

să spăl vase, ferestre şi să curăţ podelele, dar eu nu vreau ca tu să faci acelaşi lucru, Frankie. Îmi doresc ca tu să ai şansa să fii cineva.

Frankie era agitată din cauza ruşinii. Să fiu cineva. Era o hoaţă, realiză cu groază. Era o aşa mare greşeala? Nu rănise pe nimeni… şi o făcuse pentru a o ajuta pe Mama. Nu-şi putu privi mama în ochi.

— Mi-aş fi dorit să nu fii nevoită să lucrezi şi noaptea, murmură ea. Mama încercă să o liniştească.

— E temporar. Doar până când voi reuşi să plătesc chiria pe care o datorăm proprietarului. Şi acele note de plată doctorului. Frankie se abţinu să nu spună ceva ce ar fi supărat-o pe Mama. Proprietarul nu le dăduse afară când Mama îşi pierduse slujba de la restaurant. Dar cum se înzdrăveni şi-şi găsi un serviciu la brutărie, se întoarse şi le ceru chiria. Aceasta era doar o parte a motivului pentru care lucra şi noaptea. Dar simţea că explodează dacă nu spune ceva.

— Doar nu e vina dumitale că te-ai îmbolnăvit

şi că acel boss de la restaurant te-a concediat, spuse ea cu furie.

Îşi aminti cu durere de ultimele luni. Mama se îmbolnăvise de gripă în august şi părea să nu se mai însănătoşească. În septembrie stătuse trei săptămâni la pat, abia reuşind să-şi ridice capul. Mama se întinse şi îi atinse mâna.

— Fac numai ceea ce am de făcut, zise cu glasul aproape sfârşit.

Frankie privi cum o apucă de umăr. Pielea îi era fina ca o foiţa de mătase, întinsă peste oasele fragile care păreau să se frângă la o strângere de mână Nu-şi putu împiedica indignarea ce o cuprinse şi care creştea cu fiecare respiraţie. Nu era corect! se auzi o voce ţipând în interior. Tatăl ei le părăsise cu mulţi ani în urmă fără să mai privească în urma lui – nici măcar o dată. Nu fusese corect să o lase pe Mama singură, să aibă grijă de amândouă. Frankie îşi aminti că întotdeauna au avut probleme cu banii, dar niciodată nu o duseseră mai rău ca acum. Mama o mângâie pe obraz.

— Te gândeşti la tatăl tău, vorbi încet.

— Nu am tată, negă ea cu furie.

— Oh, ba da, cara. Eşti puternică, curajoasă şi mândră – întinse mâna şi îi atinse o şuviţă neagră de păr de pe frunte – ca şi mine. Vocea îi era blajină asemeni unei brize de vară. Dar semeni cu tatăl tău. Atinse pieptul lui Frankie cu vârful degetelor. Visa să viziteze întreaga lume. Şi m-a făcut fericită, cara, într-adevăr. Suspină uşor ca vântul lin al verii. Oh, da cred, cara, că semeni foarte mult cu tatăl tău. Asemeni lui eşti o fire agitată.

O privi în gol, oferindu-i lui Frankie o scânteie de ceva ce o înfuria şi o frustra. Îşi strânse buzele încercând să nu lase cuvintele aspre să explodeze, dar totul fu în zadar.

— Dar ne-a părăsit, izbucni ea. A plecat şi nu s-a mai întors niciodată! Ar trebui să-l urăşti pentru asta. Dar tu nu-l duşmăneşti, nu? Câteodată cred că încă îl mai iubeşti. Un zâmbet trist şi melancolic îi apăru pe chip, un zâmbet ce-i frânse inima.

— Of, Francesca, oftă ea. Cum aş putea oare să nu-l mai iubesc? Mi te-a dăruit pe tine – mi-a dat cel mai preţios lucru din lume.

Era un moment usturător şi greu pentru amândouă. Frankie îşi iubea mama enorm de mult. Când Mama se apropie, Frankie se agăţă de ea ca şi cum ar fi putut să dispară în orice moment. Chiar şi când îi simţi degetele tremurânde mângâindu-i părul, o dată şi încă o dată, începu să verse lacrimi de disperare nebună. Respiraţia i se intensifică.

— Nu ar fi trebuit să o doară faptul că Mama o ierta pentru îngrozitorul lucru făcut, dar aşa se întâmplă – Doamne şi ce dureros! Mama nici nu-i adresase vreun cuvânt aspru. Niciodată – vreodată – nu a ţipat la ea aşa cum mama lui Joey făcuse. Mama niciodată nu fusese geloasă; spre deosebire de Frankie, niciodată nu dorise mai mult decât avea. Îşi amintea numai lucrurile frumoase – niciodată pe cele urâte. Oare era un dar? Sau un blestem? Ochii îi erau plânşi şi părură să o doară când Mama plecă după câteva minute. Frankie o

implorase să mai rămână, dar Mama, cu tandreţe, o refuză. Când deschise uşa un curent rece de aer din hol pătrunse în cameră, anunţând apropierea inevitabilă a iernii.

Era o amintire nedorită, extrem de neplăcută. Mamei niciodată nu-i plăcuseră iernile geroase din Chicago. Era îngheţată, mereu îngheţată… îşi dorea să vină primăvara, şi glumea că într-o zi, curând, vor pleca în ţara unde soarele străluceşte tot timpul… Încă o dată, cuvintele doamnei Talarico îi reveniră în minte. Dacă nu va fi atentă, îşi va vedea moartea… îşi va vedea moartea… Frankie se înfiora.

Vince nu pierdu timpul şi părăsi biroul Samanthei. Îşi luă şi ea haina şi fugi după el. Vince se opri în hol realizând că ea era chiar în spatele lui. Nu-i lăsă timp să-i afle intenţia.

— Vin cu tine, afirmă ea cu fermitate. Îşi puse mâinile în şold şi o studie cu neîncredereChiar dacă nu se încredea în el, avea un motiv b. ne întemeiat Arăta ca un om sigur pe sine când paras. se biroul, faţa îi era întunecată ca

un nor de ploaie. ar toţi muşchu corpului erau încordaţi şi bine conturaţi. Sprânceana ei blondă ca mierea se arcui.

— Mă poţi învinui? Mă uitam la voi, la dumneavoastră şi la Frankie şi parcă vedeam doi boxeri rivali într-un ring. El râse zgomotos.

— Şi presupun că biata micuţă Frankie nu avu nicio şansă împotriva unuia ca mine. Liniştiţi-vă. Oricât de mult aş vrea, vă promit că nu voi trage la micuţul ei nas sfrijit.

— Bine. Începu să zâmbească. Cel puţin până când vă veţi recăpăta portofelul. O privire indignată îi scânteie ochii, dar ea nu-i oferi şansa să şi-o exprime. Eu voi fi arbitrul – nu rezistă tentaţiei de a-l tachina puţin – dar cunoscând-o pe Frankie s-ar putea să aveţi nevoie într-adevăr de un bodyguard.

Aproape izbucni în râs când el îi şopti.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

Zece minute mai târziu mergeau încet pe strada plină de gropi de lângă biserica de piatră. Nervos şi nerăbdător, Vince privi atent peste

volanul maşinii cu ochi severi. Viră la primul colţ şi recunoscu adresa.

— Stai! Cred că este casa aceea din cărămidă din colţ. Aruncă o privire peste hârtia Samanthei. Asta este, în regulă. Trase imediat maşina pe trotuar, ieşi şi ocoli aripa din faţă. Cu o legănare a mâinii îi deschise uşa, Samantha obsen/îndu-i bunele intenţii strâmite mai mult din dorinţa de a se grăbi.

Aproape de când părăsiseră şcoala Samantha se chinuise să-şi stăpânească zâmbetul de un adevărat amuzament. Vince avea aerul unei tării şi siguranţe specifice unui om sigur pe sine şi de locul lui în societate. Ideea ca un asemenea om să fie învins de o tânără fată – de numai treisprezece ani, nu mai puţin – i se părea haioasă. Îl urmări în timp ce se grăbeau. Putu vedea că furia puternică din ochii lui dispăruse; îşi făcu cruce şi speră ca Frankie să nu facă astfel încât să-l enerveze iar. Când se apropie de clădire văzu cărămida exterioară umedă şi decolorată, crăpată şi fărâmată în numeroase locuri. Câţiva copii, ce se

jucau pe prundiş se întoarseră să-i privească, curioşi, în timp ce urcau scările. Samantha le zâmbi şi îl urmă pe Vince.

— Dacă Frankie nu este aici? îl întrebă odată intraţi în curte.

— Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vină acasă.

Se bătu uşor peste buză, bucuroasă că venise şi ea. Tonul lui aspru nu era un semn bun pentru Frankie. Samantha simţi nevoia să-i mai pună o ultimă întrebare.

— Dacă te înşeli? Dacă nu Frankie ţi-a furat portofelul? O licărire bruscă îi lumină ochii.

— În cazul acesta, voi înghiţi găluşca. Se miră.

— Orice îţi va spune?

— Orice, jură el cu îndârjire. Asta, decise Samantha, era ceva care i-ar fi plăcut să vadă. Vince se uită la adresă.

— Apartamentul 404, bolborosi el, apoi arătă spre colţ. Hai să luăm liftul. Dar ascensorul era defect aşa că trebuiră să urce scanle pe jos. Când

ajunseră la etajul patru Samantha gâfâia. Vince o privi în fugă şi o văzu trăgând adânc aer în piept. De ce domnişoară Taylor v-a epuizat atât de tare urcuşul scărilor. Probabil că petreceţi prea mult tump închisă în birou. Bătaia neregulată a inimii ei nu era din cauza extenuării, ci din cauza zâmbetului lui răutăcios şi atractiv Fără să se mai gândească îşi reformulă părerea de mai devreme. Vince Larusso nu arăta doar destul de bine. Arăta foarte bine. Se prefăcu a fi dezgustată.

— Şi presupun că sunteţi modelul perfecţiunii întruchipate.

— Cu siguranţă. Îşi băgă mâinile în buzunarele hainei.

— Ironie, murmură ea. Şi asta pentru că urmăriţi toţi tinerii pe care doriţi să-i speriaţi? Râsul lui fu încet, răguşit şi ciudat.

— Numai atunci când trebuie, o asigură cu promptitudine.

Nu era sigură dacă glumea sau nu. Holul umbrit părea a fi bântuit de fantome. Samantha se cutremură puţin, simţindu-se brusc posomorâtă în

aceste locuri pustii. Vince deveni tăcut, de asemeni şi Samantha realiză că şi el se simţea la fel. Se opriră în faţa ultimei uşi din capătul holului. Cutia poştală din alamă pusă pe perete lângă uşă demonstra că acela era apartamentul 404. Vince făcu semn cu capul spre uşă.

— Vreţi să faceţi dumneavoastră onorurile cuvenite în locul meu?

— Da, răspunse repede. Sonerie nu exista, aşa că Samantha înainta şi bătu în uşă de trei ori. Vince rămase pe loc. În spatele uşii se auziră nişte paşi ce alergau în grabă. Uşa se deschise şi Frankie apăru cu figura luminată şi plină de energie, pe care Samantha cu greu o recunoscu.

— Ştiam că te vei răzgândi, începu ea. Propoziţia nu mai fu continuată. Expresia bucuroasă a feţei se transformă în prudenţă.

— Domnişoară Taylor. Glasul îi era sfârşit şi confuz. Ce căutaţi aici? Apăru şi Vince.

— Bună, Frankie, spuse el cu calm. Reacţia lui Frankie fu rapidă. Încercă să închidă uşa, dar Vince o împiedică cu mâna. Samantha înainta în

momentul în care Vince lovi uşa, fiind stânjenită din cauza intenţiei lui Frankie de a le închide uşa în nas. Samantha simţi un gol în stomac. De-abia o putu zări pe Frankie; părea că toată fiinţa ei era concentrată asupra bărbatului ce se afla în spatele ei. Era atât de aproape încât îi simţea pantalonii din stofă atingându-i gambele; şi mirosul unui after-shave gâdilându-i nările. Pentru o fracţiune de secundă, rămase paralizată, bine stabilită pe podea asemeni unui bătrân arbore.

Îi putu simţi respiraţia aproape de urechea ei. Puterea aerului o făcu să înţeleagă că el vorbea, dar abia îi putea auzi cuvintele adresate lui Frankie.

— Mai avem de terminat ceva, nişte afaceri, tânără domnişoară. Ne vom ocupa de ele acum – urmă o pauză lungă îl grea – sau voi chema poliţia şi îi vom lăsa să se descurce singuri. Samantha se dădu în grabă la o parte, mirându-se de nebunia ce o apucase. Era o prostie să se simtă atât de îngrijorată din cauza lui Vince Larusso ca bărbat. În special când nu se gândise la faptul că îl

plăcea!

Oftă adânc, de disperare şi privirea i se aţinti asupra celor doi, Vince şi Frankie. Vince se uita de jur-împrejur cu asprime. Profilul îi era rigid, conturul gurii era înfiorător. Aerul de indiferenţă şi detaşare al lui Vince o deranja foarte tare. Întinse o mână spre fată privind-o cu blândeţe aproape implorând-o.

— Te rog, Frankie. Putem intra, doar pentru un minut?

Frankie se strâmbă, dar deschise uşa şi se dădu la o parte pentru ca ei să poată intra. Vince nu pierdu timpul şi îi spuse motivul pentru care veniseră.

— Nu te deranja să ne oferi scaune, vorbi încet. Vom sta până îmi voi recupera portofelul. Îşi încrucişa mâinile şi o înfruntă cu răceală, aşteptând. Samantha nu ştia dacă să râdă sau să plângă, când Frankie îi zâmbi compătimitor. Realiză apoi că Frankie era vinovată. Frankie începu să râdă ironic.

— V-aţi pierdut portofelul, uh, Larusso? Ho-

ho, ce păcat. Vince făcea tot posibilul să se abţină.

— Da, într-adevăr. Dar bineînţeles că dacă nu binevoieşti să-l înapoiezi, şi asta cât mai repede şi intact – arcuindu-şi o sprânceană – o s-o încurci rău de tot.

Ochii negri ai lui Frankie deveniră fioroşi. Buzele începură să-i tremure, şi pentru un moment Samantha crezu că va nega.

— Numai puţin, murmură ea într-un târziu. Nu pierdu ocazia să-şi mai privească încă o dată publicul înainte de a intra într-o încăpere mică din faţa uşii principale. Vince tăcu; Samantha aruncă o privire rapidă prin apartament. O bucătărie mică asemeni unei cutii de chibrituri se putea zări prin uşa de la intrare. O altă uşă se deschidea din sufragerie, probabil dormitorul. Sufrageria era încăpătoare, dar mobilată adecvat, curată şi îngrijită. Chiar dacă mobila era sărăcăcioasă, era foarte bine întreţinută… aproape ca lucrurile lui Frankie. Samantha se încruntă. Era ceva în neregulă, dar nu ştia ce…

Frankie apăru din nou. Părea speriată şi

înfrânta în timp ce mergea direct spre Vince şi îi aruncă portofelul în palmă.

Vince nu dădu atenţie furiei provocatoare din expresia lui Frankie; în schimb deschise portofelul.

— Va trebui să mă ierţi pentru nerăbdarea mea, dar cred că ar fi mai bine dacă aş face un mic inventar. Şi a făcut întocmai, începuse să-şi controleze portofelul cu atenţie maximă la fiecare detaliu şi la supărarea lui Frankie. Într-un târziu îl închise.

— Nu lipseşte nimic, spuse uşurat. Samantha simţi cum tensiunea îi creşte din mădulare. Se întreba dacă tot aşa s-ar fi întâmplat şi dacă n-ar fi apărut atât de repede, iar gândul era ca o pietricică în pantof. Înainta.

— Mama ta nu este acasă, nu? Frankie o privi cu o clară suspiciune. Dădu din cap, iar apoi întrebă uşor:

— Dar de ce vă interesează? Samantha încercă să-i vorbească pe un ton tot mai blând.

— Mă gândeam că, dacă tot suntem aici, ar fi

fost un moment bun s-o cunoaştem. Nu-şi arătă plăcerea. Părea că totu-i normal, până la urmă – Frankie fusese pur şi simplu singură pentru mai mult timp. Vince deja o aştepta la uşă. Samantha îi aruncă o privire.

— Vă deranjează dacă mai stau puţin de vorbă cu Frankie?

Nici Frankie şi nici Vince nu părură surprinşi. Apoi Vince încuviinţă din cap.

— Voi aştepta afară. Frankie îi aruncă o privire ucigătoare imediat după ce ieşi din încăpere. Cum rămaseră singure izbucni.

— Se poartă de parcă n-ar fi trebuit să fiţi singură cu mine! Ei bine, ar trebui să-i fie teamă de mine, murmură ea, pentru că acum ştiu unde locuieşte. Samantha realiză că fata tocmai îşi descărca sufletul, îi zâmbi uşor, dar se gândea la altceva. Deci Frankie se uitase în portofelul lui Vince. Dar nu luase nimic. De ce? se miră. Samantha îşi dorea să ştie de ce. Şi îşi mai dorea ca Frankie să nu fi fost singură… unde era mama feţei?

Totuşi, nu era momentul să întrebe. Deoarece Samantha era perfect conştientă că ceea ce ar fi spus ar fi făcut ca temperamentul lui Frankie, fără îndoială, să erupă. Suspină şi începu s-o studieze. În ciuda amuzamentului ei secret faţă de îndrăzneala lui Frankie, ceea ce făcuse fusese greşit. Nu era nimic amuzant.

— Frankie, vorbi încet, de ce i-ai furat portofelul?

— Din cauza modului în care s-a purtat… de cum mi-a vorbit despre lege! M-a făcut să mă simt ca o proastă. Buza de jos îi ieşi în afară. A meritat-o, domnişoară Taylor. Şi ştiţi şi dumneavoastră asta!

Se răzbunase pe el; încercase să-l facă să-şi cunoască lungul nasului, exact cum se gândise Samantha. Dar, din nefericire, Frankie nu era genul de fată care să-i întoarcă spatele şi să pretindă că nu-l cunoaşte. Asemeni unui copil rănit – şi decis să nu arate – se avântă, fără să se mai gândească la consecinţe. Şi asta nu a făcut decât să accentueze suspiciunile Samanthei – în

interiorul trupului dur al lui Frankie era o inimă care s-ar fi putut răni şi sângera ca oricare alta. Nu era atât de diferită faţă de ceilalţi copii. Întinse mâna şi o atinse pe umăr. A fost plăcut surprinsă când a observat că fata nu s-a mai ferit.

— Frankie, va trebui să încerci, să faci tot posibilul să te înţelegi cu el. Ochii lui Frankie scânteiară.

— De ce trebuie?

— Pentru că eu cât tu vei îngreuna situaţia cu atât va fi mai dur cu tine. Îşi arcui sprâncenele până la maximum şi apoi continuă. Poate nu-ţi place, şi poate că nu-mi place nici mie, dar n-avem ce face. Îi zâmbi şi o ciupi de obraz. Înţelegi ce vreau să spun? Pentru un moment Frankie păru gata să-i răspundă; apoi brusc ochii i se luminară. Îşi frecă degetul piciorului din tenis de covor.

— Cred că da, bolborosi ea. Samantha o lovi uşor pe umăr într-un mod încurajator, apoi plecă. Degetele ei erau încolăcite în jurul clanţei când auzi vocea lui Frankie.

— Domnişoară Taylor? Se întoarse.

— Da.

— Nici nu m-am gândit să-i fur ceva din portofel. Şi intenţionam să i-l înapoiez. Apoi ezită. Mă credeţi?

Tonul lui Frankie era răutăcios şi încă mai exista ceva foarte vulnerabil în modul ei de a fi, în felul în care stătea aşteptând reacţia Samanthei. Chiar dacă se întreba dacă fata era conştientă de asta, privirea pierdută şi plină de rugăminte stăruitoare din ochii lui Frankie o mişcă în adâncul inimii. Apoi, brusc, nu mai conta ceea ce credea ea… atâta timp cât credea în Frankie.

— Da, cred, vorbi cu blândeţe. Şi poate fusese o naivă – o pradă uşoarădar meritase mai ales când îi văzu zâmbetul de pe buze de o adevărată bucurie. Când Samantha intră în hol fu speriată de către Vince care-şi băgă capul încă o dată pe uşă.

— Frankie! Capul feţei apăru din spatele uşii.

— Acum ce mai este? Părea plictisită asemeni tonului pe care vorbise…

— Data viitoare, vorbi foarte încet, te rog să

te asiguri mai întâi cine este la uşă şi apoi să deschizi.

De aceasta dată nu mai urmă nicio replică, nici cea mai mică urmă de sfidare din partea feţei. Frankie pur şi simplu înclină capul şi închise uşa. Samantha nu-şi putu da seama dacă era vorba despre privirea lui rece şi serioasă sau folosirea cuvântului „te rog”. El aşteptă până când auzi sunetul paşilor repezi ca o săgeată ai feţei înainte de a se întoarce spre Samantha.

Începură să coboare scările, iar ea nu putu să facă nimic altceva decât să râdă.

— Ştiţi, spuse ea cu eleganţă, cred că sunteţi la fel de rău ca şi ea. El se încruntă. Samantha îşi flutură o mână prin aer.

— Vrea să ne facă să credem că este la fel de tare ca piroanele. Că este încăpăţânată, curajoasă şi nesăbuită…

— Este, se repezi el punându-se în faţa ei. Samantha a mers mai departe făcându-se că nu a auzit.

— Iar dumneavoastră, continuă ea, vreţi ca

ea să vă creadă la fel de dur ca şi ea… împreună, de fapt. Dar aş spune că în interiorul ei există o tipă cu o…

— Cu o inimă ca o nalbă mare. Vince nu se gândise mult la această comparaţie. Îşi zâmbi ironic. Avusese impresia că dacă îi spunea Samanthei Taylor câteva din poveştile tinereţii lui de o proastă reputaţie, ar fi putut-o înduioşa.

Ajunseră la parter. Vince împinse uşa cu umărul, apoi urmă gândul ei.

— Nu sunt sigur că aş merge mai departe, spuse el odată ajunşi pe stradă. Dar acolo unde este vorba de Frankie, nu sunt chiar atât de prost încât să nu văd ceea ce nu există. Samantha se opri din mers. Era ceva în tonul lui…

— Şi eu sunt?

Touché. Vince se felicită cu îndârjire. Tocmai când se decisese că ar dori foarte mult să o vadă pe această domnişoară din nou, trebuie să-şi oprească gândul. Nu intenţionase să fie atât de direct, dar Samantha nu ştia asta. Într-un fel realiză că îi era mult mai uşor să se descurce cu

copii ca Frankie decât cu cineva ca Samantha. În jurul ei era un aer de prospeţime, o tinereţe naivă atât de dulce şi pură... şi puţin intimidatoare. Probabil, pentru că el avea o mică, dar preţioasă experienţă. Ştia instinctiv ce fel de viaţă a dus ea. Mai mult decât plăcută, a avut o copilărie model, perfectă – la ţară împreună cu părinţii care se iubeau; trăind într-o casă cu un balansoar în curtea din spate; semănând cu nimic altceva decât cu trecerea unui test la geometrie. Era un mod de viaţă pe care el nu l-a avut – o viaţă pe care Frankie n-a avut-o. Gesticula uşor.

— Uitaţi, îi spuse având o voce joasă, eu nu cred că e înţelept să vă îndreptaţi speranţele spre Frankie. Pentru că dacă procedaţi aşa, la sfârşit s-ar putea să fiţi dezamăgită. Din cauza vântului, obrajii ei fură acoperiţi de şuviţe de păr. Îl dădu la o parte liniştită şi îşi fixă privirea asupra lui.

— Ce vă face să fiţi atât de autoritar? întrebă.

— Am lucrat cu copii de această vârstă timp de paisprezece ani, vorbea liniştit. Dar dumneavoastră? Dumnezeule, cât de mult îi ura

privirea atotcunoscătoare!

— Doi! izbucni ea. Şi presupun că vă gândiţi că puţină umanitate din partea noastră nu face parte din experienţă!

— Ah, din nou manierele mele, murmură el. Îşi frecă bărbia încercând apoi să adopte o atitudine pe care o dorea a fi ironică. Şi am crezut că am procedat bine de data aceasta! Am speriat-o pe biata Frankie fără să-mi dau seama? Samantha îl privea fix. De ce, de ce era batjocoritor. O deranjase foarte tare faptul acesta şi stătea gata să răbufnească, singurul lucru pe care i-l dovedise fiind amestecul ei cu mult mai mic în toată această încurcătură.

Se lovi uşor peste buze, apoi începu să zâmbească.

— Trebuie să-mi cer scuze, vorbi ea cu greutate, când începu să-şi continue drumul. Dar când mă uit la Frankie, nu pot vedea răul din ea. Eu… eu încerc să văd ceea ce există în sufletul ei. Aş vrea să cred că nimbul ei este doar lipsit de strălucire. Urmă o pauză în care respiră. Iar

dumneavoastră încă mai credeţi că sunt prea miloasă, nu?

— Numai dacă şi dumneavoastră mai credeţi că sunt prea aspru, îi răspunse imediat.

— Atunci să spunem doar că juriul încă nu a dat premiile. Îi zâmbi fals şi îşi plecă puţin capul. Fusese un zâmbet ce păru să-i străpungă repede inima lui. În acelaşi timp el nu putu decât să se întrebe…

Oare totul ar fi fost diferit dacă în viaţa lui ar fi existat cineva ca Samantha Taylor? Poate că nu ar fi fost atât de sălbatic… de nepăsător. Şi poate că Tony ar mai fi trăit… Gândurile lui se îndreptară spre Frankie Lombardi. Chiar a fost prea dur cu ea? Pentru un moment fu cuprins de mici îndoieli. Dacă da, totul fusese pentru că îi amintise de cineva dispărut de mult… dar niciodată uitat? Aproape că îşi dorise să fi putut fi indiferent faţă de Frankie Lombardi. Nu putea nega faptul că atunci, în biroul Samanthei, pentru o clipă, ce păru să-l îngheţe, Frankie îl făcuse să se gândească la Tony. Un gol în stomac îi apăru în

dureroasa amintire. Se întrebase de o mie de ori dacă le spusese cineva că nimic nu e mai periculos decât nechibzuinţa tinereţii?

Era una din lecţiile vieţii, căzu el pe gânduri, trebuiau să înveţe singuri. Dacă nu ar fi putut să fie prea târziu. Aşa cum fusese şi pentru Tony. Nu, se gândi Vince din nou. Nu fusese prea dur cu Frankie. Procedase în modul cel mai bun – şi singurul. Samantha rămase tăcută tot timpul drumului. Îl privi cum parcă maşina, mişcă schimbătorul de viteze şi opri motorul. Dar ea nu făcu nicio mişcare pentru a coborî din maşină, ceea ce îl făcu pe Vince să se întoarcă şi să o privească. Începu să zâmbească zărind lumina triumfătoare din ochii ei.

— Arăţi asemeni unei doamne care tocmai a găsit formula pentru pacea lumii.

— Nu chiar. Râse. Dar s-ar putea să fi găsit una pentru prietena noastră Frankie. Sprâncenele lui se arcuiră într-un mod întrebător. Ea lovi uşor geanta din piele.

— Cred că o parte din problema lui Frankie

poate fi aceea că are prea multă libertate. Şi mai cred că are nevoie de un prieten, cineva care să o aducă pe calea bună atunci când greşeşte. Cu Frankie ar fi greu de realizat. Dar Vince îşi ţinu părerea pentru sine. Îşi sprijini cotul de spătar încercând să nu pară nici prea amuzant nici prea sceptic.

— Credeam că asta îmi revine mie, vorbi cu un surâs şters. Ochii Samanthei se luminară.

— Nu vreau să pară că fac diferenţe între sexe, spuse cu greutate, dar e nevoie de mângâierea unei femei. Vince se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi? Samantha respiră adânc. Abia îşi putea stăpâni emoţia. Ideea aceasta o avea din momentul în care Frankie părăsise biroul.

— Cunoaşteţi programul Fratele mai Mare/Sora mai mare? El încuviinţă din cap având o expresie gânditoare.

— Poate este o idee bună. Dar este o problemă… sau două.

— Ce? Samantha nu putea suporta gândul

unor piedici; acesta ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face cineva pentru Frankie. Îi zâmbi uşor, pe jumătate glumind.

— În primul rând, Frankie ar putea să nu accepte. În al doilea rând, urăsc să fiu acela care îţi spun, dar domnişoara Dulceaţă şi Lumină nu are întotdeauna dreptate. Numai un sfânt ar mai putea să îndrepte micuţul nostru înger lipsit de strălucire.

— În cazul acesta, îl informă cu promptitudine, puteţi să mă numiţi Sfânta Samantha. Figura lui fu grozavă. Aproape începu să râdă, ochii fiindu-i cuprinşi de o înţelegere uşor crescătoare.

— Ce vreţi să spuneţi? Că doriţi să fiţi Sora ei mai Mare?

— Precum, nu demult, v-a spus cineva – arătându-şi satisfacţia – ai înţeles, Larusso.

CAPITOLUL 4

Mintea ei născocea, Samantha nefiind genul

de femeie care să piardă timpul. Imediat ce intră în birou în dimineaţa următoare, se aşează şi începu să răsfoiască prin Rolodex-ul ei căutând numărul de telefon al Lynettei Marshall. Lynette lucra la studiul condiţiilor de viaţă a familiilor sărace şi ajutorarea lor la „Fratele mai mare/Sora mai Mare din America Chicago Metropolitan Office”. Ele se întâlniseră la puţin timp de la angajarea Samanthei la Lincoln Junior High. Încă de atunci ea a făcut numeroase trimiteri pentru Lynette; existau câţiva copii din şcoală, care după cum credea ea, ar fi putut beneficia de program. Anul trecut, Samantha se oferise ca voluntar pentru a fi Sora mai Mare a unei fete, Lila Walker.

Asemeni lui Frankie, Lila, în vârstă de opt ani, fusese un copil lăsat prea mult în voia lui. Când Samantha a întâlnit-o pentru prima oară, era atât de tăcută şi interiorizată. Dusese o muncă grea de lămurire pentru a o scoate din cochilia ei, dar, într-un fel, s-a descurcat ea. Din nefericire, Lila împreună cu mama ei, au fost nevoite să se mute în Indianapolis. Ultima lor întâlnire avusese

loc cu câteva săptămâni în urmă. Lynette însă nu o mai sunase să o întrebe dacă mai doreşte să colaboreze cu o altă fată; Samantha spera că încă nu e prea târziu…

Lynette începu să chicotească când Samantha o întrebă despre demersul lucrurilor.

— Ei bine, tu eşti cel mai înfocat castor, nu? Mi-aş fi dorit să găsesc mai mulţi voluntari ca tine. Dar se pare că eşti cu un pas înaintea mea. Am fost toată săptămâna la un atelier, aşa că n-am apucat, din păcate, să arunc o privire peste lista cu trimiteri. Samantha începu să spună în minte o rugăciune de mulţumire.

— Atunci, s-ar putea să fiu cu un pas înaintea ta. Continuă în grabă. Am o fată la şcoală cu care colaborez. Aş dori să-i introduc programul cât mai repede posibil. Îi povesti despre recenta păţanie a lui Frankie cu legea şi situaţia de acasă.

— Pare a fi tocmai ceea ce-i trebuie, comentă Lynette.

— Şi eu m-am gândit la fel. Samantha începu să râdă. Dar, mai este ceva… Am realizat că s-ar

putea să fie un pic cam neortodox dar, dacă reuşesc să o introduc pe Frankie în program, aş dori să fiu Sora mai Mare. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Anunţul fu urmat de tăcere. Samantha simţi că o surprinse pe Lynette. Spera că nu era mai mult de atât. Slavă Domnului, că Lynette n-o ţinu prea mult să aştepte.

— Este într-adevăr un pic neortodox, spuse cu atenţie Lynette, dar am mai avut câteva cazuri asemănătoare din când în când aşa că n-ar fi asta o problemă atâta timp cât Frankie este acceptată pentru program, iar ea împreună cu mama ei sunt de acord. Ai vorbit cu ele?

— Încă nu, răspunse repede. Am vrut mai întâi să fiu sigură că nu este nicio problemă în dorinţa. mea de a fi Sora mai Mare.

— Nu am nimic împotrivă, poţi să preiei cazul, spuse Lynette. Dacă Frankie şi mama ei sunt de acord să se implice, atunci să mă contacteze doamna Lombardi pentru a începe. Asta era tot ceea ce Samantha dori să audă.

Bătaia puternică în uşă făcu ca un fior

puternic să o pătrundă pe Anna. Încerca să-şi revină, dar nu reuşi. Un sunet acut şi neaşteptat – zgomotul strident al unei sirene, trântirea unei uşi – mereu îi făcea inima să: i bată puternic şi repede, iar palmele i se răceau de frică. Îi reveneau în minte acele zile în care trăia cu teamă că micuţa ei fetiţă îi va fi luată; că ea va fi trimisă în Italia şi n-o va mai revedea pe Francesca niciodată…

— Mama? Fiica ei se ridică în picioare pe pat şi privi. Bate cineva la uşă?

Bătaia reveni. Anna îi zâmbi şi se grăbi spre uşă. Îşi spunea că temerile îi sunt stupide şi prosteşti; că era îngrijorată pentru siguranţa lor ceea ce o făceau să pună zăvorul, dar nu şi lanţul. Dar ştia mult mai bine. Deschise uşa puţin şi privi prin deschizătură.

— Da?

— Doamna Lombardi? Vocea era lină şi clară. Era a unei femei înalte, bine îmbrăcată, cu părul blond ce-i cădea uşor pe umeri. Doamna Lombardi, mă numesc Samantha Taylor. Sunt

consilier de conducere la „Lincoln Junior High”. În ciuda barierei dintre ele, femeia o privea fix. Dacă puteţi să-mi acordaţi un minut, aş vrea să stăm puţin de vorbă despre Frankie. Zăvorul fu dat la o parte. Anna o invită în casă.

— Intraţi, îi zise. Vorbi cu un pronunţat accent englezesc.

Samantha suspină uşurată când uşa fu închisă în urma ei. În tot acel timp în care conduse, îşi spuse că şansele să o găsească pe mama lui Frankie acasă erau mici. Într-adevăr, nu se aşteptase să o găsească acasă. Nici Anna Lombardi nu arăta aşa cum se aştepta. Într-un fel fusese convinsă că Anna Lombardi era o femeie înaltă, solidă – nu aşa de firavă, care pare să cadă la o mică bătaie de vânt. Abia îi ajungea la umerii Samanthei!

Cuvintele i se poticniră când văzu că Anna o studia plină de curiozitate şi lipsită de griji. Femeia începu să spună ceva, dar se întoarse într-o parte tuşind puternic şi sec. Trecură câteva secunde până să reuşească să vorbească iar.

— Deci, murmură. O cunoaşteţi pe Francesca mea? Francesca. Samantha ar fi zâmbit dacă Frankie nu ar fi apărut din dormitor.

Anna se întoarse uşor pentru a se uita spre fiica sa. Samantha aproape că-i putu auzi întrebarea ce-i trecea prin cap.

— Aş dori să fie de faţă şi Frankie, spuse repede, din moment ce ea este motivul pentru care am venit. Zâmbi spre Frankie.

Frankie nu reacţiona. O privi cu ochi scânteietori şi acuzatori. Parcă ar fi fost ursul din poveşti. În acel moment, o bănuială vagă îi trecu prin minte – una care ar fi făcut-o să înţeleagă surprinderea mamei ei. Fără nicio îndoială, scrisoarea trimisă de ea nu ajunsese niciodată în mâinile Annei – dar era sigură că Frankie o citise. Şi mai era sigură că mama ei nu ar fi citit nici lista cu termenii de eliberare condiţionată pe care Vince promisese să o trimită. Cum ar mai fi putut să aibă încredere în Frankie, când tocmai o trădase? Anna îi atinse încet mâna şi o invită să se aşeze pe sofa.

— Vreţi să vă aşezaţi? Şi tu, cara, de asemeni. Gesticula spre fiica ei, care tocmai lua un scaun de lângă peretele opus. Samantha se aşează alături de mama lui Frankie.

— Doamna Lombardi, nu sunt sigură că aţi aflat, dar astăzi, eu împreună cu Frankie am avut întâlnire cu ofiţerul de eliberare condiţionată în biroul meu, cu Vince Larusso. Numai pronunţarea numelui lui Vince o făcu pe Frankie să fie agitată. Chipul i se întunecă precum un nor de ploaie. Samantha, oricum reacţionase diferit când îi spuse numele. Era un sentiment nu tocmai plăcut… întrebându-se ce ar fi spus Vince Larusso, dacă ar fi ştiut unde se afla ea acum. Anna aruncă o privire fugară spre fiica sa. Vorbi înainte ca Samantha să aibă şansa să continue.

— Banii pe care i-a furat – jur că nu se va mai întâmpla… nu este o fată rea, o spun din adâncul sufletului… şi poate e vina mea…

— Nu e vina ta, Mama, ştii foarte bine! Eu am furat, nu tu! Brusc Frankie se ridică de pe scaun şi îngenunche înaintea mamei.

Încremenită de vehemenţa lui Frankie, Samantha nu putu decât să se uite la Anna care-şi întindea mâna spre obrazul lui Frankie. Era ceva mişcător în acel gest, ceva ce o făcu pe Samantha să privească în altă parte în acel moment intim.

— Stai prea mult singură, cara. Dacă aş fi fost aici… Umerii lui Frankie păreau că tremură.

— Ai fi fost dacă ai fi putut, vorbi pe un ton care era în acelaşi timp usturător şi resemnat. Dar ştii că nu se poate, Mama.

Samantha înghiţi în sec; se simţea atât de vinovată încât nici nu se mai putu gândi. Îşi ridică privirea şi putu vedea un firicel de maturitate în trăsăturile lui Frankie. Şi, de asemeni, realiză cât de mult greşise crezând că Annei nu-i păsa de fiica sa. Era un lucru sigur că Frankie îşi iubea mama foarte mult. Pentru Samantha asta fusese cea mai umilă confirmare.

Studie rapid femeia, calculând în minte. Câţi ani avea Anna? Mai mult de treizeci? Mai puţin de patruzeci? Cu siguranţă nu mai mult, şi încă… Părul era negru precum pana corbului, strâns într-

o coadă mică la ceafă. Oare acesta era motivul pentru care părea mai în vârstă? Pielea trebuia să-i fi fost foarte fină odată, dar acum avea riduri în jurul ochilor şi a gurii. Chipul ei blând era slab aproape sfrijit. Îşi întinse braţul şi atinse umărul Annei, simţindu-se ca un intrus, dar conştientă că timpul nu era potrivit pentru ceea ce avea ea de spus.

— Înseamnă că lucraţi foarte mult, doamna Lombardi. Spusese asta pe un ton întrebător şi gentil. Deci, nu sunteţi alături de Frankie atât de mult pe cât aţi dori? Ochii Annei se îndreptară brusc spre mâini; încuviinţă. Frankie făcu un salt brusc şi-şi încrucişa picioarele pe podea. Începu să vorbească părând pe jumătate sfidătoare, pe jumătate furioasă… extrem de defensivă.

— Nu e vina ei! Lucrează la brutăria doamnei Mullins de la ora şase la ora trei, de luni până sâmbătă. Apoi de la ora cinci merge să facă curat într-un institut. Samantha amuţi. Anna muncea şase zile pe săptămână şi avea două slujbe! Nu era de mirare că arăta atât de obosită şi slabă.

Respiră adânc, alegându-şi cuvintele cu atenţie. Ultimul lucru pe care-l voia era ca pentru niciuna din familia Lombardi să pară a critica.

— Doamna Lombardi, Frankie a avut câteva probleme cu şcoala în anul acesta, dar împreună cu ea le-am discutat şi sper ca lucrurile să se îmbunătăţească. Se înfiora la vederea expresiei lui Frankie. Arăta ca şi cum ar fi fost înjunghiată pe la spate. Încerca să-şi înmoaie cuvintele spuse pu un zâmbet plin de scuze, apoi se întoarse spre mama ei.

— De asemeni este adevărat că uneori copiii intră în bucluc atunci când sunt lăsaţi prea mult singuri. Câteodată, nici consilierii nu pot face prea mult. Dar, în cazul lui Frankie, cred că am putea folosi suportul – şi prietenia – unui adult. Cineva cu care să vorbească şi să se plimbe. Cineva, vorbi uşor, asemeni unei surori mai mari. De aceea aş dori să vă sugerez să o introducem în programul „Fratele mai Mare/Sora mai Mare”... Le dădu mai multe detalii.

— În sfârşit, termină ea, nereuşind să-şi

ascundă emoţia din glas. Dacă dumneavoastră credeţi că v-ar plăcea, aş dori să ştiu ce părere aveţi dacă aş fi eu Sora mai Mare a lui Frankie. Frankie se învârti şi se aşeză între Samantha şi mama sa. Era ceva la care nu se aştepta.

— Ce fel de lucruri vom face? Se simţi ca şi cum ar fi făcut tumbe. Îi era teamă că Frankie va respinge ideea. Slavă Domnului că tonul îi era precaut şi nu sceptic. Nici ea nu păru ostilă.

— Depinde de ce vrei să faci, îi răspunse ea un pic glumeţ, o mulţime de lucruri. Jocuri, ne uităm la televizor sau mergem la un film. Dacă îţi place sportul, am putea viziona un meci de baschet al şcolii. Sau orice altceva, orice doreşti. Samantha făcu o pauză. Vreau să fiu prietena ta, Frankie, îi spuse cu blândeţe. Asta contează cel mai mult. Pleoapele lui Frankie coborâră pentru a-şi ascunde privirea. Samantha avu cea mai ciudată senzaţie că fata se simţea stânjenită.

— Bănuiesc că n-ar fi atât de rău, vorbi într-un târziu. Se uită spre mama sa. Ce părere ai, Mama? Samantha fusese atât de îngrijorată din

cauza temerii sale în legătură cu reacţia lui Frankie, încât uitase complet de Anna. Fusese un pic mirată când observă că Anna era nemulţumită. Anna gesticula vag.

— Cum se procedează? Trebuie să completăm vreun act? Să ne întâlnim cu cineva? Samantha era atât de mulţumită că îşi adusese şi copii ale formularelor. Scoase unul dintre fulare din geantă şi apoi i-l arătă.

— Aici este un chestionar pe care dumneavoastră împreună cu Frankie să-l completaţi, le explică. După cum puteţi observa, este vorba despre Frankie. Activităţile îo care este interesată, personalitatea ei, comportamentul ei şi sănătatea. Ce îi place să facă, lucruri de genul acesta. Se aşează din nou la locul ei.

— De asemeni, este scris un interviu al unei doamne care lucrează la studiul condiţiilor de viaţă a familiilor sărace şi ajutorarea lor, pentru a şti ce aţi înţeles, la ce vă aşteptaţi şi că sunteţi de acord ca eu să am grijă de ea…

Anna îşi umezi buzele.

— Cine a făcut acest… acest interviu?

— O femeie pe nume Lynette Marshall. O cunosc de mulţi ani. De fapt i-am spus că s-ar putea să devin Sora mai Mare a lui Frankie. Ochii ei erau încurajatori. Lynette este foarte drăguţă şi se poate discuta foarte uşor cu ea. Cu siguranţă nu este cineva de care să vă temeţi.

Cineva de care să vă temeţi. Oare de ce spusese asta? De ce crezuse că era ceea ce dorea Anna să audă? De ce devenise Anna atât de agitată? începu să-şi frece mâinile în poală din nou, şi din nou. Se întreba dacă Anna era conştientă de asta. Arăta ca o femeie sfâşiată în două.

Într-adevăr Anna era sfâşiată. Niciodată n-ar fi regretat ceea ce făcuse – niciodată. Doar dacă erau singure, fără Francesca. Nu avea încredere în nimeni, îi era teamă că vor fi descoperite. Şi, deci, de aceea îşi ţinu fiica aproape… prea aproape? O durere nebună îi străpunse inima. Francesca era atât de puternică. Atât de curajoasă. Şi, în ciuda temperamentului ei pripit,

era o fată foarte bună. Nu voia ca Frankie să mai aibă probleme. Nu dorea ca fiica ei să crească, asemeni ei, ca o laşă şi o fricoasă. Anna nu putu alunga ameninţarea care păru că apăruse… Îşi aminti cât de atentă fusese mereu. Cum niciodată nu-şi acordase atenţie. Îşi luase mai multe slujbe, ceea ce nimeni n-ar fi făcut pentru a avea pâinea de zi cu zi. Nu deranjase pe nimeni.

Nu exista niciun motiv să creadă că cineva ştia asta. În tot acest timp nimeni nu o suspectase. Doar Padre Antonio cunoştea lucrul acesta, dar n-ar fi dat-o în vileag vreodată. Iar Padre murise… Acum nu mai avea pe nimeni. Anna se ruga în linişte pentru conducere şi credinţă, care părea să o părăsească.

— Doamna Lombardi, realizez că v-am luat prin surprindere cu asta. Şi sper că sunteţi sigură că nu doresc să vă iau locul. Mi-ar plăcea să fiu lângă

Frankie… atunci când dumneavoastră nu sunteţi. Vreau să o ajut pe Frankie. Şi cel mai mult, vreau să devin prietena ei. Samantha apucă

umerii lui Frankie şi îi strânse uşor. Privirea lui Frankie tresări, dar surâsul Samanthei nu era ezitant precum lumina ochilor săi care erau încremeniţi între mamă şi fiică.

Anna se uita fix spre cealaltă femeie cu toată fiinţa sa. Vocea îi era atât de înceată, atât de liniştitoare. Ochii îi erau atât de calmi şi albaştri.

Avea încredere în această femeie – Samantha. Nu-şi putea da seama cum sau de ce, dar se încredea în ea. Nici Anna nu-şi mai punea întrebări. Când credea, credea din toată inima. Samantha se ridică în picioare. Privirea ei le cuprinse pe amândouă, şi pe Frankie şi pe Anna.

— Vă rog să vă mai gândiţi, da? Dacă sunteţi de acord, Lynette m-a rugat să vă pun în legătură cu ea. Samantha înainta şi îi înmâna Annei o carte de vizită cu adresa şi numărul de telefon al Lynettei. Anna se înălţă în picioare imediat şi îşi scutură capul în semn de nu.

— Nu va fi nevoie să ne mai gândim. O voi suna pe aceasta doamnă – îi înapoie cartea de vizită – mâine de la brutarie. O surprinse pe

Samantha când se agăţă de umerii ei şi o sărută pe ambii obraji.

— Veţi fi bună cu Francesca mea, sunt sigură de asta. Se dădu înapoi lângă Frankie. Samantha se uită spre Frankie.

— Frankie, îi spuse cu blândeţe, aş vrea să ştii că nu mă supăr dacă vei dori pe altcineva ca Soră mai Mare. Fata păru încremenită. Dădu din cap cu putere.

— Vă prefer pe dumneavoastră decât pe altcineva necunoscut, vorbi cu seriozitate. Samantha zâmbi; ochii îi străluceau de mulţumire. Dar acest lucru nu se întâmplă decât atunci când ajunse la maşină şi un gând liniştit îi veni în minte. Răsuflă uşurată alungându-şi toate gândurile negre care i se învârteau în cap. Pe de o parte era bucuroasă că locuinţa lui Frankie nu era câmpul de luptă de care se temuse. Pe de altă parte se simţea liniştită că erau înconjurate de dragoste şi înţelegere.

Gândurile o cuprinseră pe Samantha aproape toată săptămâna. O văzuse pe Frankie doar o

singură dată. Fata era la cafenea stând la o masă cu mâinile încrucişate peste cărţi, cu bărbia deasupra braţelor, privind fix pe fereastră. Fusese tentată să meargă la ea şi să vorbească puţin. Dar când să facă primul pas, o altă fată apăruse aşezându-se lângă Frankie. Şi spre mulţumirea ei niciunul din profesorii lui Frankie nu o trimiseră în birou. Încă nu aflase dacă Anna Lombardi o contactase pe Lynette Marshall. Trecuse o săptămână de când le făcuse vizita. Ar fi vrut să o întrebe pe Frankie, dar nu dorea ca fata sau mama ei să creadă că le pisălogeşte cu ceva cu care poate că nu erau de acord. Se hotărî să mai aştepte câteva zile şi apoi să o sune pe Lynette pentru a afla dacă se întâlnise cu Anna Lombardi.

Era marţi după-amiaza când telefonul sună, iar mintea el fu cuprinsă de diferite gânduri. Se roti în jurul mesei de lucru din colţ şi se grăbi să răspundă.

— Consilierul Samantha Taylor la telefon.

— Samantha? Lynette Marshall.

— La momentul oportun. Tocmai mă

gândeam să te sun. Samantha îşi mută receptorul la cealaltă ureche şi se aşează pe colţul biroului.

— Pun pariu că e vorba de Frankie Lombardi. Înainte de a avea şansa să-i răspundă, Lynette o luă încet.

— Felicitări, Samantha. Se pare că ai o Surioară mai Mică.

— Deci, Anna Lombardi a luat legătura cu tine.

— Săptămâna trecută, îi confirmă Lynette. Am vorbit cu ele ieri după-amiază în apartamentul lor. Apropo, Anna este foarte încântată de tine.

O puternică satisfacţie îi străbătu venele.

— Ce părere ai despre ele – Anna şi Frankie.

— Anna m-a tratat ca pe o femeie cu responsabilităţi mari, îi spuse Lynette cu promptitudine.

— Exact cum m-am gândit, tonul îi era aproape fioros.

— Frankie este mai mult ca un puzzle. Lynette făcu o pauză de gândire. A fost mai mult decât tăcută, dar am impresia că nu este mereu

aşa. Râse pe înfundate. Să-i fi văzut chipul când i-am explicat că Surorile noastre mai Mari nu trebuie privite ca fiind baby-sitter. Mai avea puţin şi exploda!

— Frankie e schimbătoare, admise Samantha. Dar sper că asta nu va fi o problemă.

— Anna mi-a mai spus că nu va avea întotdeauna bani pentru filme sau chestii de genul ăsta. Părea atât de uşurata când i-am spus că lucrul acesta nu este un inconvenient – timpul şi compania, pe care i le acorzi lui Frankie, şi e de ajuns. Odată ce puse receptorul în furcă fu cuprinsă de un sentiment de împăcare cu sine. O mustra gândul laşităţii, care nu era deloc uşor, când Vince Larusso îi apăru în minte. Fusese de acord că o Soră mai Mare ar fi putut fi tocmai ceea ce Frankie avea nevoie. Dar nu fusese prea entuziasmat la auzul dorinţei sale de a juca acest rol. Şi, într-un fel, asta făcuse victoria să fie mai puţin dulce.

CAPITOLUL 5

Cerul era acoperit cu nori de ploaie. În întunericul după-amiezii târzii, Lincoln Junior High School părea cenuşiu şi inexpresiv, cu turlele-i din piatră conturate nedesluşit care erau izolate şi neplăcute.

Vince îşi lăsă capul pe spate privind spre cerul mohorât şi întrebându-se ce căuta el acolo. Pe biroul său se afla un teanc de hârtii ce aşteptau să fie rezolvate. O mulţime de telefoane de dat... Afaceri, îşi aminti el. Era vorba de afaceri. În spatele său uşa imensă din lemn scârţâi înfiorător. Ecoul paşilor răsunau uşor în holul pustiu. Câteva secunde mai târziu se opri vorbind în şoaptă cu secretara care-l anunţase săptămâna trecută. Ea îşi scutură capul şi-l îndrumă spre singurul birou ce încă mai avea luminile aprinse.

Brusc, realiză motivul pentru care se afla aici. Şi nu avea nici cea mai mică legătură cu afacerile. t în momentul în care întoarse capul, părul ei se roti în jurul umerilor, şuviţele-i de culoarea razelor de soare, de culoarea mierei.

Ochii i se dilatară uşor, făcând să apară albastrul incredibil şi limpede pe care el şi-l amintise – şi el îşi amintise totul cu atâta claritate.

El nu-şi putu stăpâni fierbinţeala ca o lovitură uşoară ce i se aşezase chiar în mijlocul stomacului. Ea nu-şi putu controla vocea aspră şi fără suflare. Nici ea nu ştia dacă era bucuroasă că-l vedea. Şi totuşi era. Într-adevărera…

— De ce, domnule Larusso? Ce vânt vă aduce pe aici?

— Tu ar fi vrut el să spună. În schimb îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— M-am gândit să mai trec pe aici să văd ce mai face Frankie.

— Aha. Tonul ei era plin de încântare. Deci, este o vizită oficială. Un zâmbet şters apăru pe buzele ei.

— Nu chiar, murmură el. Dar nu aş pune adevăratul motiv înaintea lui Frankie pentru a orchestra o revoltă la palat în timp record.

Afirmaţia lui o tulburase. Fusese spusă ca şi cum ar fi încercat s-o condamne pe Frankie

luându-i şi ultima speranţă înainte ca fata să-şi poată dovedi nevinovăţia. Samantha nu voia să creadă asta despre el. La naiba, exact asta se întâmplase. Îşi ridică nasul în faţa lui luând un aer îngâmfat.

— Frankie, îl anunţă, a fost ca un mic înger perfect de când v-aţi văzut ultima oară.

— Cuvântul cel mai potrivit ar fi fost lipsit de strălucire, decât perfect, îi spuse cu reţinere. Sprâncenele-i negre şi groase se arcuiră. Cu un sfânt ca dumneavoastră care o supraveghează, cum altfel ar putea fi?

Dacă n-ar fi observat lumina lipsită de putere din ochii lui, ea s-ar fi simţit ofensată. Şi, aşa cum era, Samantha începu să râdă. La auzul râsului ei, Vince avu un puternic sentiment de plăcere, dar în acelaşi timp de durere. Sunetul era atât de deschis, de sincer şi… nepăsător. Nu-şi putu aminti ultima dată când răsese şi el aşa… Poate niciodată.

— Vă reţin de la ceva? Cineva ar fi dorit să spună. Ea îşi scutură capul.

— Nu chiar. Vreau să spun că am o mulţime de lucruri pe care le-aş putea face, şi probabil ar trebui să le fac. Dar să fiu sinceră tocmai mă gândeam s-o numesc zi încheiată. Aprobă afirmaţia ei cu o privire indiscretă şi plină de dezamăgire.

— Atunci am să vă conduc până la maşină.

— Oh, astăzi n-am venit cu maşina. M-am plimbat.

— Unde locuiţi? îi spuse adresa.

— Destul de departe de aici.

— Nu chiar. Dezaprobă cu o satisfacţie perversă. El îşi încrucişa mâinile la piept, luând o alură specifică unui bărbat care te avertizează înainte de a începe să vorbească.

— Va trebui să treceţi printr-o zonă periculoasă ca să ajungeţi acasă. Samantha oferi un răspuns plin de iritare. Avea patru surori şi era cea mai mică, ceea ce îi adusese câteva dezavantaje, singura care fusese răsfăţată şi alintată până era sigură că era îndeajuns. Dar devenise independentă de mulţi ani şi descoperise

că-i plăcea să nu depindă de nimeni în afară de sine. Îşi ridică bărbia.

— Mai mult merg pe jos decât cu maşina sau folosesc CTA-ul, domnule Larusso. Şi fac asta pentru că se întâmplă să-mi placă.

Se simţea provocarea din vocea ei şi expresia ei. Vince simţi cum îşi ridică braţele în aer. Pe de o parte, faptul că Samantha era genul de femeie independentă fusese ca o lovitură pentru el. Dar nu-l deranja. Cu siguranţă nu se dăduse în vânt după tipele dependente niciodată. Pe de altă, şi în primul rând, îşi dorea să înceteze să-i mai spună domnule. Larusso. Voia să-l numească simplu, Vince. Voia să afle cum îi suna numele pronunţat de buzele ei. Privirea i se aţinti asupra vremii întunecoase de afară.

— Vă place să mergeţi două mile prin ploaie? Nasul ei se ridică şi mai sus.

— Am o umbrelă.

— Iar eu, insistă el, am maşină. Se îndreptă brusc. De această dată Samantha era aceea care dorea să-şi ridice mâinile în aer. Era un tip

protectiv, fără îndoială. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, realiză ea amintindu-şi felul în care o avertizase pe Frankie să nu mai deschidă uşa înainte de a afla cine este. Ei bine, în ceea ce-o priveşte pe Frankie nu are nimic împotrivă ca el să fie protectiv, dar nu cu ea… Deschise gura. Maxilarele i se închiseră cu un zgomot brusc. Trecu pe lângă el şi se îmbrăcă în haină. Vince îi privi figura cu atenţie când ea se întoarse spre el. Mirosul parfumului ei îl făcu să tresară. Freamătul fustei îi aminti de timpul îndepărtat de când stătuse atât de aproape de o femeie. Oh, avusese o mulţime de relaţii. Dar niciuna durabilă. Nimeni nu fusese cu adevărat… special.

Privi cum îşi scoate părul din interiorul gulerului făcând ca trupu-i să fie năpădit de fiori. Îi plăcea atât de mult ceea ce vedea… poate, prea mult?

Părăsiră clădirea într-o linişte totală. Lumina ploii mărunte dădea lumii culoarea cenuşie asemeni, unui aliaj de cositor şi plumb. Vince nu îndrăznea să comenteze faptul că ea cedase cu

atâta uşurinţă. Odată ajunşi la colţul parcării ea se întoarse şi o luă în direcţie opusă. Vince fusese prea mirat pentru a putea reacţiona imediat.

— Hei, o strigă în sfârşit. Maşina mea este aici. Încă mai stătea în locul unde îl lăsase ea când plecase, fiind nedumerit. Samantha îşi deschise umbrela, se întoarse şi îi zâmbi.

— Dar cine a spus că voi merge împreună cu dumneavoastră cu maşina? Zâmbind în continuare, merse mai departe. Nu-i trebui mult timp să realizeze că nu era singură.

— Ce, îl întrebă ea, credeţi că faceţi?

— Nu veţi merge cu maşina, accentua el. În schimb, voi merge pe jos împreună cu dumneavoastră. Înainta şi o trase uşor de nas. Vă rog, nu vă pierdeţi timpul cu cearta. Era înnebunit. Exasperat. Samantha simţi cum râsul era gata-gata să erupă.

— De ce nu?

— Pentru că, îi spuse cu blândeţe, nu-mi place să pierd – şi foarte rar mi se întâmplă. Afirmaţia lui o tulbura… mintea ei începu să

orbecăie în întuneric. Şi Brad i-ar fi spus acelaşi lucru… Tachinarea din ochii lui Vince deveni arogantă. Îşi ridică privirea spre cerul cenuşiu.

— Aţâţa timp cât nu vreţi să împărţiţi umbrela cu mine, cu siguranţă nu mă veţi lăsa să vă conduc acasă – în special considerându-vă un sfânt. Aş putea petrece câteva momente cu cineva sus. Pe neaşteptate pe buzele ei apăru un zâmbet.

— Sunteţi, îl acuză cu asprime, un om persistent.

— Încăpăţânat mi se mai spune.

— Altceva, ce ar trebui să mai ştiu? îşi arcui sprâncenele într-un mod ironic.

La auzul întrebării inofensive, o durere curioasă îi străbătu trupul. Dacă ai fi ştiut, se gândi el. Dacă ai fi ştiut încercă din răsputeri să-şi menţină zâmbetul pe buze.

— Încă nu doresc să vă sperii. Înclină capul arătându-i locul de parcare. Mergem? Samantha făcu o pauză. Încă nu uitase şocul avut în momentul în care-i observase grosolănia faţă de Frankie; putu vedea cruzimea din el, o cruzime

învecinată cu asprimea.

Şi Brad mai fusese câte o dată dur, îşi aminti brusc. Ordonat, greu de mulţumit şi neînduplecat. Dar aspru? Comparaţia o puse pe gânduri. Văzuse o asemănare între Prince Charming şi Vince Larusso, ceea ce făcuse să-i trezească sentimentul că totuşi nu era atât de dur pe cât părea.

În semn de răspuns dădu umbrela într-o parte pentru a se putea adăposti îl el. Ajunseră la maşină tocmai când cerul se dezlănţui.

Ajunseseră în dreptul casei Samanthei, iar ploaia torenţială nu încetase. În momentul în care îi arăta casa ploaia lovi cu putere apărătoarele de vânt. Nu ştia ce să facă. Să-l invite înăuntru? Oare se aştepta să-l invite? O voce cicălitoare din interiorul ei îi reaminti că nu-i dăduse niciun motiv să creadă că ar vrea să… Ceva o apăsa înăuntrul ei într-un mod neîndurător. Oare dezamăgirea? Cu siguranţă nu. De ce, nici măcar nu era sigură dacă-l plăcea! Doar un singur lucru nu-l putea nega, privirea blândă care-i producea un gol în stomac. Era ciudat, deoarece nu credea că va

putea fi atrasă de un bărbat atât de grosolan şi cu picioarele pe pământ ca Vince Larusso. Şi mai ales de cineva atât de… abraziv câteodată. Privea cu atenţie în întunericul de nepătruns în drum spre casa ei, oferindu-i şansa să-i studieze profilul. Părul încă ud îi strălucea ceea ce îl făcea să pară un negai profund. Îi privise cu o fascinaţie mută forma gâtului. Contrastul dintre bronzul pielii lui şi albul pantalonilor era tulburător.

— Pare un loc frumos. Samantha încercă să se concentreze la spusele lui privind în jur. Ca de obicei, reamintirea celor două povestiri scurte îi strâmi mândria. Iniţial se ataşase de această zonă, care era veche şi bine cunoscută. Se îndrăgostise de stejarul din curtea din faţă, dar casa avea nevoie de multă atenţie când o cumpărase? Cu un mic aranjament interior, cu ceva muncă manuală destul de grea şi cu numeroase văruiri în exterior, totul părea o altă lume, cu mult mai diferită.

— Mulţumesc, îi spuse ea încet. Mereu îmi spunea tata că nimic nu este mai important decât să ai propria ta casă. Şi toată este a mea – cel

puţin îmi va aparţine în momentul când ipoteca va fi achitată integral pentru mai mulţi ani de acum încolo. Satisfacţia din vocea ei avu un efect ciudat asupra lui Vince. Se gândi la partea de nord a apartamentului în care locuise mulţi ani. Nu era o locuinţă de lux, dar era foarte drăguţă şi în acelaşi timp confortabilă. Niciodată nu se gândise ca la un loc unde putea mânca şi dormi… până acum. Îşi îndreptă ochii spre ea.

— Vă veţi uda până la piele până veţi ajunge la uşă, îi atrase atenţia încruntându-se. Poate că ar fi mai bine dacă aţi mai aştepta aici până se va mai potoli ploaia puţin. Şi ea se gândise la acelaşi lucru. Dar invitaţia venind din partea lui o făcu să zâmbească. Nu rezistă tentaţiei de a-l tachina un pic.

— Din nou faceţi asta, îl mustră ea cu blândeţe. Ochii îi licăriră încercând să stingă focul din privirea ei.

— Ce fac?

— Lăsaţi inima dumneavoastră bună să apară. Zâmbi în batjocură – dar adresat pentru el

însuşi. Faptul că ea îl credea un tip finuţ era nostim. Ea n-ar fi spus-o – şi cu atât mai puţin s-o gândească – dacă ar fi cunoscut lucrurile înfăptuite de el…

— L-auzi, i-auzi, A murmură el. Şi am crezut că am fost un gentleman. Îşi ridică sprânceana aruncând o privire spre bancheta din spate pentru a o privi. Ar fi prea mult să sper că v-aţi schimbat părerea despre partea rea a manierelor mele? încercă să evite întrebarea.

— Nu pare a fi o problemă decât atunci când Frankie se află prin preajmă şi asta îmi aminteşte de… Era momentul cel mai potrivit pentru a-i spune. Vă aduceţi aminte când am spus că aş vrea să încerc să-i introduc programul Fratele mai Mare/Sora mai Mare”? Tocmai am primit azi un telefon şi se pare că a acceptat. Şi cine credeţi că-i va fi Sora cea Mare? Ochii i se luminară. Tonul era ecoul neîncrederii lui.

— Nu dumneavoastră. Samantha tresări. Se gândise că aşa s-ar fi putut întâmpla, dar încerca să-şi menţină moralul ridicat.

— Oh, ba da, eu! Zâmbetul uşor-uşor începu să-i dispară.

Îi putu simţi privirea sfredelitoare şi uşor acuzatoare. Atmosfera din maşină se încingea. Pentru mult timp singurul sunet care se putea auzi era ropotul puternic al ploii ce lovea cu furie capota. Într-un târziu respiră adânc.

— Dumnezeule mare, bolborosi el. Nu pot să cred că aţi făcut asta.

Intenţia ei de a-şi păstra umorul eşuase. Reuşise să o scoată din temperamentul ei placid – din nou.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că este o idee bună. Tonul îi era înţepător asemeni unui spin.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu sunteţi în basme, unde fiecare poveste se termină cu bine. Copiii asemeni lui Frankie nu sunt uşor de speriat. În cele mai multe cazuri trec de la rău la foarte rău…

— Dar eu pot să fac diferenţa, se răsti. Dacă n-aş fi crezut că pot face lucrul acesta, nici măcar

nu m-aş fi gândit să o ajut. Dumneavoastră, pe de o parte, sunteţi cel mai cinic om pe care l-am întâlnit vreodată. El începu să râdă.

— Cinic? Aş prefera să-mi spuneţi realist. Chiar sunteţi o sfântă, nu? Şi hotărâtă să fiţi o binefăcătoare. Maxilarele Samanthei se închiseră cu zgomot.

— Îl faceţi să pară un cuvânt murdar, iar el nu este! Apropo, despre dumneavoastră? Păreţi a fi renunţat la ea. Trebuie să ajutaţi copiii ca Frankie. Sau este pur şi simplu o meserie. Vă pasă cu adevărat de ceea ce se întâmplă cu ea – cu ceilalţi copii asemeni ei?

Pentru Vince fusese ca o lovitură sub centură. Tensiunea răbufni odată cu întâlnirea privirilor scânteietoare. O parte din el ar fi vrut să-i tragă o palmă, dar brusc simţi o apăsare puternică în piept. Pentru el nu conta doar serviciul. Nu ar fi putut să mai fie aşa – nu după ce se întâmplase cu Tony.

Nu dorea să se certe cu ea. La naiba, dar el tocmai asta făcuse.

Încercă s-o privească în faţă. Ea continuă să-l înfrunte într-o linişte profundă.

Întinse mâna.

— Sunteţi nervoasă, îi spuse cu o voce joasă. Am spus ceva ce nu ar fi trebuit, nu? Samantha deschise uşa maşinii.

— Dimpotrivă, afirmă tăios. Aţi spus exact ceea ce mă aşteptam. Se simţea frustrată şi furioasă. Dar cel mai mult se simţea dezamăgită. Mulţumesc pentru că m-aţi condus, Larusso. Uşa fu trântită cu putere. Odată ce începu să meargă spre casă fundul îi deveni rigid. Vince o privi până dispăru în ceaţa deasă şi profundă. Deci, gândi el obosit. Ajunseseră de unde au pornit. Larusso. Domnul Larusso. Nu reuşi să prevină tristeţea ce i se cuibărise în suflet. Nu vrusese să se certe cu ea – nu ar fi vrut» Dar era prea târziu să schimbe ceea ce se întâmplase. Iar Vince ajunse de mult, mult timp la o concluzie, şi anume că nu putea să schimbe ceea ce era… nu mai mult decât încercase mai demult.

O jumătate de oră mai târziu Vince intra în

apartamentul său. Câteva trepte îl purtară spre telefonul din sufragerie. Dar odată ajuns acolo, nu simula niciun gest ca să ridice receptorul.

— La naiba! înainte de a realiza despre ce era vorba trânti ziarul pe masă, unde se servea cafeaua. Cuvintele şi gestul făcut îi demonstrară frustrarea.

Dar reuşiseră să-i releveze tensiunea din interiorul său.

Afară, vântul bătea scoţând un sunet strident. Ploaia îşi continua ritmul monoton lovind în apărătoarele geamului.

Se trânti într-un scaun de piele din dreptul lui fără a se deranja să aprindă lumina. Dumnezeule, cât îşi dorea să-şi scoată din minte acea scenă cu Samantha. Nu era treaba lui ceea ce făcuse sau nu făcuse împreună cu Frankie. Atunci, de ce o prevenise? De ce îi păsa? Şi de ce era atât de furios că ea îi azvârlise cu violenţă prevenirea chiar în faţă? Ar fi trebuit s-o lase să afle singură că viaţa nu este întotdeauna dreaptă. Nu putea rezista gândului că, poate, fără să vrea o

rănise. Vince nu era în stare să înţeleagă, nu mai mult decât înţelesese asprimea bizară care se năpustise asupra lui de câteva săptămâni. Învăţase cu greutate să nu privească prea mult şi prea departe în viitor

— Visele erau pentru cei naivi şi tineri. Dar fusese ispitit de timp: după atâta timp, pe care şi-l amintea, pentru prima oară se simţea uşor nesigur de el şi de următoarea mişcare. Îşi lăsă încet capul pe spetează. În ceea ce o privea pe Samantha, era sigur că orice ar fi făcut sau ar fi spus nu era potrivit. Din prima zi în care o întâlnise, fusese cuprins de un sentiment de nevoie de a o reîntâlni, un sentiment devenit aproape viciu.

Şi nici asta nu putea înţelege. Vince fusese mereu sincer cu sine. Nu era un om foarte sociabil. Era mai singuratic. Acceptase singurătatea ca ceva esenţial în viaţa lui. Brusc fu cuprins de un pustiu interior, o goliciune devastatoare încât simţi că ar fi putut-o transforma în ceaţă printr-o simplă atingere. Şi se întrebă ce

— Dacă exista ceva – i-ar fi putut umple golul asemeni iadului din el.

Gâtul îi fu cuprins de o uşoară strângere. Degetele i se închiseră inconştient în jurul crucifixului din argint de pe piept. Îi fură cuprinse câteva momente de răceală la atingerea metalului îngheţat. La urma urmei, toţi aceşti ani făceau parte din el asemeni mâinilor şi picioarelor. Timpul parcă se oprise din momentul în care îl îngropase pe Tony.

Atingerea, sfărâmarea, aşa cum făcuse acum, nu-i aduseseră niciun confort – valul dureros al amintirii ce îl stăpânea nu încetase. Imaginea lui Tony îi era întipărită în minte pentru totdeauna – mereu râzând, mereu neastâmpărat. Atât de viu. Îşi închise ochii lăsând durerea să-l cuprindă. Îşi spuse că nu-l mai răneşte mai mult decât l-a rănit în toţi aceşti ani… şi nici mai puţin. Degetele rămaseră în continuare nemişcate.

— Oh, Tony, vorbi tare. Noi nu ne-am trăit viaţa. Ne-am jucat cu ea – am făcut cu ea ce am vrut într-un mod în care nimeni niciodată,

niciodată, n-ar fi procedat… Şi apoi, un capriciu al sorţii, un moment trecător… şi viaţă a dispărut. O a doua şansă nu mai exista pentru Tony. Numai destinul avusese o satisfacţie perversă în a-i aminti lui Vince că era prea târziu pentru Tony, dar nu era prea târziu pentru el. La această observaţie tresări.

Mâinile, care nu-i erau complet lipsite de vlagă se mfipsera în părul negru şi ciufulit. Într-un târziu, aprinzând lumina, privirea i se aţinti asupra telefonului. Cinci minute mai târziu telefonul Samanthei începu să sune. Ridică receptorul la al doilea apel.

— Alo?

— Samantha? rămase şocată şi se sprijini cu o mână de frigider, îi recunoscuse vocea imediat. De ce sunase? Şi ce voia? Oare încerca s-o enerveze – din nou?

— Larusso. Vocea îi era neobişnuită. Nu ştiam că aveţi num…

— Sunteţi în cartea de telefon. Era mai mult o explicaţie decât o acuzaţie. Colţurile gurii se

ridicară. Zâmbetul ei apăruse din neant. Se aşează pe scaun.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, îi vorbi uscat. Nu sunteţi de acord.

— Aţi primit în prima zi un telefon la birou de la un părinte iritat, îi reaminti. Ce s-ar întâmpla dacă el sau ea s-ar hotărî să vă necăjească acasă? Suspină.

— Încă nu s-a întâmplat, domnule Larusso şi mă îndoiesc de faptul că se va întâmpla. Urmă o tăcere lungă.

— Probabil aveţi dreptate, murmură el. Dar nu acesta este adevăratul motiv pentru care v-am sunat, Samantha clipi repede, surprinsă că renunţase atât de uşor la subiect.

— Da? Atunci, de ce m-aţi sunat? O altă pauză lungă apăru.

— Să vă spun că îmi pare rău – şi că eu… regret, atât.

Părea… într-un fel obosit. În ciuda voinţei ei, în ciuda tuturor părerilor bune, inima se îndreptă spre el.

Aproape că îl putea vedea, tolănit pe un scaun cu picioarele-i lungi întinse înaintea lui.

— Şi mie îmi pare rău, îi spuse încet. M-am pierdut cu firea. Amândoi tăcură.

— Se întâmplă des, nu? Tonul lui lăsase o urmă ştearsă dar neaşteptată. Samantha simţi cum tocmai îi luase o parte din povara ce-o purta pe umeri.

— Să fiu sinceră, nu. Numai când sunt cu dumneavoastră, admise cu tristeţe.

— Ei bine, îl auzi bolborosind. Aşa cum cineva mi-a spus odată, o emoţie mică dar sinceră este mult mai bună decât nimic. Samantha se încruntă. Afirmaţia i se părea familiară…

— Oh, da. Eu am spus asta, nu? Era bucuroasă că nu se afla acolo să fie martor la îmbujorarea ei incriminatorie. Râsul lor păru să mai atenueze tensiunea, dar Vince, un moment mai târziu, deveni iar serios.

— N-ar fi trebuit să fiu atât de direct. Numai că nu suport gândul că veţi suferi. Ultimul lucru dorit de Samantha era o altă ceartă.

— Sunt o fată mare, îi vorbi deschis. Pot să-mi port de grijă şi singură. Urmă o mică ezitare din partea celui ce se afla la celălalt capăt al firului.

— Oare? o întrebă încet. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar eu nu pot decât să mă întreb dacă veţi reuşi să vă descurcaţi cu Frankie. Ultima ei experienţă ar fi trebuit să o pună în gardă, dar Samantha era mult prea zăpăcită.

— Nu înţeleg, ce vreţi să spuneţi?

— Aţi crescut aici, în oraş?

— În Oak Lawn.

— Şi părinţii? Sunt divorţaţi şi fiecare cu drumul său? Sau sunt căsătoriţi şi locuiesc împreună?

— Părinţii mei au fost căsătoriţi aproape patruzeci şi cinci de ani! De ce oare era ceva amuzant să se gândească la părinţii ei ca având fiecare drumul său. Cu siguranţă era o lovitură întâmplătoare – tatăl ei glumise spunându-i că a trebuit s-o ţină pe mama sa sub papuc. Dar Samantha nu avea nicio îndoială, fuseseră la fel de

îndrăgostiţi ca în prima lor zi de căsătorie.

— Deci, n-aţi fost nevoită să vă apăraţi prea mult. Aţi avut o viaţă normală de familie?

— Foarte normală, afirmă cu calm. Am fost crescută respectând valorile şi principiile asemeni părinţilor mei.

— Despre prieteni? Aţi fost vreodată împreună cu cineva, iar părinţii să nu fie de acord? Cineva căruia îi plăcea să încerce limitele legii, poate?

Zâmbetul ei dispăruse de mult timp. Era ceva suspect în toată această conversaţie; spera să se înşele.

— Nu, îi răspunse într-un târziu. Şi nici n-am fost tentată să gust din fructul oprit. Dacă vocea ei ar fi fost puţin mai înceată, ar fi fost cam rău. Era exact cum se gândise el, concluziona Vince. Avea imaginea unei copilării perfecte. Nu era sigur dacă se simţea uşurat sau dezamăgit.

— Sunt conştientă de norocul avut de a-mi petrece copilăria aşa cum s-a întâmplat, adăugă liniştită. Dar asta nu înseamnă că nu pot vedea

problemele altor oameni – sau total incapabilă să observ capacitatea altora.

Totul suna foarte înţepător şi direct – şi da, chiar încăpăţânat.

Vince se decise că era momentul potrivit să închidă discuţia, cel puţin pentru acum.

— Aha. Ştiu că sunt învins „şi poate de aceea cred că ar fi timpul potrivit să vă spun noapte bună. Samantha nu se aşteptase ca el să renunţe atât de uşor. Oare spusese ceva nepotrivit? Spera să nu. Îi plăcea, realiză ea. Când nu se certau pentru Frankie, îi plăcea foarte mult. Într-un fel semăna foarte mult cu Frankie. Deja stabilise că niciunul dintre ei nu fusese atât de nepăsător şi insensibil pe cât păruse.

— Hei, Larusso?

— Da?

— Mulţumesc pentru telefon. Vocea îi era fină asemeni bumbacului.

El vorbea încet.

— Nicio problemă. Urmă o tăcere care părea să nu se mai sfârşească, în care parcă îşi ţinură

respiraţia ca şi cum aşteptau… aşteptau.

Ar fi vrut s-o întrebe dacă o poate vedea. Acum. Mâine. Nu conta când. Se ruga să primească un semn că şi ea ar fi simţit la fel. Dar nu-i dădu niciun fel de semn… Şi nici el.

— Noapte bună, îi zise într-un târziu.

— Noapte bună, Larusso. Oare urma de regret pe care o simţise în tonul ei era adevărată? Ori era doar imaginaţia unui bărbat singur?

Închise uşor telefonul incapabil să-şi controleze valul de gânduri ce-l năpădeau… Nu era în firea lui să se simtă confuz şi sentimental; nu-i stătea în fire să simtă vreun regret pentru el. Singurul lucru pe care nu-l putuse nega era sentimentul de goliciune şi dezolare pe care-l avusese pe tot parcursul convorbirii cu Samantha. Ai fost singur aproape toată viaţa ta, o voce interioară îi reaminti. Această seară nu se diferenţiază de celelalte. Şi totuşi era altfel, nu se mai putea minţi. Neliniştea interioară revenise – şi de această dată cu răzbunare.

CAPITOLUL 6

Nimeni nu a spus că trebuie să faci asta. Şi probabil că ai un milion de treburi de făcut. Ziua era destinată a fi un dezastru. Brusc Samantha deveni sigură de asta. Frankie tocmai se cocoţase în maşina ei îngrămădită pe cât posibil de uşă. Samantha fu cuprinsă de o frustrare lipsită de puteri. Îi era greu să ignore murmurul ostil al feţei şi expresia închisă, dar ştia că trebuie să încerce.

— Priveşte în ochii mei, Frankie. În tonul ei liniştit exista o cerere implicită pe care fata nu ar fi putu-o ignora – şi nu trecu cu vederea peste asta.

Privirea lui Frankie se întoarse spre ea. Îşi ţinea bărbia în sus, dar Samantha nu-i dădu atenţie.

— Poate ar fi momentul potrivit să te anunţ că nu mă sperii atât de uşor, îi vorbi direct. Am crescut împreună cu cele trei surori mai mari şi n-am trecut prin asta cu indiferenţă, cu nepăsare. Aproape tot timpul încercau să mă răsfeţe şi să mă

sufoce prin asta până nu mai rezistam, dar niciodată nu se gândiseră să treacă peste mine şi să mă calce în picioare pentru că eram mai mică. Urmă o pauză semnificativă. Gura feţei se deschise larg şi începu să vorbească tare.

— Şi ce legătură am eu? se înfurie ea. Samantha îi zâmbi. Ochii lui Frankie mocneau.

— Sunteţi aici doar pentru că vă pare rău pentru mine! Suspină.

— Frankie, am crezut că am stabilit asta odată. Nu încerc să te judec şi nici pe mama ta. Credeam că vrei ca noi două să facem ceva împreună. Aşa i-ai spus Lynettei. Sau te-a răzgândit? Sunetul cuvântului „da!” era aşteptat să se materializeze. Frankie tăcu, dar pleoapele i se deschiseră larg. Ca niciodată, interiorizarea deveni mai pronunţată. Samantha începu să se roage pentru răbdarea care părea să se transforme încetul cu încetul în nerăbdare.

— Mi-ai spus odată că nu-ţi sunt antipatică, îi aminti feţei.

Frankie nu negă; dar nici nu confirmă. Înghiţi

în sec şi-şi întoarse capul să privească pe fereastră.

— De ce, o întrebă Samantha cu blândeţe, am sentimentul că încerci din răsputeri să nu mă placi. Deoarece aşa era! Răspunsul veni imediat în mintea lui Frankie, făcând-o să fie cuprinsă de ruşine. Dar partea cea mai rea era că nici măcar nu ştia de ce! Se implicase în toată treaba asta dintr-un singur motiv – asta era ceea ce dorea Mama. Nu contase dacă pentru domnişoara Taylor era important sau nu. Dar acum se simţea vinovată. Nu era sigură dacă ea crezuse în ceea ce-i spusese domnişoara Taylor, şi anume că ar vrea să fie prietene. Mama fusese singura persoană care ţinea la ea cu adevărat. Domnişoara Taylor încă nu se repezise la ea sau să-i spună că e proastă şi nu-i bună de nimic. Frankie ştia că unii profesori aşa gândeau – cineva chiar îi spusese şi o duruse foarte tare. Credeau că ştiu totul, dar de fapt ei nu ştiau absolut nimic despre ea.

Cu greutate admise că domnişoara Taylor nu părea a fi tipul acesta de om. Se purtase frumos

cu Mama, şi de aceea poate că merită o şansă. Samantha se decisese să mai rişte încă o dată.

— Nu încerc să te bag cu forţa în ceva ce nu vrei. Chiar acum te poţi întoarce înăuntru, dacă asta este ceea ce-ţi doreşti.

Piciorul lui Frankie se bâţâia înainte şi-napoi. Îşi încrucişa mâinile la piept, apoi şi le vârî repede în buzunarele jachetei de jeans; doar pentru ca mai apoi să şi le încrucişeze iar. În final îşi scutură capul.

— Eu… uh… eu n-am oricum nimic mai bun de făcut, murmură ea.

Samantha nu ştia dacă să râdă sau să plângă. În schimb îşi aminti de acele războaie necâştigate dintr-o singură bătălie. Nu se aflase în război cu Frankie; aveau doar păreri diferite. Nu era sigură dacă şi Frankie ştia asta. Sperând că zâmbetul nu părea a fi forţat mai privi încă o dată spre fată.

— Te-ai gândit ce ţi-ar plăcea să facem azi? Frankie ridică din umeri.

— Nu ştiu, şopti ea. Ce vreţi dumneavoastră. Samantha se aştepta la un asemenea răspuns.

Apucă volanul şi se uită la cerul albastru lipsit de nori. Vremea era destul de caldă pentru Octombrie. După zilele ploioase ce trecuseră, o asemenea vreme era binevenită.

— E păcat să nu profităm de soarele strălucitor de azi, gândi cu voce tare. Este un parola vreo cinci blocuri de casa mea. Poate mergem cu bicicleta. Trase cu ochiul să observe reacţia lui Frankie. Pentru o secundă ochii negri ai lui Frankie fură cuprinşi de bucurie. Dar bucuria dispăru mult mai repede decât îşi imagina.

— Nu am bicicletă.

— Vecina mea are una şi o foloseşte foarte rar. Ştiu că ne-o va împrumuta pentru că ne-a dat-o de multe ori când nepoţica mea a fost în vizită.

Micuţii umeri ai lui Frankie se încovoiară. Privea fix în podea, iar vocea abia i se putea auzi.

— N-am avut niciodată bicicletă, domnişoară Taylor. Eu… eu nici măcar nu ştiu să merg pe o bicicletă. Samantha aproape că nu-i putu simţi respiraţia. Dar când reuşi, era din cauza ei. O puternică emoţie păru să-i încleşteze pieptul.

Pentru ea bicicleta fusese o parte esenţială în copilăria ei, asemeni desenelor animate. Lăsă mâna să atingă umărul lui Frankie.

— Dacă am putea face orice, Frankie, ce ţi-ar plăcea cel mai mult? Pentru mult timp Frankie rămase tăcută. Apoi suspină şi şopti.

— Mi-aş dori un picnic, murmură fata. Ştiţi, dintr-acela, de care vedem la T. V., cu hot dogs, pe o pătură întinsă sub un copac... Întâlni privirea Samanthei. Este cam răcoare acum. Îmi amintesc că anul trecut, la sfârşitul lunii octombrie a nins. Samantha îi văzu chipul scăldat în nostalgie. Simţi o durere cumplită. Oare ce mai pierduse fata?

— Nimeni nu ştie la ce se poate aştepta din partea vremii în această perioadă a anului, admise ea. Îmi pare rău, dar astăzi pământul este un pic rece şi cam ud pentru un picnic. Chiar dacă vorbise, putuse observa dorinţele lui Frankie.

— Altceva ce ţi-ai dori să faci? îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Frankie părea pierdută în gânduri. Tăcerea fu spartă. Tocmai când renunţase să mai spere, Frankie îi atrase atenţia.

— Putem face tot ce vreau. Samantha încuviinţă.

— Depinde de ce-ţi doreşti, bineînţeles, adăugă zâmbitoare. Frankie trase aer în piept.

— Aş vrea… aş vrea să facem prăjituri cu ciocolată. Samantha clipi. Se aştepta la orice din partea feţei, dar la asta nu.

— Vrei să facem prăjituri? Frankie plecă în semn de da capul.

— Când eram mică, eu împreună cu Mama obişnuiam să facem dulciuri, admise ea cu strângere de inimă. Dar acum Mama nu mai are timp… Se lovi uşor peste buză. Samantha scutură cheile pentru a o înveseli puţin.

— Atunci, asta e ziua ta norocoasă, îi vorbi cu aprindere. Pentru că am cele mai bune reţete de prăjituri cu ciocolată din această parte a Mississippi-ului…

Şi astfel, şi-au petrecut după-amiaza.

Frankie fusese foarte tăcută, dar nici Samantha nu se aşteptase să-i acorde încredere totală de la început, încrederea nu vine atât de

uşor şi atât de repede. din partea unei fete ca Frankie – ştia asta. Tocmai se îndreptau spre locuinţa lui Frankie, când fata puse o întrebare neaşteptată.

— Chiar aveţi trei surori?

— Da, bineînţeles, chicoti ea. Beth, Kay şi Pat. Părinţii mei fuseseră foarte siguri că după trei fete, vor avea şi un băiat. Singurul nume ales a fost Sam. Când şi-au dat seama că mai aveau încă o fată, s-au decis să mă numească Samantha. Numai acasă mă strigă toată lumea Sam.

Privi repede spre fată. Chipul lui Frankie pierduse de mult timp expresia ursuză, dar totuşi nu zâmbea… buzele ei nu surâd niciodată? Era un lucru atât de neînsemnat şi totuşi inima Samanthei fu cuprinsă de durere când îşi dădu seama că n-o văzuse niciodată pe Frankie râzând – un râs adevărat.

— Asta-mi amintesc, îi spuse încet. Aş vrea, ca atunci când nu suntem la şcoală să-mi spui Samantha… nu, Sam, te rog!

Fata nu reacţionase aşa cum şi-ar fi dorit.

Frankie încuviinţă, dar nu spuse nimic. Câteva minute mai târziu se aflau în faţa clădirii lui Frankie. Samantha se decise să nu-şi forţeze norocul întrebând-o pe Frankie dacă se simţise bine. Frankie luase în mână tava cu prăjiturile pe care le primise ea ca şi cum ar fi fost din aur; şi asta era de ajuns pentru Samantha.

Pe tot parcursul drumului spre casă se întrebase ce ar fi crezut Vince dacă ar fi aflat că toată după-amiaza făcuseră prăjituri. Doar gândul la el o făcu să fie cuprinsă de fiori. În următorul moment un zâmbet ezitant îi apăru pe buze. Vince credea că va fi mai mult un eşec decât o victorie în efortul ei de a o aduce pe Frankie pe drumul cel bun. Spera doar că Frankie să nu fie tentată să iasă din acest drum – cel puţin nu prea des.

Cu gândul tot la Frankie, trânti uşa bucătăriei în urma ei. Se opri puţin tentată să iasă. Frankie o ajutase la spălatul vaselor înainte de a pleca acasă, iar Samantha se opuse cu înverşunare. Dorise ca în prima lor zi să o trateze pe Frankie ca pe un musafir. Se îngrozi când văzu

dezastrul făcut. O mulţime de prăjituri stăteau pe masă răcindu-se. Făina era împrăştiată de-a lungul mesei. Două tăvi mari de prăjituri se vedeau în chiuvetă. Deasupra lor erau o mulţime de castroane. Nu-i păsa dacă vasele erau grămadă până la tavan. Privirea i se năpusti asupra mesei cu prăjituri; o poftă nebună apăru. Rezistase tentaţiei cât Frankie fusese la ea. Acum nu mai era nimeni s-o vadă şi se simţise ca un copil într-un magazin de prăjituri. Pe prima o savura, pe a doua cu şi mai mare plăcere. A treia… Sunetul soneriei de la uşă o făcu să tresară. Se uită în jur cu vinovăţie înainte de a intra în acţiune. Se grăbi spre sufragerie, dându-şi cu mâna pe la gură şi înghiţind repede. Ajungând la uşă se întrebă cine…

— Ar fi trebuit să întrebaţi cine este înainte de a deschide, se auzi o voce cunoscută. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Vince Larusso. În acel moment două lucruri îi trecură prin minte. Primul că era bucuroasă că-l vedea, iar motivul nu conta. Al doilea gând era că îi atrase atenţia asemeni lui

Frankie – ceea ce-o făcu să simtă căldura pe care el o degaja.

Acum şi ea era cuprinsă de aceeaşi căldură, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Îmbrăcat ca de obicei în pantaloni de jeans, cu un tricou din bumbac, cu jacheta de jeans pe o mână, împrăştia o totală prezenţă masculină ceea ce-i tăia respiraţia. Se sprijini de tocul uşii. Un uşor zâmbet se ivi pe buzele ei.

— Ştii ceva, Larusso, încep să cred că eşti cu totul împotriva salutului.

O lumină orbitoare apăru în ochii lui, făcându-i să pară aproape din aur pur.

— Te uiţi la un tip care a crescut pe străzi, susţinu el. Am pierdut lecţia aceasta la şcoala fermecată. Ceea ce dorea să spună prin fermecată fusese inventat de el cu tot farmecul masculin. Gândul apăruse din senin, făcând-o să se simtă mai mult tullburată. Îi zâmbi chiar în ochi, dar asta n-o ajută. Într-un moment în care parcă inima i se opri, avu impresia că el putea cu uşurinţă să-i citească gândurile.

Îi întinse umbrela.

— Ţi-ai uitat asta în maşină. Aş fi vrut să ţi-o înapoiez ieri, dar căzuse sub scaun şi n-am observat-o până azi. Privirea i se îndreptă spre cerul albastru lipsit de nori.

— Încă nu i-am simţit lipsa. Râsul îi era aproape lipsit de respiraţie. Dar îţi mulţumesc că mi-ai adus-o. Întinse mâna spre umbrelă. Degetele lor aproape se atinseră. Pentru Samantha contactul fusese asemeni curentului electric.

— Nu vrei să intri? întrebarea deja fusese pusă, şi era prea târziu pentru a o opri, apoi nici nu ar mai fi dorit s-o oprească. Privirile li se întâlniră – şi altceva, de asemeni, adânc în interior…

— Da, aş vrea, murmură el. Deja intrase, când inima ei începu să bată cu furie. Rezistă impulsului de a fugi să se uite în oglinda cea mai apropiată. Cu norocul ei, exista posibilitatea să mai aibă firimituri pe buze, făină pe nas sau pe jeans – şi pe care inconştient îşi ştersese mâinile înainte să o ducă pe Frankie acasă.

— Vrei o ceaşcă de cafea? Sau, poate, ceai?

— Aş prefera cafea. Dar numai dacă nu-i deranjul prea mare. Vince abia îşi putea lua ochii de la ea. Nu-şi dădu seama că Vince o urmase în bucătărie. Se întreba cu disperare dacă din cauza lui Vince Larusso era atât de tulburată. Niciodată nu se simţise aşa cu Brad, sau cu orice alt bărbat. Nu-şi putea îndepărta conştientizarea prezenţei lui. Asemeni unei umbre în soare, nu-l putea ajunge şi atinge, dar era acolo. Se sprijini de masă şi-şi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Samantha umplu cafetiera cu apă încercând să nu observe cum mişcarea întindea materialul tricoului lui peste piept. Fără jachetă nu părea atât de mare. În ciuda înălţimii corpul îi era slab şi bine legat, în niciun caz greu.

Odată ce cafeaua fu gata, începu să cureţe masa pentru a se putea aşeza.

— Te rog să scuzi dezordinea, vorbi absentă punând prăjiturile pe platou. Se întoarse să-l servească, dar observase că se servise singur. Expresia lui deveni brusc sfioasă.

— Şi eu te rog să mă scuzi, îi explică. Nu-mi amintesc ultima oară când am avut prăjituri de casă din ciocolată. O mână a ei se aşeză peste buze aşteptând verdictul.

— Ei bine? îl întrebă. Cum sunt? Afirmaţia lui îi făcu inima să nu mai bată.

— Mană din ceruri. Şi întinse mâna după alta. O luminiţă îi juca în ochi.

— Îi voi transmite complimentul data viitoare când mă voi întâlni cu ea. El se încruntă.

— Nu tu ai făcut prăjiturile? îi zâmbi ironic.

— Nu, îi vorbi încet. Frankie le-a făcut. Aproape că se înecă cu prăjitura pe care tocmai o luase. Privirea îi căzu pe jumătatea de prăjitură rămasă.

— La naiba, bolborosi el. Probabil că a pus arsenic în ea!

Lăsă ultima prăjitură pe platou şi începu să-l lovească uşor pe spate.

— Nicio grijă, spuse pe înfundate. Am supravegheat-o. Zâmbi şters.

— Şi asta presupun că ar trebui să mă facă să

mă simt mai bine? Nici tu nu mă placi mai mult decât ea. Aici te înşeli, gândi ea. Ştia că el era bun, bineînţeles. Dar asta n-o oprise să-şi spună că-l plăcea în ciuda certurilor lor pentru Frankie, într-adevăr, îl plăcea foarte mult… Curăţă masa şi puse două ceşti de cafea, oferindu-i una. Se aşează în faţa ei.

— Deci, vorbi într-un târziu. Frankie a fost azi pe aici.

Samantha încuviinţă şi întinse mâna după zahăr Pe jumătate, aştepta ca imaginea ei de binefăcătoare să fie stricata, dar el rămase tăcut. Îl privi surprinsă să descopere că ochii îi erau îndreptaţi spre faţa ei, cu expresia lui tentantă. Parcă voia să spună ceva dar nu ştia dacă ar trebui. Şi Vince simţise la fel.

— Spune, Larusso, îl invită râzând. Orice ar fi nu poate fi atât de rău.

Vince zâmbi. Brusc gândurile îi fură cuprinse de amărăciune. Trecuse foarte mult timp de când întâlnise pe cineva extraordinar în afară de înşelători; poate niciodată. Samantha era

deschisă. Asemeni unei hărţi secrete, trăsăturile ei erau bine conturate pentru fiecare gând, pentru fiecare nuanţă de emoţie. Era inevitabil să nu-şi amintească… faptul că erau totaf diferiţi. Îşi stăpâni emoţia la fel de puternic asemeni păstrării secretului în suflet. Nu îndrăznea să o scoată la iveală şi să o examineze de aproape – ştia că nu i-ar fi plăcut ceea ce ar fi aflat. Şi o ignoră, o închise adânc, unde nimeni n-ar fi putut-o descoperi.

— Am sentimentul, şopti el, că ar fi mai bine să nu ştii.

— Bineînţeles că da, protestă ea. Spune orice ai în minte. Promit că nu mă voi pierde cu firea. Oare poate? Vince privi fix în ceaşcă. Fusese un moment în care nu se gândise să zdrobească pe cineva ca ea în picioare. Dar Samantha era diferită, şi nu era sigur dacă era o binecuvântare sau o cauză.

— Acum sunt foarte curioasă, Larusso. Chiar trebuie să scot cuvintele cu cleştele? Asta îl făcu să zâmbească, dar era un zâmbet ce nu-i

cuprindea şi ochii.

— Uneori sinceritatea are un preţ destul de mare, murmură el.

— Ce preţ?

— S-ar putea să mă tragi de ureche, vorbi sec.

— Nu sunt genul de tipă violentă.

— Domnişoară – de această dată în voce era doar urma unui surâs – tocmai m-aţi ameninţat cu bătaia. Ea îşi ridică braţele într-un gest conciliator.

— Niciodată, izbucni ea. Apropo – îşi arcui o sprânceană – eşti mai mare decât mine. Vince dădu din cap şi suspină.

— Bine, atunci. Găsesc – părea să caute cuvântul potrivit – tulburător gândul că ai adus-o pe Frankie aici. Se încruntă uşor.

— Aici?

— Acasă, clarifică el. Cel puţin până când începi să o cunoşti mai bine. Zâmbetul ei era sincer. Vince înjură încet. La naiba! Trebuia să-mi fi dat seama că aşa se va întâmpla. Fir-ar să fie, şi

ştiuse. De aceea nu vrusese să spună. Ochii îi licăreau.

— Poate vrei să-mi explici, domnule Larusso. Sau are legătură cu – cum îi spusese

— Degetele mici şi lipicioase ale lui Frankie?

Domnule Larusso. Simţea cum îşi muşcă limba. Vince! ar fi vrut să strige. Mă cheamă Vince. În schimb îşi încolăci degetele în jurul ceştii şi o privi.

— Eşti conştientă că cele mai importante furturi sunt comise de tineri? Pusese întrebarea cu calm. Urmăresc locuinţa unui prieten – sau prietenul unui prieten. Controlează locul – poate cer voie să folosească baia – pentru a vedea dacă există vreun lucru, de valoare. Se uită unde sunt puse, unde sunt ieşirile... Se lovi peste picior cu putere.

— Nu cred că-mi place ce-mi spui. Aş fi înţeles dacă Frankie ar fi provenit dintr-o familie de hoţi sau cam aşa Ceva. Dar i-am cunoscut mama şi bag mâna în foc că este o femeie sinceră. Încuviinţă din cap.

— O perioadă de timp părinţii nici nu ştiu ce se întâmplă.

— Dar Frankie n-a făcut aşa niciodată… Cum credeam noi, continuă el în tăcere.

—… şi refuz să cred că a intrat în casa mea doar pentru a fura ceva! zâmbi ironic fără milă.

— Nu întotdeauna trebuie să procedeze astfel. Sunetul scos de ea fu de o dezgustare pură. Doi paşi o purtară spre chiuveta unde aruncă puţină cafea din ceaşca ei. Se întoarse spre el, având o alură rigidă.

— Ce ai împotriva lui Frankie, îl întrebă cu răutate. Sau eşti mereu atât de suspicios? Vince era uimit. Nu reuşi să ignore vinovăţia ce se zvârcolea în el. În ultimul timp se gândise foarte mult la Tony. Oare era din cauzalui Frankie Lombardi? Respinse această idee părându-i-se ridicolă. Inima lui spunea asta. Dar el refuzase să creadă că o înlătură aşa cum spunea Samantha. Dimpotrivă – din cauza lui Tony – nu dorea s-o vadă trasă la fund.

Îşi trecu degetele prin păr simţindu-se brusc

mai îmbătrânit ca oricând. Înţelegea ce simţea Samantha în acel moment. Fusese în situaţia ei de sute de ori – dorind pentru un copil să reuşească – doar pentru ca mai târziu să-i fie întors spatele. De sute de ori încercase să-şi fure durerea ce o simţea… pentru ca tot de sute de ori să dea greş.

— Uite, spuse într-un târziu. Ştiu că îţi pare prudent – la naiba, poate chiar paranoic! Ochii Samanthei scânteiară. Cu siguranţă avea dreptate!

— Uneori prea multă încredere strică. Se uită la ea. Doar nu se putea prosti singură crezând în ceva ce nu există sau uitând ceea ce există.

Privindu-l, ascultându-l, Samantha simţi cum furia dispare. Fusese ca şi cum ar fi aflat tot ceea ce avea în minte. Vocea lui fusese la fel de frustrată ca şi comportarea. Parcă de fiecare dată când vorbeau despre Frankie cineva invizibil punea o barieră între ei. Observase o greutate ascunsă în manierele lui ce o punea în încurcătură şi o îngrozea. Acum părea atât de obosit, înfrânt, încât un junghi curios străpunse inima ei. Se simţi

obligată să-şi explice în mod logic comportamentul şi furia.

— Frankie împreună cu mama să se luptă să treacă peste asta, îi vorbi încet. Nu cred că pentru Frankie a fost mai uşor. Poţi să crezi sau să nu crezi, dar o protejează pe mama sa foarte mult. Îşi scutură capul neajutorată. Poate că a fost nevoită să crească mai repede, pentru că uneori am sentimentul că în trupul ei zac patruzeci de ani. De ce nu avusese nici măcar o bicicletă?! Parcă s-ar afla pe marginea prăpastiei, se lăsă în voia sentimentului, iar eu vreau s-o trag înapoi. Şi-mi doresc să-i ofer şansa să facă lucrurile pe care nu le-a putut înfăptui. Privirea ei implicată în ceea ce vorbea o întâlni pe a lui. Este chiar atât de greu de înţeles? Nu, se gândi el. Dumnezeule, nu. Voia să explice, într-adevăr dorea. Dar acum nu mai conta. Exista o parte din el ce ar fi putut scăpa – o parte pe care n-o putea ascunde, oricât demult ar fi încercat. În adâncul sufletului era acelaşi copil tare şi dur pentru că, în caz contrar, ar fi fost dat la o parte şi călcat în picioare.

Dacă i-ar fi putut povesti despre Tony. Dacă ar fi putut… dar se temea că ar fi fost cuprinsă de groază, şi nu era ceea ce dorea el. Nu încă. Poate când îl va cunoaşte mai bine va înţelege, şi nu-l va judeca. Dar acum nu era sigur că ar fi găsit cuvintele potrivite pentru ea. Poate că exista şi o cale mai bună. Se roti pentru a se aşeza lângă ea.

— Eşti ocupată pentru toată după-amiaza? Vocea îi era grăbită, chiar un pic agitată. Ea îşi scutură capul.

— E bine. Deoarece vreau să-ţi arăt ceva ce te-ar putea ajuta să înţelegi de unde vin eu. Îi luă repede haina de pe scaunul pe care şi-o aruncase ea mai devreme şi i-o aşeză pe umeri. O dusese atât de repede la maşină încât ameţise. Îi trebuise mult timp până să observe că o ducea în partea de sud a oraşului.

— Ştii, îi spuse uşor, există o lege împotriva răpirii. El chicoti.

— Nu e stilul meu. Samantha căzu de acord cu el. Vince era prea direct şi prea sincer pentru a ascunde ceva. Era clar de la început.

Împrejurimile erau vechi şi dărăpănate. Zeci de clădiri păreau să se năruie peste celelalte. Într-un târziu se opriră în faţa unei clădiri dărăpănate aflată în apropierea unei moşii în ruină. Cam la al doilea etaj perdelele jerpelite fluturau la o fereastră deschisă. Vince nu pierdu timpul şi ieşi din maşină. Samantha deschise uşa. De ce o adusese aici, se miră. Nu-i plăcuse ideea să o conducă acasă printr-o zonă „rea”. Aceasta era cu adevărat periculoasă. Ezită când îşi luă jacheta. După-amiaza însorită îi păru rece şi sumbră. O însoţi spre trotuar. Trase cu ochiul îngrozită pe deasupra umărului lui, privind către doisprezece tineri obraznici aşezaţi în faţa clădirii.

— Eşti sigur că nu am greşit adresa, Larusso? Pe jumătate glumea.

— Aici totul arată cam aşa. Cu siguranţă că el nu glumea.

Paşii îl purtau spre intrare. Inima ei bătea cu putere văzând că se îndreptau chiar spre grupul de tineri, încercă să ţină pasul cu el şi să nu privească la ei, dar observa că erau atât de tineri –

unii chiar de o seamă cu Frankie. Erau doar copii, gândi ea amorţită, copii care, fără niciun dubiu, aveau puterea şi cruzimea de a pune capăt unei vieţi; puşti ce-şi pierdeau inocenţa prea devreme.

— Un şoc puternic o zgudui când privirea prinse o strălucire metalică. Unul dintre ei învârtea cu neatenţie un cuţit de buzunar cu resort. El îi observă privirea, aruncă lama în aer şi apoi o prinse, zâmbi ironic şi o puse în gheată. Frica o cuprindea cu repeziciune având senzaţia că va leşina în mijlocul străzii. Nişte degete puternice o apucară de braţ. Era atât de bucuroasă că mâna lui Vince rămăsese în jurul braţului ei; instinctiv se apropie de el. În momentul în care trecură prin grupul de băieţi. Când el deschise uşa, se grăbi să intre. Inima îi bătea cu atâta putere încât abia mai respira. Nu conta cât erau de tineri, aceşti puşti o speriaseră.

— Nu îţi este teamă că atunci când ne vom întoarce maşina nu va mai fi? De ce şoptea, nu ştia. Dar starea ei de spirit îi determina această atitudine.

— Va fi acolo. O conduse sus.

— Dar copiii aceştia sunt – de ce, sunt vagabonzi? Probabil că au şi prădat.

Sunt vagabonzi… cuvintele avură un ecou în mintea lui, un ecou stupid. Reacţia ei nu fusese mai brutală decât se aşteptase, dar nici pe departe ceea ce sperase. Încă n-o putea învinovăţi, pentru că avea dreptate… Era partea cea mai rea şi mai urâtă a lumii. O întrerupse cu o duritate mai mare decât intenţionase.

— N-o vor jefui. Mă cunosc.

Samantha-simţi cum i se taie respiraţia. Cum? Cum de îl cunoşteau? îşi întoarse capul să îl înfrunte, dar întrebarea deja îi murise în gâtlej. Expresia feţei lui era rece şi indiferentă, nelăsând vreun gând să i se poată citi. Imaginaţia ei deveni sălbatică până când realiză cât de stupidă fusese. Era un ofiţer de eliberare condiţionată; întâlnea copii asemeni acestora în fiecare zi.

— Am ajuns, murmură el. deschise una dintre cele două uşi crăpate şi cojite. Mâna lui o împinse uşor înăuntru, atingând-o pe spate. Se aflau într-o

cameră imensă în care existau un fel de echipamente de sport. Zgomotul fu primul lucru pe care îl observă. În mijlocul zăngănitului şi al greutăţilor, al murmurelor şi al bocăniturilor, observă câţiva tineri în jur de şaisprezece ani sau şaptesprezece ani şi vreo doi bărbaţi în vârstă. Toţi emanau aceeaşi îndârjire şi acelaşi spirit sfidător asemeni puştilor de afară. Într-un colţ, un bărbat înalt şi foarte solid ridică o mână în semn de „bună ziua”. Vince îi răspunse cu un salut scurt, apoi îşi plecă fruntea spre urechea ei.

— Acela este Al, îi spuse cu vocea foarte joasă. Conduce locul acesta cu aprobarea oraşului. Râse ironic.

— Deci motivul vizitei este inspiraţia? M-ai adus până aici să-l văd – pentru ca apoi să te gândeşti de două ori înainte de a mă conduce din nou acasă de la şcoală. La cât de speriată era se simţi uşurată realizând că, totuşi, umorul nu o părăsise. Vince păru să se relaxeze.

— Acum mai am o idee, şopti el. În următorul moment se aşeză în spatele ei. Aşezându-i braţele

pe umeri o roti într-un unghi de 45 de grade. Vezi puştiul acela? Cel cu banda roşie în jurul capului? îl cheamă Danny Rodriguez. Acum un an a jefuit un magazin şi a înjunghiat vânzătorul pentru că a vrut să declanşeze alarma. Samantha trase un icnet de spaimă.

— Şi de ce este aici? De ce nu se află…

— Închis undeva? încuviinţă din cap, nereuşind să-i distragă atenţia de la băiat, care nu avea mai mult de 15 ani. Vocea lui Vince deveni fioroasă.

— A fost pentru un timp. Dar este încă minor, îţi aminteşti? Şi sistemul îţi oferă atâtea posibilităţi. Apropo, reabilitare este cuvântul cheie. Schimbă-le comportamentul, schimbă-le modul de a gândi. Tonul lui era tăios. Este uşor pentru oamenii din vârful piramidei sociale să comande celorlalţi ca noi din societatea de mijloc. Ei cred că noi putem lua un copil de la casa lui, să-i ţinem câteva discursuri siropoase şi totul va fi frumos şi bine. Nu se gândesc la faptul că lăsându-i să se întoarcă în mediul acesta totul va fi la fel,

că tot acest ciclu blestemat va începe iarăşi. Şi aici este adevărata bătălie.

Era evident că vorbea cu îndârjire. Samantha nu voia să se certe. Avea destulă bătaie de cap cu aceeaşi problemă şi în propria slujbă.

Nu zise nimic în clipa când începu să-i povestească despre un alt băiat care se afla în eliberare condiţionată fiind acuzat de violenţă. O împinse uşor într-o altă sală de sport unde un grup de copii jucau baschet.

— Îl vezi pe roşcatul acela care stă pe înălbitori? A început cu spargerile şi atacurile de furt de la şapte ani.

— Şapte ani! Aproape de când era un bebeluş! Râsul lui fu scurt şi aspru.

— Copiii de prin locurile acestea ori cresc repede ori nu mai cresc deloc. Fără niciun fel de pauză îi arătă un alt tânăr care tocmai aruncase mingea de baschet în aer. Rob a ajutat la o grozavă jefuire de arme. De această dată fără cuţite… – tonul lui era distant – doar o sâmbătă seara specială şi propice.

Samantha înghiţi în sec luptându-se cu golul din stomac. Ştia că asemenea lucruri se întâmplă şi acum îi văzuse pe aceşti băieţi, iar gândul că ştia ceea ce făcuseră o determină să fie mai realistă. Mult mai speriată de moarte şi mult mai îngrozită.

Şi mai mult decât atât, sfâşiată. Trecuse un moment pentru a realiza că nişte băieţi îi scăpaseră de alţii. Făcuseră pe grozavii în faţa lor.

— Cine e păpuşa, Larusso?

— Hei, Larusso! Mişcă-ţi – cuvântul era vulgar – până aici şi hai să facem un joc împreună. Vince era foarte liniştit. Se uită la Samantha şi observă că faţa ei trecuse de mult de faza de paloare, începând să devină pământie.

— Mai târziu, îi spuse. Cineva strigă.

— Ei, hai, amice!

— Hei, lasă omul în pace! Nu vezi că are alte lucruri mai bune de făcut?

Urmă un râs zgomotos. O sugestie obscenă spusă cu voce tare o făcu să se simtă stânjenită. Altul o determină să-şi întoarcă privirea şi să se

uite fix la peretele maro şi murdar. Nu avu nicio intenţie de a obiecta când o mână lungă apăru în faţa ochilor şi împinse uşa pentru a o deschide.

— Începi să-ţi revii la culorile tale naturale, şopti odată ieşiţi în coridorul pustiu. Roşeşti. Zâmbetul lui îi spori încrederea.

— A fost destul de dur aici. Începură să coboare scările.

— Vrei să spui că nu te simţi stânjenită?

— Bineînţeles că nu! îşi reformulă afirmaţia când sprâncenele lui se arcuiră şi o privi lung mai mult timp. Ei, bine, poate puţin. Râse.

— Poate mai mult. Roşeaţa din obraji începu să se accentueze. Se simţi nevoită să-i explice.

— Au crezut că eu sunt…

— Ştiu. Se aflau în faţa ieşirii. Întinse o mână pe deasupra umărului ei şi îşi lipi palma de uşă, dar nu făcu nicio mişcare pentru a o deschide.

— Te-ai simţit ofensată? Vocea lui era foarte înceată. În acel moment orice urmă de amuzament dispăru. Samantha se întoarse uşor, cu o mişcare ce-i apropie atât de mult încât numai o respiraţie

îi mai despărţea. Nu se atinseră, dar putu simţi apropierea printr-o agitaţie alarmantă. Nu se putu gândi decât la materialul jachetei lui care i se întindea perfect pe umeri.

Lipsită de putere îl privi în ochi. O tensiune reţinută i se putea vedea în trăsături. Nu înţelegea de ce, dar răspunsul era important pentru el. Îşi scutură capul.

— Nu m-am simţit ofensată. Cuvintele nu fuseseră mai mult decât un suflu al respiraţiei. Pentru moment fuseseră singurele pe care le putuse găsi.

Auzi o voce răguşită de bărbat şi câţiva paşi repezi pe scări. Vince se dădu înapoi; farmecul dispăru. Tremura şi instinctiv se apropie de Vince şi ieşiră. Ca printr-un miracol, maşina încă mai era parcată acolo, neatinsă.

Nu vorbi până când nu se văzu aşezată pe scaunul maşinii.

— Copiii aceştia dinăuntru. Păreau că te cunosc foarte bine. Acum el era cel care se simţea stânjenit.

— Joc baschet aici cu ei de câteva ori pe săptămână.

— Cu puştii care au fost aici, azi?

— Cam aşa ceva.

— Eşti ofiţerul lor de eliberare condiţionată? Al vreunuia dintre ei? Ezită.

— Doar al unuia singur, dar care n-a fost azi aici. Unul dintre tipii cu care lucrez are în grijă câţiva puşti de acolo. Se învârti uşor în scaunul ei pentru a-l putea vedea mai bine. Era, decise ea, mult mai reconfortant să-i urmărească direct reacţiile.

— De ce, gândi ea cu voce tare, am sentimentul că nu vii aici doar pentru a juca baschet? Şi că vii pentru a-i pune pe un drum mai drept, în schimb?

— Uneori am impresia că îi fac să se simtă stânjeniţi. Bombănitul lui o făcu să râdă.

— Pun pariu că nu ţii mici discursuri siropoase, îşi aminti ce îi spusese când se aflaseră înăuntru. O uşoară urmă de surâs i se ivi pe buze.

— Nu, îi dădu dreptate. Nu siropoase.

Presupun că este un teritoriu neutru. Ei ştiu cine sunt şi ce fac, dar nu mă antipatizează. Fac ce pot, când pot, şi încerc să-i determin să înţeleagă că oricând doresc ei pot veni la mine să stăm de vorbă. Îi scoate puţin din atmosfera de

— Pe stradă şi, dacă sunt cu adevărat norocoşi, ar putea fi o schimbare pentru ei.

— Înţeleg, îi spuse bucuroasă. Să îndrăznesc să te acuz că ai fi un binefăcător?

— Să nu îndrăzneşti, îi spuse pe un ton grav. Îmi vei subestima reputaţia.

Se amuzau, dar Samantha nu reuşea să-şi îndepărteze din minte imaginea acestor băieţi tineri greu de învins, fioroşi, ce o obseda. Zâmbetul îi era şters.

— Larusso. Numele lui suna neobişnuit de posomorât. Ce crezi că se va întâmpla cu aceşti copii? Vreau să spun, peste trei, patru ani. Răspunsul veni după un timp îndepărtat.

— Cazierul le va fi distrus când vor împlini optsprezece ani. Vor avea nevoie de foarte mult noroc pentru a rămâne curaţi. Dar de cele mai

multe ori sfârşesc prin a fi închişi.

— Dar despre Danny Rodriguez?

— Vreau să cred că nu se va întâmpla aşa şi cu el.

— Dar şansele de a-l menţine curat şi de a-l feri de închisoare sunt minime. Păruse mai mult o afirmaţie decât o interogaţie.

— Da, spuse cu greutate. Cred că aşa este. Pentru că tot în cele mai multe cazuri, aceşti copii trec de la rău la foarte rău.

— Iar tu crezi că şi Frankie se situează printre ei. Încercă să se menţină neutru.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Dar e adevărat, nu-i aşa? Era foarte insistentă. ne aceea m-ai adus aici, nu? Să-mi dovedeşti că ai dreptate şi că eu greşesc.

— Nu. Contestarea fu rapidă şi accentuată. Nu are legătură cu niciunul dintre noi, fie că am greşi sau am avea dreptate, crede-mă. Se strâmbă şi o străfulgera cu privirea. Voiam doar să afli în ce te bagi. Pentru că, dacă nu porneşti cu ochii deschişi, s-ar putea să eşuezi. Este foarte uşor să

te implici în problemele puştilor acestora, dar este foarte greu să scapi. Suspinul era cuprins de o puternică frustrare. Ar fi un miracol ca unul dintre ei să intre pe făgaşul cel bun. Privirea Samanthei se îndreptă spre genunchi. Mesajul transmis era de la sine înţeles – o avertiză să nu spere prea mult. Pe de o parte îi aprecia îngrijorarea. Dar se întrebă ce ar fi spus dacă ar fi realizat că o determinase să dorească şi mai tare să o scoată pe Frankie din ce se băgase. Îşi ridică ochii.

— Dacă aşa simţi – vocea îi era clară ca un clopoţel – atunci de ce te deranjezi atât? De ce mai încerci să-i ajuţi? Merită atâta durere, furie şi frustraţie? Trebuiră să se oprească la semafor. Pentru mult timp crezuse că n-o auzise – sau preferase să o ignore. Apoi avu senzaţia cea mai ciudată şi anume că el se afla la un milion de kilometri de ea. Chiar când îl privise, o paloare stranie se ivise pe profilul puternic şi bine conturat. Simţi o contracţie neregulată în piept. Părea atât de – atât de pustiit şi singur. Îşi dădu seama că trebuia să existe un motiv… şi chiar şi

acel gând se pierduse când el, într-un târziu, vorbi.

— Are viaţa vreun preţ? Vocea îi era foarte înceată, aproape şoptită. Nu ştiu. Şi nici nu cred că aş vrea să ştiu. Dar, dacă vreunul dintre aceşti copii s-ar schimba, aş dormi noaptea cât de cât mai liniştit. Privi în depărtare, întâlni privirea ei şi îi zâmtji sfios. Samantha realiză că prezenţa ei fusese total uitată.

Rămaseră tăcuţi pe tot parcursul drumului; dar nici nu părea să fie nevoie de vorbe. Mai apoi, pentru un motiv ciudat, nedefinit, Samantha se simţi mai apropiată de Vince. Îndrăzni să spere că poate nu erau foarte diferiţi în ceea ce-o privea pe Frankie. Când Vince intră pe strada ei, se lăsase seara, într-un fel nu păru surprinsă că Vince îi spuse că o va conduce până la uşă. Deschise portiţa verandei din spate, introduse cheia în yală şi o roti. Nu simula nicio mişcare pentru a deschide uşa. În schimb, se întoarse şi îi zâmbi.

— Nu vrei să rămâi puţin? Nu promit o masă bogată, dar sunt sigură că împreună vom pregăti

ceva până la urmă. Inima îi bătea cu putere. Erau foarte apropiaţi. Era imposibil să nu se gândească la el ca la un bărbat, un bărbat foarte atractiv. Pentru prima oară de la ruperea logodnei cu Brad simţea aşa ceva, iar această conştientizare a situaţiei o fascina şi o zăpăcea. Vince nu era tipul de om de care era atrasă de obicei; cu siguranţă nu avea nimic în comun cu Brad. Brad era atât de rece şi atât de controlat în gesturi încât, uneori, voia să ţipe. Vince Larusso, pe de o parte, avea o fire iute, nervoasă şi schimbătoare. Emana o masculinitate pronunţată, pe care nu o apreciase până acum la vreun bărbat – o masculinitate ce o ameţea şi îi plăcea.

În acelaşi timp o speriase puţin. Vince era… grosolan, în toată puterea cuvântului. Îndrăzneţ şi foarte direct. Nu putea ignora faptul că, în ciuda inimii lui generoase avea şi o asprime ce nu-i plăcea.

Deci, de ce îl rugase să rămână? Şi de ce se afla aici rugându-se să n-o refuze? Dar chiar dacă Samantha era pierdută în gânduri, acelaşi lucru se

putea spune şi despre Vince. Era ceva în interiorul lui, ceva cu care trebuia să se obişnuiască. Era ceva ca şi cum totul s-ar fi rearanjat. Nu era sigur ce se întâmpla

— Sau de ce – doar că asta era. Îl speriase un pic, pentru că era obişnuit să deţină controlul. Ar fi vrut să rămână. Îşi dorea asta cu ardoare. Dar era împotrivă datorită acelui motiv pentru care ştia că nu ar trebui. Într-un târziu dădu din cap.

— Nu pot, îi spuse cu inima strânsă. Mi-ar plăcea. Doar că… Tăcu întrebându-se dacă l-ar fi înţeles. I se citi puţin pe chip.

— Trebuie să te întorci acolo, nu? îl privi fix în ochi. La sală? încuviinţă din cap.

— Le-am spus că mai târziu voi juca baschet cu ei, îi zise pe un ton foarte scăzut. Ştiu, nu le-am promis, dar urăsc să-i dezmăgesc.

Samantha tocmai realizase că mai făcuse o descoperire fascinantă. Vince Larusso era un bărbat cu principii – şi unele destul de dure, gândi ea. Ei bine, aprecia lucrul acesta la un bărbat. În special la el.

— Nu trebuie să-mi explici. Avu sentimentul că zâmbea din adâncul sufletului. Poate că ar trebui să te întorci acolo, înainte ca ei să creadă că i-ai părăsit. Zâmbetul ei îi tăie respiraţia. Îndemnul de a mai zăbovi era copleşitor. Se simţi ca un căţel de salon la picioarele amantei. Îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei şi se chinui să se hotărască să plece, dar nu înainte ca ea să deschidă uşa şi să intre în casă.

— Vince? îl chemă cu blândeţe, o voce ce-i dădu fiori în tot trupul. Se întrebase cum sună numele lui ieşind de pe buzele ei… Acum ştia.

Dar nu-l determinase decât să fie mai înfometat de dorinţa de a o auzi pronunţându-i numele încă o dată, şi încă o dată, în o sută de feluri diferite. În joacă. Pasional. Aspru, mătăsos şi şoptit, ca acum.

Se întoarse uşor şi o privi în întuneric, ochirii se întâlniră.

— Te rog, fii atent, şopti ea. Buzele îi surâdeau; dar ochii nu. În toată viaţa lui nu auzise pe nimeni să-l roage aşa ceva. Pentru că nimănui

nu-i păsa de el, poate cu excepţia lui Tony… Golul din sufletul lui păru să se accentueze. Ridică o mână.

— Pe curând.

CAPITOLUL 7

Soarele călduţ al dimineţii târzii lumină chipul mic şi bucălat ce se afla pe trepte. Se auzi o voce strigând-o.

— Frankie! Hei, Frankie! Frankie îşi întoarse capul în direcţia din care se auzise vocea. Joey păşea agale pe trotuar în spatele ei, cu jacheta sub braţ, în ciuda vântului rece de afară.

— Bună, Joey. Se dădu într-o parte pentru a-i face loc. Se aşeză lângă ea.

— Unde ai fost în ultimul timp? Buzele lui Frankie tremurau.

— Tu eşti cel pe care nu l-am văzut în ultima săptămână, zise cu asprime. Ridică din umeri.

— Da, ei bine, ştii cum este. Am fost foarte ocupat.

— Te-am căutat ieri la Phil, dar nu erai acolo. Chiar dacă era supărată, Frankie nu avea ce face. Joey era prietenul ei cel mai bun. Chiar dacă nu-l văzuse deloc toată săptămâna. Nu era chiar atât de bătută în cap încât să se prostească singură. Ştia de ce. Fusese împreună cu Pete. Tonul ei acuzator nu-l deranja pe Joey. Zâmbi răutăcios şi îşi sprijini cotul de treapta din spatele lui.

— Ne-am plimbat ieri toată ziua cu maşina. E o maşină simplă, dar elegantă, Frankie. Ar trebui s-o vezi.

— Ieri? Ai chiulit de la şcoală? Joey o privi şi o văzu încruntându-se.

— Şi ce dacă? Cine mai are nevoie de şcoală? Aşa spune Pete întotdeauna. Frankie se uita fix pe stradă.

— Hei, care este problema? Pete este un tip nemaipomenit. De această dată Joey părea îmbufnat. Frankie îşi băgă mâinile în buzunarele hainei, tremurând puţin din cauza frigului. Suspină simţind privirea lui Joey.

— Chiar îl placi, nu? îl întrebă încet. Joey

deschise larg ochii.

— Dar cine nu-l place? Pete are o mare putere de convingere, Frankie. Când vorbeşte, toată lumea îl ascultă. Are tot Ce îşi doreşte – maşina asta. Şi, la naiba, ce bine îmbrăcat este!

— Mi-ai spus mai demult că nu are niciun serviciu. Joey râse zgomotos.

— De ce să muncească când nici nu are nevoie?

— Şi atunci de unde are toţi aceşti bani? Joey se bătu uşor peste tâmple.

— Îi are din afaceri. Seamănă foarte mult cu Phil, doar că este mai deştept. Şi în plus are şi o poziţie perfectă. Un surâs răutăcios îi apăru pe buze. Reuşeşte în tot ce vrea şi abia mişcă un deget. Răsplată maximă pentru un efort minim este regula după care lucrează Pete.

Frankie rupse cu putere o aţă rătăcită în jeans. Deci, Pete era implicat în furturi mărunte, asemeni lui Phil. Nu păru surprinsă. Şi aparent, el îşi găsise pe altcineva să-i facă treaba murdară, ca şi Joey şi ceilalţi puşti ce se învârteau prin jurul

lui. Fără nicio îndoială că furtul nu era singura afacere în care era băgat. Joey o înghionti.

— Hei, de ce nu vii cu mine azi? Pete nu. se va supăra, pentru că deja i-am spus de tine. A zis că poate folosi încă o pereche de mâini în plus. Clipi şi râse. Frankie nu râdea.

— Nu pot, murmură ea. Joey zâmbi şters.

— Cum adică? Frankie ezită. Era tentată să meargă cu el, dar domnişoara Taylor trebuia să apară în orice clipă să o ia. Deveni iritată pentru că gândul de a se ridica o făcea să se simtă vinovată. Joey era prietenul ei cel mai bun, domnişoara Taylor nu era.

— Pentru că aştept pe cineva. Privea în altă parte în timp ce îi vorbea.

— Cine? Frankie suspină.

— O cheamă domnişoara Taylor. Este un consilier de la şcoală. Cu vocea joasă îi explică programul „Sora cea Mare/Sora cea Mică”.

— De ce îşi pierde timpul cu tine? întrebă când termină. Partea tăioasă a întrebării o enervă.

— Pentru că aşa vrea, acesta este motivul.

— Mincinoasă. Parcă ar fi Mary Poppins. Joey îşi dădu ochii peste cap. Trezeşte-te, copile. Probabil că face asta doar pentru a face o impresie buna celor din jur. Este singurul motiv pentru care ar face cineva ceva pentru altcineva.

Frankie îşi deschise gura. tfu ştia de ce era atât de supărată. Joey tocmai spusese ceea ce ea gândise cu mult timp în urmă. Joey se ridică în picioare.

— Ei bine, Frankie? Vii cu mine sau nu?

— Da’ de unde. Ignoră privirea răutăcioasă. Şi ce dacă Joey era puţin supărat? Poate că ştia cum se simţise în toată săptămâna trecută, când dorise să vorbească cu el şi nu-l găsise.

— Atunci, îi spuse urâcios, du-te şi întâlneşte-te cu Mary Poppins.

Îşi puse jacheta pe umăr şi plecă. Frankie încă se mai uita după el când un sunet de maşină se auzi. Îşi întoarse capul şi o văzu pe domnişoara Taylor uitându-se după ea. Era îmbrăcată în jeans şi în bluză, la fel cum era îmbrăcată săptămâna trecută.

— Hei, Frankie. Eşti gata? Zâmbetul ei era foarte dulce, şi de aceea fata îl găsi dezgustător. Joey avusese dreptate. Parcă era Mary Poppins.

— Sunt gata. Frankie se ridică de pe scări. În maşină, Samantha băgă cheia în contact. Privirea îi era naturală în momentul în care îşi privi pasagerul. Asemeni îi era şi tonul.

— Cine era băiatul cu care stăteai de vorbă?

Frankie îngheţă. Era pur şi simplu tentată să-i spună „Nu e treaba dumneavoastră!”, dar se abţinu.

— Un prieten, îi zise scurt. Dar Samantha deja observase că fata se schimbase la culoare.

— Joey Bennett? o întrebă cu blândeţe. Brusc Frankie îşi întoarse capul. Expresia feţei era sfidătoare.

— Şi ce dacă ar fi fost? Samantha fu cuprinsă de o frustrare neajutorată, întrebarea fusese la fel de bună ca şi admiterea vinovăţiei. Presimţise că băiatul era Joey Bennett din momentul în care o văzuse vorbind cu el. Nu intenţionase să înceapă întâlnirea lor de azi în acel mod. Dar trebuise să

ştie cu siguranţă dacă băiatul fusese Joey. Nu porni motorul. În schimb dădu din cap şi se uită la Frankie.

— Nu trebuia să te mai întâlneşti cu el. Ştii foarte bine.

— Dar nu eu l-am căutat. De data aceasta, o voce îi reaminti. El a 10 st cel care a venit şi a început să vorbească. Cel puţin nu minţise, chiar dacă îi fusese greu, dar Frankie nu putea înţelege ce conta.

— Cu siguranţă că ar fi durut-o dacă ar fi minţit-o pe Mama. Dar cu altcineva, n-o interesa. Atunci de ce simţea că e cuprinsă de ruşine? Ca o putere rea interioară ce o domina, făcu tocmai invers.

— Îi veţi spune lui Larusso, nu?

Samantha nu se feri de privirea furioasă a lui Frankie. Fata se temea de ea; nu avea încredere în ea. O durere puternică îi străpunse trupul. Era doar din cauza ei? Sau şi datorită faptului că era un adult? Respiră adânc şi se rugă să nu facă cea mai mare greşeală.

— Aş putea, vorbi cu calm. Dar de această dată nu-i voi spune pentru că meriţi o a doua şansă. Frankie părea uşurată. Dar să nu crezi că vei putea profita de faptul că ne vedem în afara orelor de curs, Ai înţeles?

Când Frankie încuviinţă într-un mod uşor, aproape imperceptibil, inima Samanthei tresări. Of, Frankie, gândi ea, nu îţi sunt duşman. Chiar nu poţi vedea? în regulă, acum. Inconştient, tonul îi deveni mai plăcut. Ce vom face azi? Frankie îşi ridică umerii. Oricum Samantha era pregătită.

— Mă aşteptam să reacţionezi aşa.

— Nu. Zâmbi plină de satisfacţie.

— În regulă. Atunci vei avea o surpriză. Încet, aproape fără nicio tragere de inimă, o privi.

— Ce fel de surpriză? întrebă după un moment. Samantha râse pe înfundate şi porni maşina.

— Ai să vezi, îi zise graţios, sigură pe sine. În realitate, nu era câtuşi de puţin atât de sigură pe cât păruse. Când au ajuns la ea acasă, intrară direct în bucătărie. Imediat, Samantha îi ceru să

se oprească.

— Închide ochii, îi comandă. Frankie se uita la ea ca şi când şi-ar fi pierdut minţile. Samantha suspină.

— Nu va mai fi o surpriză dacă nu-ţi închizi ochii.

— Ce nu va fi?

— Nu va mai fi o surpriză nici dacă îţi voi spune, vorbi sec. Hai, acum. Gura mare. Mâinile întinse. Ochii închişi şi să nu îndrăzneşti să-i deschizi până nu-ţi spun eu! Simţi că ajunge la capătul puterilor, având o stare ciudată până fata se hotărî într-un târziu s-o asculte. Samantha îi luă mâna şi o conduse în sufragerie unde o aşeză chiar în faţa uşii.

— Stai aici, o rugă. Se grăbi de-a lungul podelei.

— În regulă, Frankie. Deschide ochii. Ochii mari şi negri se deschiseră, Samantha se temea puţin de reacţia feţei. În schimb se aşeză la marginea cuverturii de pat frumos colorată, care fusese pusă chiar în mijlocul camerei.

— Voila, o anunţă pe un ton dramatic. Urmează un picnic. Un picnic pus într-un coş plin cu bunătăţi. Un grătar portabil pentru a ne pregăti hoţ dog-ul şi pentru a ne prăji alge. Avem chiar – cu o fluturare a braţului indică un palmier pus într-o oală strategic plasat pe marginea cuverturii – şi umbra unui copac!

Pentru lungi secunde, Frankie privi fix. Samantha îşi ţinu respiraţia până simţi că-i iau foc plămânii.

— Ei? o întrebă cu o linişte interioară ce nu-i putea divulga neliniştea. Ce crezi? Este sau nu aşa cum ai comandat?

Frankie rămase tăcută în continuare ca şi cum s-ar. fi aflat în transă. Încet se aşeză pe cuvertură. Întinse mâna şi atinse coşul de nuiele, o atingere aproape respectuoasă. Brusc, privi spre Samantha.

— Exact ca la televizor. În schimb Samantha simţi cum îi arde inima. Planul ei avusese succes. Îi făcuse o surpriză lui Frankie. Mai mult, era sigură că-i făcuse plăcere. Şi mai presus de toate o

făcuse să zâmbească – un zâmbet clar, sincer şi real. Aşeză grătarul pe verandă să-şi pregătească hoţ dog-ul. Dar îi mâncară în sufragerie, stând cu picioarele încrucişate pe covor. Întinse mâna şi mai luă cartofi prăjiţi şi îi puse în farfurie.

— Când eram mică, se amuză, tatăl meu obişnuia să prăjească pe grătar came în fiecare duminică. Eu stăteam pe iarbă şi făceam coliere şi brăţări din păpădie. Frankie era uimită.

— Păpădie! Dar sunt buruieni! Samantha.

— Da, ştiu. Mama niciodată nu pierdea momentul să-mi spună şi asta se întâmpla de cel puţin douăzeci de ori într-o dimineaţă, când îmi găsea în jachetă păpădii uscate. Frankie se uita fix în paharul cu limonada.

— N-am făcut niciodată asta, vorbi cu o voce lipsită de putere.

Inima Samanthei tresări. Frankie nu avusese bicicletă – nu ştia nici să meargă cu ea. Convingându-se cu calm, aflase că existau o mulţime de lucruri pe care Frankie nu le făcuse niciodată. Să joace baseball în parc. Să atingă

mingea de fotbal în cădere. Să se dea în leagăn sau pe topogan.

Toate erau lucruri pe care le făcuse de sute de ori în copilărie şi de care se plictisise. Se simţi egoistă că avusese aceste posibilităţi. Dar acest lucru o făcu să fie şi mai hotărâtă ca niciodată să aibă grijă ca Frankie să facă tot ceea ce pierduse. Frankie îşi duse paharul cu limonada la gură.

— Este… frumos, murmură – ea. O luminiţă neaşteptată i se ivi în ochi. Singurul lucru care lipseşte sunt albinele.

— Binecuvântată să fii. Râse şi-şi dădu-capul într-o parte. Va trebui să repetăm acest picnic la vară. Într-un parc adevărat şi poate veni şi mama ta. Am putea vedea dacă îi plac păpădiile mai mult decât mamei mele. Ochii lui Frankie se luminară.

— Ar fi nemaipomenit, începu să spună. Dar râsul îi era şters. Chipul îi e/a deprimat. Cu excepţia faptului că Mama s-ar putea să nu poată veni din cauza celor două* slujbe, bolborosi ea.

Samantha se încruntă.

— Lucrează de mult timp aşa? Frankie

pentru moment se încălzi…

— Cred că de aproape o lună. A avut un post ca ospătăriţă mai demult, dar apoi s-a îmbolnăvit şi a rămas aşa aproape toată luna septembrie şi de aceea a fost concediată. Deci Anna fusese bolnavă în septembrie, chiar în perioada în care lipsise Frankie de la şcoală. Cel puţin ştia că scutirile lui Frankie fuseseră adevărate. Ascultă cu atenţie tot ce Frankie îi povestea. x

— Tocmai plătisem chiria, când proprietarul o mări. Se strâmbă. Mama găsise o altă – slujbă la brutărie, dar spunea că mai are nevoie de încă una pentru a reuşi să plătească notele de plată la doctor.

— Am observat că tuşea când am fost la voi, realiză Samantha în linişte. A avut bronşită?

— Cred că da. Dar tuşeşte foarte mult iama. Zice că e din cauza astmului. Mama nu suportă frigul. Îi place când este soare şi cald, adăugă mai mult ca o concluzie. Spune că răceşte mai des Iarna.

Care, fără nicio îndoială, îi agrava astmul,

deduse Samantha. Sora ei, Pat avusese astm, dar se vindecase. Dar îşi amintise ca mama ei mereu o agita şi îi alunga vaporii, pentru că Pat transpira mereu când răcea.

— Deci, a fost mai mereu bolnavă.

Mai mult era o afirmaţie decât o întrebare. Frankie se simţea stânjenită.

— De ce nu-i plac doctorii?

Frankie îşi băgă o mână sub genunchi şi şi-i aduse la piept.

— Cred că e în legătură cu Părintele Anthony – era enoriaş. Se îmbolnăvise foarte rău şi a fost nevoit să se interneze în spital. Urmă o pauză scurtă. Şi nu s-a mai întors. Samantha simţi cum i se taie respiraţia.

— A murit? Frankie încuviinţă din cap şi privi în gol.

— Mama a plâns foarte mult la moartea lui, vorbi încet.

Şi Anna, din cauza gândirii umane inexplicabil, asociase doctorii şi spitalele cu moartea şi cu a muri.

— Frankie, se decise să rişte forţându-şi norocul. La fel s-a întâmplat şi cu tatăl tău? A murit? Expresia, lui Frankie suportă o schimbare puternică. Un minut mai târziu era tristă, chiar amărâtă. Apoi deveni furioasă şi dură.

— Ne-a părăsit de când eram bebeluş. Nu s-a mai întors de atunci, aşa că nu ştiu unde este… rostea cuvintele cu tărie, şi nici nu vreau să ştiu.

Samanth era înspăimântată.

— Dar despre familia lui? Nu ştii unde a plecat? Frankie îi explică cu răceală.

— Mama l-a cunoscut când el era în armata staţionată în Italia. Apoi a venit în Chicago să lucreze la un fort. După un timp a fugit. Asta este tot ce mi-a povestit mama, deci nu cred că ştia foarte mult despre familia lui.

— Şi nu mai are nicio rudă aici în ţară? Frankie îşi scutură capul.

— Părinţii şi fraţii Mamei au murit într-un incendiu când era mică. După aceea s-a dus la un orfelinat din afara Romei.

În toţi aceşti ani au fost singure. Scenariul

devenise în mintea ei clar şi viu. Timpul şi împrejurările o transformaseră într-un copil versat de asprimea vieţii. Mama ei era fragilă şi bolnăvicioasă; trebuiră să se mulţumească cu puţinul ce-l aveau. Faptul că Frankie era încăpăţânată şi interiorizată nu era de mirare, Fără nicio îndoială, ea fusese nevoită să aibă grijă de amândouă.

Deja un lucru era clar. Chiar dacă era dură şi nepăsătoare, ţinea la mama ei enorm de mult. Samantha îşi dorea să o strângă în braţe mai mult decât orice… dacă ar fi îndrăznit. Dar era conştientă că Frankie nu avea încredere în ea, şi probabil că motivul îşi avea rădăcinile în abandonarea lor de către tată. De asemeni ştia că Frankie trebuia să afle singură că ţinea la ea – ţinea cu adevărat – înainte să înceapă să se încreadă în ea. Şi că va necesita mult timp şi răbdare. Avea o mulţime din amândouă.

Atmosfera tristă care urmă era înăbuşitoare. Totul fusese atât de frumos, încât Samantha ura să-l distrugă întrebând la nesfârşit despre mama

sau despre tatăl lui Frankie. Schimbarea subiectului era necesară.

— Hei, ştii ceva? Niciun picnic nu este complet fără alge prăjite. Nu fusese nevoită să simuleze un zâmbet cochet. Menţionarea algelor o trimise cu gândul la

Vince, la faptul că în acea săptămână se întâmplaseră atât de multe.

Râse pe înfundate de scepticismul lui Frankie. Şi ce dacă nu-i placi? Te vei distra prăjindu-i pe ei, până la urmă. Înălţându-şi picioarele, îşi îndoi un deget.

Din nefericire cărbunii din grătar se răciseră. Samantha se decise să fie creativă şi să-i încălzească pe arzătorul electric. Fusese foarte încântată când află că şi lui

Frankie îi plăceau algele la fel de mult ca şi ei. Spre dezamăgirea ei, a patra căzu pe arzător. Fumul fu precedat de o aromă neplăcută. Samantha nu reuşi să închidă butonul alarmei înainte ca ea să se declanşeze.

Frankie se grăbi cu platoul să încerce să ia

alga de pe arzător. Samantha luă în fugă un scaun şi smulse apărătoarea alarmei, încercând să deconecteze bateria. Niciuna nu auzi sunetul paşilor ce veneau dinspre poartă. Samantha reuşi într-un târziu să tragă cu putere bateria de la locul ei. O tăcere bruscă păru asurzitoare asemeni alarmei. Îşi deschise gura pentru a-i spune lui Frankie în glumă că fusese un picnic pe care nu ar trebui să-l uite…

— Ce se întâmplă aici? se auzi o voce groasă masculină.

Amândouă se întoarseră. Samantha nu-şi dădea seama cine era mai mirat, ea sau Frankie. Privirea ei văzu o figură formidabilă stând în prag, cu braţele sprijinite de tocul uşii.

— Samantha? Aproape era să-mi rup gâtul când am auzit zgomotul. Iar uşa nici nu era încuiată! Nu era nicio scăpare din acea privire strălucitoare ca aurul.

Vince era în acelaşi timp şi confuz şi furios. Ea ar fi râs dacă nu s-ar fi simţit atât de stânjenită…

— Prăjeam câteva alge, îi vorbi lipsită de putere. Şi apoi s-a declanşat alarma. Se uita când la una când la alta.

— Alge, repetă el. Ea auzi un suspin şi apoi îi observă mâinile încrucişându-se la spate.

— Un gest simbolic, îl voi accepta, murmură el. Îşi înşfacă scaunul şi şi-l puse în spate.

— Eram la picnic, îi zise ea ca şi cum ar fi explicat totul.

— Aici, înăuntru? Se uită în spatele ei la scena nebună din sufragerie – mobila dată într-o parte, iar restul picnicului zăcând pe jos, pe cuvertură.

— Era frumos, îl informă ea cu asprime. Privirile li se întâlniră şi îmbrăţişară.

— Se pare că am ajuns prea târziu, nu? O sprânceană neagră se arcui ironic. După câteva momente ea realiză că râdea în linişte de ea.

Zâmbetul lui o dezarma complet. Samantha nu se simţi în stare decât să-i surâdă în semn de răspuns, cu inima tremurândă.

Din nefericire Frankie nu fusese atât de

dispusă. Mirată cum era, trecură câteva secunde „până să-şi amintească de prezenţa feţei. Frankie se uita fix la Vince, cu o figură iritată ce ar fi putut îngheţa laptele.

O cuprinse panica în momentul în care Vince îşi transferă atenţia asupra ei.

— Bună, Frankie, o salută alene. Speram să te găsesc aici.

Fata începu să se mişte de pe un picior pe altul. Murmură ceva ce semăna cu „pun pariu că da”. Vince era mai mult amuzat. Bazată pe experienţa anterioară, Samantha-şi putea da seama dacă era bine sau rău.

— Nu te interesează să afli de ce? îl auzi întrebând. Privirea lui Frankie se îndreptă spre Samantha. Samantha încremeni când îi văzu ochii plini de cuvinte acuzatoare. Se aştepta să-i spună de Joey.

Urmă o pauză lungă, apoi Frankie se uită la Vince.

— Cred că da, şopti scurt, văd că mori de nerăbdare să-mi spui.

— Foarte bine. Pentru că am ceva pentru tine. Tonul lui blând nu îndepărtase nimic, dar Samantha îi observă buzele lipindu-i-se cu forţă. Era evident că încerca din răsputeri să nu o determine pe Frankie să-l ia peste picior. Oare îndrăznea să spere că era din cauza ei? Vince îi făcu semn cu ochiul şi se întoarse, apoi se gândi mai bine.

— Ar trebui să-ţi iei o jachetă. Privirea lui le cuprinse pe amândouă. S-ar putea să dureze mai mult. Samantha le luă hainele din camera din faţă fiind foarte curioasă. Frankie îl urmă pe Vince afară cu entuziasmul unui bărbat ce se apropia de un detaşament de tragere. Se aşeză în capul scărilor verandei şi-şi băgă mâinile în buzunar. Vince se aşeză în spatele maşinii şi ridică portbagajul. Samantha se opri pe treapta din spatele lui Frankie privind cum scoate ceva dinăuntrul maşinii. Un corp roşu fără luciu şi două roţi strălucitoare se iviră. El ridică aripa şi o răsuci cu răbdare. Frankie se încruntă.

— Şi ce? E doar o bicicletă.

— Isteaţă fată, îi vorbi sec. Dacă ai observat asta, înseamnă că ai mai văzut şi că e nouă şi că nu este un articol de lux. Avea o voce nonşalantă, şi cu chipul nerăbdător să vadă reacţia lui Frankie. Niciuna din trăsături nu-i trădară beligeranta ei caracteristică. Îl privi cu nesiguranţă.

— Nu înţeleg, îi spuse încet. Mi-o împrumuţi sau ce? Buzele îi tremurară. Fusese nevoit să privească în altă parte.

— Este a ta, îi zise cu blândeţe. Frankie privi fix spre bicicletă.

— A mea? îl întrebă lipsită de entuziasm. Se uita la el cu neîncredere. Înghiţi în sec şi vorbi pe un ton liniştit.

— De ce? fusese tot ceea ce îl întrebase. Vince îşi ridică umerii. Samantha simţi sentimentul puternic al lui asemeni stângăciei lui Frankie.

— Dacă vremea îţi va permite, nu vei mai fi nevoită să mergi pe jos la şcoală – urmă o pauză sugestivă – ceea ce îţi va permite să studiezi mai

mult.

Privind schimbarea, Samantha simţi o strângere dureroasă a gâtlejului şi în acelaşi timp o căldură interioară. Când îi spusese lui Vince faptul ca Frankie nu avea bicicletă, nu se gândise şi nici nu visase ca el să facă unasemeneagest. Braţele Samanthei se aşezară pe umerii mici şi firavi ai feţei.

— De ce nu faci o plimbare cu ea? îi sugeră ea. Frankie nu simula nicio mişcare. Capul i se mişcă asemeni unei cârpe. Se uita fix la vârful bascheţilor.

— Nu ştiu, şopti ea. Vince îşi arcui o sprânceană.

— Hai vino, îi vorbi cu calm. N-am înţeles ce-ai vrut să spui. Auzise foarte bine. Aflase din privirea Samanthei că era adevărat ceea ce auzise. Frankie îşi ridică încet capul.

— N-am condus niciodată o bicicletă, aşa că n-am de unde să ştiu. Tonul îi era încet şi precis; îl înjură din ochi.

— Ei, atunci, e timpul să înveţi, nu? Zâmbetul

lui o determină să scrâşnească din dinţi. Un semn bun, hotărî Vince. După toate neplăcerile pe care le crease, era timpul să o lase în pace pur şi simplu să facă ce vrea. Ea nu-l dezamăgi. Se îndreptă spre el şi apucă în grabă ghidonul bicicletei.

— Este vorba doar de balanţă, începu el. Frankie nu scoase niciun cuvânt, dar ascultă cu atenţie în timp ce Samantha îi oferea toate instrucţiunile necesare. Aşezară bicicleta pe trotuar. Frankie se aşeză cu stângăcie pe să şi îşi plasă uşor piciorul pe pedală împingând-o în spate. Primele două căzături ale lui Frankie provocară Samanthei o înfiorare. Aruncă o privire fugară spre Vince dar gândurile nu i se puteau citi. Frankie se încruntă cu furie, îşi scutură pantalonii şi ridică bicicleta. Cea de-a treia căzătură o împinse pe Samantha instinctiv către ea, dar braţul lui Vince se încolăci puternic în jurul mâinii ei, oprind-o la timp.

— Las-o să încerce singură, îi spuse cu blândeţe. Frankie nu se dădu bătută şi se aşeză pe

bicicletă încă o dată, dar de această dată hotărâtă să nu mai dea greş. Samantha dorea să se ducă la ea, să o încurajeze, şi, poate, să-i ofere puţină alinare. Dar înainte de a avea această şansă, Frankie se ridică brusc având trăsăturile întunecate asemeni unui nor de ploaie. Bicicleta se lovi de bordura trotuarului, şi văzu o roată zburând. Samantha nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Nu pot conduce nenorocitul acesta de obiect! Plângea în sughiţuri. La naiba, Larusso, nu pot! Poţi să o iei înapoi!

— Să ştii că ai dreptate, izbucni el. Trebuia să mă aştept.

La început Samantha nu-şi dădea seama ce voia să spună. Când a realizat îşi dorea să urle cu putere. Oare nu ştia că sarcasmul lui nu făcea altceva decât să mai pună paie pe focul care deja mocnea? Frankie se opri, îşi încleşta pumnii şi ăl privi cu furie. Se uita la ea din cap până în picioare.

— A fost o prostie din partea mea să aştept

din partea ta să înveţi să mergi pe bicicletă la vârsta ta. De fapt… câţi ani ai? Unsprezece? Doisprezece?

— Treisprezece, Larussso, ştii foarte bine!

— Greşeala mea. Ar fi trebuit să mă gândesc că o bicicletă cu trei roţi ţi-ar fi fost mai potrivită. Samantha aproape că începu să geamă. Dacă îşi dorise să o enerveze pe Frankie ar fi trebuit să ştie că îşi făcuse treaba foarte bine. Ar fi trebuit să realizeze faptul că Vince cu Frankie nu puteau să stea împreună fără să se certe. Nu-şi putea alunga imaginea furiei din ochii lui Frankie, dar Vince părea să nu observe. Sau cel puţin nu-i păsa. Zâmbetul lui era ironic.

— Poate că dacă iau chiar acum bicicleta, vor căuta o tri… Nu mai continuă. Frankie se învârti, măsură bicicleta din ochi, şi o ridică. Pământul căzu de pe spatele îmbrăcămintei în momentul în care îndreptă pedalele în jos. De această dată nu se mat clătină – şi nici nu mai căzu. Samantha o privea.

— Hei, vorbi încet. A reuşit. Merge pe

bicicletă!

— Da, îi spuse el cu aceeaşi blândeţe. Bineînţeles. Samantha nu era sigură ce îi produsese mai multă plăcere, satisfacţia că el avea un ton calm sau bucuria că avusese o experienţă doar privindu-l.

El îi atrăsese privirea asemeni unui magnet. Spre deosebire de ea şi Frankie, el nu purta jachetaStatura lui avea alura unei masculinităţi supreme, cu picioarele desfăcute, cu mâinile încrucişate la piept, privind spre Frankie. Materialul din jeans al pantalonilor îi venea ca turnat de parcă ar fi fost un al doilea rând de piele. Vântul îi flutura haotic şuviţele de păr negru.

Simţi cum îi seacă gura. Aura neregulată, pământească a lui îi crea o căldură insuportabilă în unele locuri în care nici nu se aştepta.

Era sunetul pantofilor, ce o scotea din minţi. Frankie viră brusc cu părul fluturându-i în vânt şi cu obrajii înroşiţi de frig… zâmbind, un zâmbet ce părea să îmbrăţişeze inima Samanthei.

— Vezi? Ai reuşit, Frankie. Ştiam că poţi! Alergă spre ea şi o îmbrăţişa cu dragoste. Un zâmbet leneş se ivi pe buzele lui Vince – Ai mers foarte bine, puştoaico. Un minut mai târziu Frankie zâmbea, iar ochii îi străluceau asemeni unui copil de Crăciun. Apoi surâsul îi dispăru şi triumful odată cu el, asemeni unui nor trecător. Lăsă bicicleta jos îl brusc deveni agitată.

Îngrijorată, Samantha privi spre Vince. Dădu din cap la fel de derutat ca şi ea. Îşi lăsă uşor o mână să cadă peste umărul feţei.

— Frankie? Ce s-a întâmplat? Abătută, ridică o pietricică de pe jos.

— Nu o pot plăti, Larusso. Vocea îi era atât de înceată, încât fură nevoiţi să fie foarte atenţi pentru a o putea auzi. Nu am niciun ban. El îşi ridică umerii.

— Am luat-o de la un magazin cu lucruri de mâna a doua. O lumină slabă se ivi în ochii lui. Şi am dat foarte puţin pe ea, când i-am spus proprietarului pentru cine este. Frankie deveni agitată. Oh, Dumnezeule, bombăni Samantha.

Frankie credea că Vince o lua iar peste picior. Şi Vince realiză lucrul acesta. Rosti uşor cuvintele, luptându-se cu răbdarea greu de învins.

— Nu am avut intenţia de a râde de tine, afirmă încet. Şi nici nu vreau ceva pentru bicicletă. Ochii lui Frankie rămaseră întunecaţi.

— Dar vă rămân datoare. Iar mamei mele nu-i plac lucrurile primite şi pentru care nu a muncit, aşa că nu ştiu ce va spune.

— Atunci vom proceda astfel. Nu ştiu ce ai plănuit pentru viitoarele sâmbete împreună cu Samantha, dar poate îmi vei putea spăla maşina din când în când în funcţie de vreme. Nu mă voi supăra dacă ţi-o voi aduce în momentul în care veţi termina. Oare căuta motive pentru a se mai întâlni pu Samantha? într-adevăr aşa era şi nici nu-l deranja să admită. Samantha aprobă din cap în clipa când el o privi. Frankie se lovea uşor peste buze. Era ceva pe care nu se putea baza, dar nu acesta fusese motivul pentru care făcu o pauză. Ştia foarte bine că Larusso dorea să se apropie de ea – şi nu din cauza ei, hotărî simţindu-se

dezgustată. Nu era naivă. Observase felul în care el şi domnişoara Taylor se priveau. Rămase o perioadă lungă de timp uitându-se la bicicletă. Şi ce dacă nu era nouă? Pentru

Joey ar fi contat, dar pentru ea nu. Îi plăcea cum îi bate vântul în faţă, sentimentul vitezei şi al gândului de a lăsa totul în urmă. Era asemeni zborului. Îi plăcea bicicleta. Dar Larusso îi era antipatic. Şi încă mai era un ticălos arogant... Muşcă-ţi limba, o altă voce interioară o avertiză. Aproape că o văzu pe Mama lovind-o peste degete şi mustrând-o cu asprime, pentru că îndrăznise să gândească asemenea lucru. Suspină, îi era greu să se împace cu el, când trebuia să-i raporteze totul o dată pe lună. Iar acum trebuia să-i vadă figura urâtă de mai multe ori. Această posibilitate o făcea să vomite... Imediat se ruşina. Acesta era un alt cuvânt pe care mama nu-l suporta. Dar nici nu se gândea să refuze.

— Pare cinstit, ridică din umeri. Vince îşi drese glasul.

— Încă ceva, Frankie. Vreau să stai departe

de necazuri. Şi mai presus de toate, continuă în tăcere, să nu o răneşti pe Samantha.

Samantha respiră adânc, uşurată şi fericită pentru Frankie. În următoarele luni s-ar putea cunoaşte o îmbunătăţire a prieteniei lor. Vince fusese mai mult decât rezonabil, dar pentru un minut nu fusese sigură de reacţia lui Frankie. li trecuse prin minte o asemănarea celor doi Frankie împreună cu Vince sunt ca doi soldaţi rivali, care înaintează şi se retrag mereu în alertă împotriva celuilalt. Repede îşi înlocui îndemnul cu un zâmbet. Privindu-i în acţiune, o călca pe nervi. Oare, se întreba blajin, ce ar face dacă cei doi s-ar hotărî s-o certe pe ea în schimb…? Pentru că maşina lui Vince era în spatele automobilului Samanthei, aşezară bicicleta în portbagajul lui şi o conduse pe Frankie acasă. Până în momentul în care ajunseseră în faţa locuinţei ei, niciunul nu se gândise unde ar fi putut adăposti bicicleta lui Frankie. Frankie îşi aşează mâinile pe scaunele din faţă.

— Ştiu, vorbi ea cu înflăcărare. Este o

magazie la etajul întâi, pe care nimeni nu o foloseşte. Proprietarul a dat cheile doamnei Talarico pentru că locuieşte alături. Sunt sigură că mă va lăsa s-o pun acolo diseară. Mă place.

Privirea Samanthei se îndreptă lipsită de putere spre Vince. Figura lui dubioasă exprima într-adevăr, într-adevăr. Dar singurele cuvinte pe care le rosti au fost:

— Să mergem să vorbim mai întâi cu ea. Cât ei statură înăuntru, Samantha rămase în maşină. Nu dură mult până aranjară bicicleta. Frankie începu să se plimbe cu ea în jurul clădirii, apoi se opri şi îi zise ceva lui Vince peste umăr. Samantha nu reuşi să audă, dar observase zâmbetul şters de pe buzele lui când se urcase în maşină.

— Pari foarte îngâmfat, îl tachină ea.

— Îngâmfat nu. Doar… puţin surprins.

— Pot să te întreb de ce? Mai întâi privi cheile ce le avea în mână, apoi spre Samantha.

— Mi-a mulţumit. Samantha păru pentru o clipă nedumerită.

— Nu te aşteptai la aşa ceva din partea ei?

— Nu chiar. Ripostă indignată.

— Fii serios, Larusso. Nu poţi recunoaşte că nu este un copil chiar atât de rău? Ai văzut cât de încântată a fost de bicicletă. Dar nu dorea s-o ia pentru că nu o putea plăti. Asta nu-ţi spune că are şi ea scrupule până la urmă? Zâmbetul lui dispăru. Îşi aşeză degetele pe volan şi se strâmbă.

— Aş fi admis dacă ne-ar fi demonstrat că este silitoare, fiind mai civilizată, şi făcând numai ce trebuie. Dar uiţi că este aceeaşi fată care şi-a vârât mânuţele în sertarul de la tejghea?

Probabil că-i ghicise gândul. Samantha îşi dorea să poată nega aceeaşi întrebare ce-i trecuse prin minte deja de şase ori. Dar nici nu putea desconsidera cealaltă părere a lui – posibilitatea ca Frankie să-i manipuleze.

Poate că fusese naivă şi oarbă. Dar cineva trebuia să aibă încredere în Frankie. Nu-şi putea pierde credinţa în ea, nu încă.

— Dacă asta este ceea ce gândeşti, îi vorbi uşor, atunci de ce ai făcut asta? De ce i-ai cumpărat bicicleta? Vince rămase tăcut. Nu

reuşise să-şi împiedice întunericul ce i se strecurase în suflet. Era o întrebare, încă una foarte bună. Poate avea legătură cu faptul că, atunci când era mic, nici el şi nici Tony nu avuseseră o bicicletă a lor. O singură dată furaseră.

Dar nu-i putea vorbi despre asta niciodată. Intuia că nu l-ar fi înţeles. Ar fi fost şocată. Îngrozită. Poate chiar îl condamna. Şi nu credea că ar fi suportat gândul că l-a înţeles greşit.

— Nu ştiu, şopti el şi râse batjocoritor. Pur şi simplu nu ştiu.

Dar Samantha ştia. Ţinea la Frankie. Chiar dacă el realiza sau nu, ţinea cu adevărat la ea. Mai mult decât atât nu conta de câte ori se certaseră din cauza lui

Frankie şi nici de câte ori s-ar mai putea întâmpla în viitor.

Pentru că într-un mod ciudat, indefinibil, nu se simţise niciodată mai apropiată de cineva, aşa cum se simţea faţă de Vince. Se aşezară amândoi odată.

— Spune ce doreşti, Larusso. Braţul ei era încolăcit în jurul cefei. Atingerea degetelor ei şi mângâierea mătăsoasă îl înnebunea. Dar ştii că nu eşti atât de dur pe cât crezi. Buzele ei îi atinseră pielea aspră şi nebărbierită a obrazului; credea că îi simţise surâsul. M-aş prăbuşi pentru tine, îi şopti.

Inima îi tresări. O durere arzătoare îi bloca gâtlejul, împiedicându-l să mai scoată vreun cuvânt. Atunci prăbuşeşte-te, o rugă în tăcere. Prăbuşeşte-te cu aceeaşi putere şi rapiditate cu care mă prăbuşesc eu... O dorea mult ca s-o oprească. Dar Dumnezeu s-o ajute dacă se oprea... Pentru că nu era bărbatul pe care îl credea.

CAPITOLUL 8

„La naiba!” Samantha trânti uşa cabinetului medical cu o atâta torţă încât ar fi fost nevoie de mai multe alegeri expletive. Singura ei dorinţă era să-şi înmoaie mâinile în două aspirine, dar se pare că dorinţa îi fusese în zadar, că îşi dorise luna şi

stelele. Ştia că Lou ţinea de obicei o sticlă în biroul ei, dar Lou şi restul lucrurilor de birou se duseseră acasă. Cercetarea cabinetului medical din camera profesorilor, fusese ultima speranţă dar şi de aici se întoarse cu mâinile goale. Închise uşa camerei profesorilor şi se opri un moment, încercând să alunge durerea cumplită a tâmplelor. Era, decise ea, o mică întrebare pe care mintea o analiza. Avusese două interviuri groaznice astăzi. Primul fusese cu Allison Stiles din clasa a opta, iar al doilea cu mama lui Allison. Pe niciunul nu reuşea să şi-l scoată din minte.

Într-un târziu se uită la ceas. Era trecut de ora şase, timpul să plece acasă ca toată lumea. Cu un suspin plin de frustrare, se întoarse şi plecă clătinându-se spre uşa biroului ei. Câteva momente mai târziu, ocoli biroul lui Lou şi căscă, tocmai când se desluşi o umbră ce se îndrepta înspre ea. Era ceva vag familiar în acei umeri laţi, acei paşi mari, aproape leneşi…

— Vince! Cum ai reuşit să intri? Uşile se închid de obicei la ora cinci. Un fior de o

adevărată bucurie îi străbătu trupul. În ciuda durerii de cap, un zâmbet stins i se ivi pe buze. Sau ai intrat în timpul tău liber?

Vince tresări. Era vina sau altceva, nu-şi putea da seama. Domnişoară, gândi el, dacă ar fi ştiut…

— Portarul mă zărise la uşă şi m-a lăsat să intru Deschise uşa biroului şi îi făcu semn să-l urmeze. Am fost acasă la tine, dar nu te-am găsit. Nu mi-a fost greu să-mi imaginez că te găsesc aici aşa că m-am hotărât să vin să te scap din această închisoare. Tonul lui era blând, dar pentru o fracţiune de secundă sprâncenele i se arcuiră. Am observat, de asemeni, că maşina era în garaj. Şi să înţeleg că vei face o plimbare până acasă? Samantha se opri la mijlocul intenţiei de a deschide sertarul unde avea pusă geanta. Încuviinţă uşor din cap.

— S-a întunecat de o oră afară. Vocea îi era mai precisă ca şi ochii. N-ar trebui să umbli singură pe stradă când e întuneric. Îi zâmbi şters şi-şi aruncă geanta pe birou.

— Cred că am pierdut noţiunea timpului.

— Atunci înseamnă că am făcut bine că am apărut ca să te conduc acasă, nu? făcu o pauză mai lungă şi îşi strecură mâinile în buzunare. De fapt poate ne oprim undeva pentru a cină mai întâi. Un zâmbet îi apăru pe buze. Pe de o parte, el nu se gândise la asta pentru a o determina să accepte să o conducă acasă. Pe de altă parte, îi observase firicelul de speranţă din vocea lui. Îi descoperise felul de a se face îndrăgit, ceea ce era necaracteristic şi nesigur firii lui. Foarte îndrăgit, de fapt. Încă… Zâmbetul ei se şterse de pe chip.

— Acum nu am nevoie decât de două aspirine pentru durerea cea mai cumplită din viaţa mea, îi zise cu sinceritate. Mă tem că mâncarea va mai aştepta o secundă. Vince nu spuse nimic pentru un moment. În schimb îi cercetă chipul. Dumnezeule, cât de frumoasă era! Chiar şi în lumina obscură ochii îi erau de un albastru catifelat, clar şi pur. Dar nu părea nici obosită şi nici încordată.

— Poate că aş putea să te duc până acasă, ţi-ai lua ceva de cap şi ne-am întoarce. Începu să

numere secundele. Nu voia să-l refuze. Ce bine, nu-l refuză.

— Sună grozav, îi spuse într-un târziu. Zâmbetul ei îi tăie respiraţia. De fapt, continuă graţios, semeni foarte mult cu Sir Galahad.

— Sir Galahad? Nici pe departe, hotărî Vince. Zâmbi ironic în timp ce-i luă haina şi o ajută să se îmbrace. Jumătate de oră mai târziu stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua din sufragerie, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni subţiri de culoare roz pal, savurându-şi ultima bucăţică dintr-un sandviş cu pastrama, pe care Vince îl cumpărase de la magazinul din colţ. Vince, care se aşezase pe marginea canapelei, se chinuia să-şi termine sandviş-ul.

— Cred că am fost mai înfometată decât m-am gândit, vorbi cu un surâs ruşinată.

— Într-adevăr, murmură sec. Samantha se ridică în picioare, ţinând în mână farfuria ei.

— Eşti gata pentru cafea?

— Oricând doreşti. Când se întoarse cu cafeaua, el încă nu-şi terminase sandviş-ul. Îşi

scoase cravata şi se de făcu la primul nasture de la cămaşă, dezvelindu-şi un petic de păr de pe piept. Brusc, trupul el fu cuprins de un val de căldură. Privirile li se întâlniră în clipa în care îi înmâna ceaşca.

— Te mai doare capul? o întrebă.

— E mai bine. Se lăsă încet în jos, reluându-şi locul.

— Dar n-a dispărut? Dădu din cap.

— Unde te doare? Arată ceafa şi gâtul.

— Vino aici şi vom vedea dacă vom putea face ceva. O surprinse când îi indică locul din faţa lui de pe covor. Samantha ezită o clipă pentru a se gândi şi apoi se aşează pe locul arătat. O mână puternică i se aşează pe pulover, relaxându-i umerii. Cealaltă îi înlătură părul, descoperindu-i gâtul spre a-l privi.

Intervalul dintre o bătaie a inimii – şi alta – Vince încerca să fie liniştit. Se uita la puful galben ca aurul de pe ceafa ei. Ştia că dacă îl va atinge îl va simţi moale şi mătăsos ca al unui bebeluş. Pielea îi era palpabilă, caldă şi fină. Şi în timp ce o

privea simţi un sentiment de dorinţă, de a se ghemui lângă ea, de a o atinge cu buzele şi a-i explora gâtul. Părea atât de vulnerabilă, cu capul plecat, cu gâtul subţirel şi dezvelit, încât simţi că ar avea avantaje incorecte. Îşi fixă privirea asupra marginii cămăşii dungate, îşi aşeză degetul mare la baza gâtului. Începu să maseze uşor în josul gâtului şi înapoi.

— Ştii, o mustră cu blândeţe, ar trebui măcar acasă să nu te mai gândeşti atât de mult la problemele legate de serviciu. Samantha tocmai începuse să se relaxeze la atingerea mătăsoasă a degetelor lui.

— Asta e părerea ta? se auzi vorbind.

— Mă înşel? îşi înclină capul pentru a-i permite o mişcare mai amplă. Acum că se gândise la asta, înţelegea la ce se referea. Prima dată fusese Frankie, acum Allison.

— Cred că nu, recunoscu ea.

— Spune-mi te rog că nu are nicio legătură cu Frankie, îi spuse graţios. Samantha îi zâmbi neputincioasă.

— Eşti scoasă de la ananghie, consiliere.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri, şopti sec. Urmă o mică pauză. Un alt părinte iritat? Surâsul ei dispăru. Îşi aşeză genunchii la piept şi-şi încolăci braţele în jurul lor.

— Nu este nici pe jumătate, îi zise cu o grimasă, începu să-i povestească despre telefonul primit în dimineaţa aceea de la mama lui Allison Stiles, care o ruga să vorbească cu fata ei.

— Se pare că a fugit de acasă la sfârşitul săptămânii – pentru a doua oară în această lună. În ambele daţi a lipsit doar o noapte înainte ca mama ei s-o găsească la un prieten. Dar de această dată Allison a refuzat să meargă acasă şi să-i spună motivul, sau să-i zică motivul pentru care a plecat. De fapt a ameninţat-o că va pleca din nou dacă nu o va lăsa să stea împreună cu mătuşa ei care locuieşte aici în oraş. Vince se încruntă.

— Acolo este acum? Samantha încuviinţă din cap.

— Am fost surprinsă când m-a sunat azi –

dimineaţă. Anul trecut a fost curier al biroului, aşa că am început s-o cunosc destul de bine. Este un elev excelent, dulce şi înfocat. Părinţii ei sunt divorţaţi, iar tatăl ei locuieşte jndeva în est. Dar aş putea spune după felul în care orţpea despre mama ei că nu au fost apropiate şi tocmai de aceea am fost mirată când am aflat că fuge de acasă. Vince continua să-i facă masaj.

— Trebuie să existe un motiv.

— Există, afirmă încet. Am dus multă muncă de convingere şi într-un târziu mi-a spus de ce fuge de acasă. Vara trecută mama ei s-a recăsătorit şi se pare că tatăl ei vitreg nu este un om cinstit, Allison mi-a zis că niciodată nu i-a plăcut modul în care o strânge la piept şi o sărută. Ochii Samanthei se întunecară. Cu câteva luni în urmă a încercat s-o atingă. În unele locuri intime, întotdeauna a încercat să-l ocolească, dar se teme să-i spună mamei ei. Apoi, joia trecută, în noaptea de dinaintea plecării, a intrat în dormitorul ei în timp ce mama ei lipsea de acasă.

O exclamaţie uşoară izbucni de pe buzele lui

Vince.

— Dumnezeule Mare! Nu-mi spune că el…

— Mama ei s-a întors mai devreme decât se aşteptase, aşa că nu s-a întâmplat nimic, a explicat Samantha încet. Cel puţin asta este ceea ce mi-a zis Allison, şi o cred. Dar a speriat-o de moarte şi de aceea a fugit a doua oară. Mâinile lui rămaseră pe umerii ei.

— Şi mama ei ce spune? Samantha suspină dezgustată.

— Bineînţeles că a fost un şoc. Prima dată a spus că Allison exagerează, şi că soţul ei este un om extrem de afectuos. Apoi a hotărât că Allison a inventat ca să i se acorde atenţie.

— Şi nu crezi că este posibil? Obrazul Samanthei se mişcă cu fermitate.

— Nu. Cu siguranţă nu. Allison nu este genul acesta de copil, Vince, şi adânc în sufletul meu ceva îmi spune că mama ei ştie. Nu a fost prea încântată când i-am zis că ar fi mai înţelept dacă ar lăsa-o să stea cu mătuşa ei. Şi nici atunci când i-am spus că legea mă obligă să raportez poliţiei

reclamaţia lui Allison şi autorităţilor ce se ocupă cu problemele tinerilor. A început să-mi vorbească bombastic şi să mă facă nebună şi să mă acuze că mă bag în treburile altora fără să fie problema mea. Nu a terminat decât cu puţin înainte să vii tu.

Samantha tăcu încăpăţânându-se pentru câteva secunde.

— Poate că mă gândesc prea mult la problemele de serviciu şi acasă. Dar când apare aşa ceva, e greu să nu te gândeşti.

Degetele lui Vince îşi încetară mişcarea, o mişcare monotonă.

— Nu că aş încerca să schimb subiectul, dar cum te simţi?

Samantha se întoarse pe jumătate spre el, îşi mişcă fiecare umăr şi îi zâmbi uşor, delicat, într-un fel care îl ardea şi-i trezea o dorinţă nebună să o strângă în braţe, iar cu buzele-i să simtă dacă buzele ei erau atât de dulci pe cât credea el. De ce nu îşi urmase instinctele, nici el nu ştia. Dar avea o mică legătură – totul – cu aerul inocenţei ce o

înconjura.

— Ai atingerea magică, Larusso. Ceva îmi spune că eşti un tip îndemânatic, pe care merită să îl ai prin preajmă.

— Mă simt măgulit, şopti el cu ochii calzi şi lacomi după chipul ei ridicat. O cuprinse dezamăgirea când privirea lui se îndreptă spre picioarele lui. Îl apucă de mâna pe care i-o oferise şi îl lăsă să o ridice în picioare.

— Mereu eşti grăbit să pleci. Probabil că fac ceva ce te sperie. Îi vorbi pe jumătate glumind. Dădu din umeri în timp ce se îmbrăca.

— Dacă acesta ar fi fost motivul, nu te-aş mai fi întrebat dacă eşti ocupată mâine seară. Îl privi în timp ce se îndreptau spre uşa din faţă. Ochii îi străluceau.

— De ce, Larusso, îmi ceri o întâlnire?

— Isteaţă fată. Tonul îi era jos şi sexi, iar ochii îi erau plini de umor. Vom petrece nemaipomenit de bine. Numai acţiune.

— Sună – încercă să caracterizeze – periculos, îi atinse vârful nasului cu degetul.

— Oare? îţi promit că te voi lăsa să fii cu ochii pe mine tot timpul. Urma de asprime din vocea lui o înfiora.

— În cazul acesta accept.

— Foarte bine. Să nu te îmbraci prea elegant. Ceea ce ai acum pe tine e perfect. Clipi, convinsă că el glumea. Dar imediat descoperi că el era…

Douăzeci şi patru de ore mai târziu se afla din nou în sala de gimnastică a lui Al, ultimul loc în care o aştepta să fie prezentă în acel moment. I se păru ceva ciudat în faptul că Vince o adusese aici. Nu se mai simţea atât de speriată ca data trecută; nu mai era şocată de băieţii tineri care o studiau. Iar în momentul în care întâlni privirea lui Vince avu sentimentul ciudat că trebuia să treacă unele teste. Se aşeză lângă şirul de înălbitori din sala de sport, sprijinându-şi cotul de genunchi, iar obrajii de palme. Îşi mişca ochii şi capul când în dreapta, când în stânga ca şi cum ar fi privit un proces la tribunal. Şi aşa cum îi promisese Vince, era nonstop. Vince juca alături de băieţi ţipând, urlând, lăudând şi ridiculizând împreună cu ei.

Samantha era şi mai mult convinsă de faptul că ţinea la aceşti puşti săraci şi lipsiţi de noroc – ţinea foarte mult.

Două ore mai târziu se aşeza alături de ea pe scaunul maşinii sale. Nu simula nicio mişcare pentru a porni motorul; în schimb se apropie de trupul ei şi o privi crispat.

— Zâmbeşti de când am terminat jocul, comentă el. Pot să ştiu de ce?

— Oh, nu ştiu, îi vorbi deschis. Poate din cauză că în timp ce făceai duş, unul din băieţi mi-a spus că sunt singura femeie pe care ai adus-o aici.

— Înţeleg, îi răspunse sec. Presupun că asta te-a determinat să te simţi măgulită? Pretinse a fi ofensată.

— Bineînţeles că nu. Sunt o sfântă, îţi aminteşti? Aureola nu mi s-ar mai potrivi! El începu să râdă, iar ea continuă. Îţi aminteşti ziua în care am urcat scările acelea până la apartamentul lui Frankie? Ochii lui străluciră în întuneric.

— Cum aş putea să uit? Gâfâiai şi pufăiai tot

timpul.

— Iar tu nu. Îl lovi uşor peste braţ. Dar până la urmă am avut dreptate. Într-adevăr stai la pândă ca să vânezi o mulţime de tineri.

Sunetul râsului lui se împreună cu al ei. Porni motorul şi se îndepărtă de trotuar. Tăcerea se lăsă asupra lor pe tot parcursul drumului spre casa ei, dar era o tăcere confortabilă. Aceasta nu ţinu decât până în momentul în care urcară scările verandei din spate şi rămaseră în faţa uşii. Vince observă chipul ei gânditor.

— Ce te frământă? o întrebă curios. Bătaia vântului de noapte o făcu să tremure.

— Mă gândeam la băieţii de la sala de sport. La faptul că unii dintre ei par mai mari decât sunt. La cum încearcă să fie aşa purtându-se dur şi lumesc.

Pentru că aşa sunt ei, aproape că vorbi. Respiraţia Samanthei fu la fel de lungă ca şi un suspin. Buzele îi purtau un surâs şters.

— Îmi amintesc de clipele copilăriei, de când îmi doream şi abia aşteptam să mă fac mare. Abia

aşteptam să-mi iau carnetul de conducere, să ies la prima mea întâlnire, să termin liceul. Apoi eram nerăbdătoare să termin colegiul şi să fiu pe picioarele mele. Vince tăcea. Când fusese copil, abia se gândea la ziua de mâine. Nu ştia ce este speranţa şi credinţa.

Dar era ceva despre care nu putea vorbi cu Samantha. Încă nu. Nu acum. Poate niciodată. Nu suporta ideea că Samantha, care avusese o copilărie perfectă, nu l-ar înţelege şi mai rău decât atât că l-ar putea condamna. Veranda superioară îl cuprindea într-o lumină obscură. Apoi vorbi, dar vocea îi era stinsă.

— Pun pariu că faci parte dintre acele persoane care şi-ar don să întoarcă timpul şi să-şi retrăiască tinereţea.

— Glumeşti? îmi place mult mai mult prezentul. Răspunsul ei prompt îl uimi; dar îl încântă şi mai mult.

— Este inclusă şi compania prezentă? întrebarea lui reflectă o lumină ce era departe de a fi simţită. Zâmbetul ei se accentua.

— În special ea.

— Deci nu-ţi pare rău că ai venit cu mine în seara asta? îşi scuturǎ capul în semn că nu şi îi măsură întrebarea cu a ei.

— Îţi pare rău că m-ai invitat? îi aranja un cârlionţ blond ca mierea după ureche, luptându-se cu impulsul de a persista şi a pierde. Spatele degetelor lui mângâie obrazul ei.

— Nicio şansă, îi spuse cu asprime. Samantha nu rezistă; se lăsă cuprinsă de senzaţia de afecţiune şi iubire a pielii lui. Capul lui se afundă uşor.

Privirile li se întâlniră şi se împletiră. Niciunul nu vorbi; niciunul nu se mişcă. Cu inima plină de fericire, Samantha aştepta – sperând, rugându-se – ştiind că o va săruta şi ştiind că nimic nu-şi dorise mai mult în viaţă…

— Noapte bună, Samantha. Sunetul vocii mătăsoase vibra. Zăpăcită şi rănită, dar cel mai mult confuză nu reuşi decât să-l privească dispărând pe scări şi apoi în umbră. Umerii îi tremurau în timp ce mergea spre casa. Îi plăcea

pe Vince. Chiar mai mult, era atrasă de el. În acel moment, se gândea că şi el simte la fel.

CAPITOLUL 9

Următoarele două săptămâni au fost în acelaşi timp rai şi iad, pentru Samantha. Situaţia lui Allison Stiles rămăsese la atitudinea autorităţilor pentru a o investiga. Samantha se simţise uşurată la aflarea veştii că fata va putea sta cu mătuşa ei, chiar dacă suspecta că asta cauzase certuri între mamă şi fiică. Iar despre Frankie, Lynette Marshall o sunase de câteva ori pentru a afla cum merge legătura Sora cea Mare /Sora cea Mică. Aşa cum îi spusese lui Lynette, era mulţumită de felul în care decurgeau întâlnirile, chiar dacă ştia că trebuie să aştepte un miracol. Pentru a câştiga încrederea feţei ar fi nevoie de aşa ceva – un miracol. Samantha nu se amăgea. Frankie încă îşi reţinea sentimentele; încă se mai retrăgea în spatele peretelui defensiv şi al bravadei. Dar încetul cu încetul, pereţii se

dărâmau. Fusese un singur incident, pe care Samantha îl considerase important. Frankie menţionase cu sfială că aştepta de mult timp să îşi facă găuri în urechi. Cu câteva zile în urmă, observase la un magazin cercei speciali la jumătate de preţ. Se oprise la brutăria doamnei Mullins în ziua următoare pentru a o saluta pe Anna. În sâmbăta aceea, ea împreună cu Frankie se opri la giuvaergiu. Frankie alese o pereche de cercei de topaz în timp ce Samantha căuta un vânzător. Câteva minute mai târziu se întoarse şi observă o vânzătoare în dreptul lui Frankie. Imediat se apropie şi realiză că ceva nu era în regulă. Privirea femeii se îndreptă spre buzunarele pantalonilor şi jachetei de jeans ale lui Frankie.

— Ai ceva în mână, ştiu că ai! Samantha tresări şi interveni. Se aşează în faţa lui Frankie.

— Scuzaţi-mă, vorbi ea cu răceală. Pot să vă ajut cu ceva? Femeia abia se uită la ea.

— Mă descurc, mulţumesc. De fapt tocmai mă pregăteam să chem poliţia pentru că am

impresia că această fată a băgat ceva în buzunar. Ochii Samanthei scânteiară.

— Aveţi impresia? Nu sunteţi sigură? Femeia o privi repede şi uimită de tonul ei. Samantha aproape că putu vedea rotiţele din capul femeii învârtindu-se şi întrebându-se cine era şi de ce era atât de insistentă.

— Ei bine, întrebă ea, aţi văzut-o băgând ceva în buzunar?

— Nu chiar. Ezită femeia. Dar se plimba pe la raionul de bijuterii. Şi am văzut felul în care este îmbrăcată. Este evident că nu este capabilă să plătească. Şi mai ales că am mai văzut fete de acest gen. Cred că se pot plimba şi mai apoi ieşi cu mâinile pline de… O furie arzătoare trecu prin venele Samanthei. Nu-şi putu aminti când mai fusese atât de furioasă, îşi stăpâni temperamentul cu greutate.

— Această fată aştepta la raionul de bijuterii în timp ce eu căutam un vânzător care i-ar putea face găuri în urechi şi pentru a-i cumpăra cercei, şi se întâmplă să fie prietena mea. Nu aveţi

motivre. s-o acuzaţi de furt din moment ce n-a făcut nimic rău: exceptând faptul de a fi văzută de o minte bolnavă a unei femei care adoră să tragă concluzii pripite. Mâna ei scutură uşor umărul lui Frankie.

— Să mergem, Frankie. Vom pleca aşa cum am venit, accentua cu răceală. Cu nimic. Va trebui să mă scuzi, dar ne vom rezolva problemele în altă parte. Acesta nu este acel gen de magazin în care îmi place să-mi chleuiesc banii… niciodată. Frankie şi-a făcut găurile în urechi la magazinul din colţ.

Urmă o schimbare subtilă în relaţia lor după această întâmplare. Of, Frankie mai avea momente de interiorizare şi apărare, dar Samantha simţea că în sfârşit începea să se apropie de ea. Nu conta faptul că Frankie era încăpăţânată şi dură la suprafaţă. În sufletul ei era foarte, foarte vulnerabilă.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre Frankie şi Vince. În timpul întâlnirilor lor legate de eliberarea condiţionată, atmosfera era

tensionată. Acelaşi moment tensionat era şi atunci când Frankie spăla maşina lui Vince. În timp ce notele i se îmbunătăţeau, atitudinea ei rămânea neschimbată. Un singur cuvânt greşit sau privire – intenţionată sau neintenţionată – şi deveneau ca doi lupi pregătiţi de atac. Nu-şi mai adresau cuvinte tăioase ca în prima zi, dar nu păreau să se relaxeze când se aflau împreunăapoi era Vince. Abia trecea o zi fără ca Samantha să nu-l vadă; vorbeau la telefon. Fusese plecată la părinţii ei de Ziua

Recunoştinţei. Se întorsese cu o zi mai devreme pentru că îi era dor de el îi era dor de el? Glumea? Era pe jumătate îndrăgostită de el.

Nu o atinsese niciodată, exceptând momentele obişnuite. O mână pe spatele ei, o atingere accidentală a mâinilor. Odată se uită la el şi îl surprinse privind-o fix. Pentru un moment în care inima i se oprise, ochii lui păreau s-o posede. Dorinţa din chipul lui îi dădea o senzaţie de o pură emoţie. Apoi, în clipa următoare gândurile nu-i mai puteau fi citite, nicio urmă de emoţie… ce o

făcea să plângă aproape de dezamăgire. Nimeni nu o mai tulburase în felul acesta. Nimeni nu-i mai produsese acel sentiment arzător, nici măcar Brad. Dorinţele trezite de el în inima ei erau dureroase şi plăcute – o durere clară. Îşi dorea să fie atinsă de Vince. Atinsă şi îmbrăţişată şi sărutată… în joia următoare seara, în decembrie, o găsi băgând cheile în uşa din spate. Vince stătea în spatele ei; simţi puterea prezenţei lui în fiecare nerv al fiinţei. Uşa se deschise. Se întoarse încet pentru a-l privi, luptându-se cu senzaţia opririi respiraţiei.

— Intri, nu? În clipa în care el ezită, o cuprinse frustrarea. Scena se repetase în cele trei întâlniri ale lor, în ultimele întâlniri. Privirile li se întâlniră. În lumina nopţii ochii lui erau negri şi imposibil de descris. Îşi scutură capul în semn că nu, având expresia feţei plină de regret dar hotărâtă.

— Nu cred… începu el.

— Eu cred. Samantha era la fel de decisă. Îl prinse de mână şi îl trase înăuntru. Vince se înjură

în tăcere. Îi era din ce în ce mai greu să fie singur cu ea. Oare ea ştia asta? Dacă ar fi avut un strop de integritate, ar fi plecat şi nu s-ar mai fi întors niciodată. S-ar fi simţit rănită o perioadă, dar ar fi reuşit să treacă peste asta. Îşi spusese asta de o sută de ori în ultimele două săptămâni.

În bucătărie, ea îşi scoase haina şi şi-o arunca pe un scaun.

— Vrei o ceaşcă de cafea? Nu ar fi vrut să strige. Tot ceea ce-şi dorea era ea. Braţele ei încolăcindu-se sălbatic în jurul lui. Trupul ei arcuindu-se dulce asupra lui. Inima ei bătând nebuneşte în ritmul inimii lui.

Chiar dacă gândul îi ardea venele, o durere îi străpunse corpul. Cât timp fusese atât, atât de pustiu? Părea că toţi aceşti ani, avea nevoie de cineva care să-i umple golul din suflet. Dar nu oricine. O femeie… Asemeni Samanthei. Tumultul din inima lui era la fel cu lupta din mintea ei. Era o nebunie să fie aici. Nu avea niciun drept să fie aici. Avea uneori momente în care simţea că o contaminează chiar prin simpla prezenţă alături

de ea. Nu ştia cine este el – cine fusese. Cunoscuse puţini oameni ca ea – oameni care erau deschişi, oneşti şi sinceri. Era egoism sau greşeală că îşi dorea pe cineva de acest gen pentru sine? Nu ştia. Dumnezeu era martor că nu ştia.

— Cafea este tocmai bine, îi vorbi într-un târziu. Gesticula înspre sufragerie. Stau aici.

Îi evită privirea în clipa în care trecu pe lângă ea. Samantha se uită cum se îndrepta spre sufragerie, cu o uşoară arcuire a sprâncenelor. Vince părea atât de tăcut, trist. Avu senzaţia ciudată că el încerca din răsputeri să se distanţeze de ea. În timp ce lua două ceşti din dulap, îşi spuse că era doar imaginaţia ei.

Câteva minute mai târziu intră în sufragerie cu o cană în fiecare mână. Se opri în uşă incapabilă să-şi alunge umbra de nelinişte din stomac. Stătea la fereastră cu spatele la ea privind întunericul nopţii. Poziţia corpului îi etala masculinitatea într-un mod imposibil de negat şi asta era ceva ce-i plăcea la el. Braţele erau încrucişate la piept, iar picioarele uşor depărtate.

Şoldurile îi păreau foarte mici. Materialul tricoului era perfect întins peste umeri şi reliefa tensiunea bicepşilor ce arătau a fi fermi şi strânşi. În momentul în care el se întoarse simţi dorinţa de a îl atinge. Privirea se îndreptă asupra pozei de pe perete. Era făcută la părinţii ei vara trecută.

Apoi un gând straniu îi trecu prin minte. Vince ştia foarte multe despre ea, chiar şi atunci când copiase în liceu la testul de geometrie, în timp ce ea nu ştia nimic despre el… în clipa următoare avu sentimentul că îl cunoştea dintotdeauna. Nu avea sens… avea toate sensurile din lume.

Când păşi pe parchet nu se mai auzi niciun sunet, îi înmâna ceaşca, dar degetele nu li se atinseră.

— La ce te gândeşti? îl întrebă încet.

Vince o privea fix, în timp ce îl cuprinse emoţie după emoţie, una după alta asemeni deschiderii unei valve ruginite. Era vină şi amărăciune pentru tânărul furios ce fusese odată. O disperare arzătoare şi adâncă pentru toţi anii

pierduţi, ani ce nu-i mai putea readuce oricât de mult şi-ar fi dorit. Şi mai ales frică – frică pentru faptul că Samantha nu ar fi înţeles adevărul pentru care I-ar fi urât.

— Nimic special, şopti el.

Cercetarea ei era uşor tulburătoare. Continuă să-l privească cu ochii mari şi siguri.

— Te deranjează ceva? îl întrebă. În afară de mine, bineînţeles, adăugă deschis. Sora mea mai mare obişnuia să spună că suntem o pacoste mică şi băgăcioasă. Zâmbea şters, dar cu toate acestea era un zâmbet. Se relaxă.

Vince îşi arcui o sprânceană.

— Băgăreaţă? Sau zgomotoasă?

— Probabil că amândouă, admise cu asprime. Zâmbetul lor păru să scadă din tensiune. Când el îşi ridică ceaşca la buze, ochii ei coborâră spre gâtlejul lui. Bluza era descheiată la gât şi îi dezgolea o porţiune de piele cafenie acoperită cu păr negru şi zburlit. Simţi în stomac un gol; îi observase puful de păr de pe gât.

— Oh, ce drăguţ! exclamă ea. Se întinse

pentru a inspecta de aproape. Mişcarera coincise cu ridicarea mâinii şi a ochilor. Se poate?

El încuviinţă din cap. Nu văzu repulsie în privirea lui.

O trecu un fior în clipa în care îşi lăsă două degete să-i cadă pe crucifixul din argint de pe pielea caldă. Deşi era mic şi simplu împodobit, lucrătura era superbă.

— Pare destul de vechi, murmură ea. Îl ai de mult timp? urmă un moment de tăcere.

— Nu de foarte multă vreme, îi răspunse vag. A aparţinut... unei persoane pe care o ştiam odată. Îl privi. Era ceva în tonul lui ce o îngrijora... încercă să ghicească cu blândeţe.

— Cineva care acum nu mai există?

Dădu din cap în semn că da. Trăsăturile parcă i-ar fi fost din piatră, dar doar pentru o secundă o expresie stranie îi apăru pe chip, o expresie ce ar fi putut fi suferinţă. Dar era sigură că era trecătoare. Îşi îndepărtă degetele încet, uitându-se ca şi cum s-ar fi cuibărit în întunericul nopţii.

— Trebuie să fi fost cineva deosebit, şopti ea sperând că îi va spune ceva… orice! Chiar dacă vorbea, bâjbâia după puţinul pe care-l ştia despre Vince. Îi spusese că îşi petrecuse copilăria la Chicago şi alte lucruri mărunte. Îşi croise drumul de zeci de ori deja, îşi alungase bănuielile doar pentru a-l lăsa pe el să conducă conversaţia într-o altă direcţie. Dar era un tip subtil încât altcineva nu ar fi reuşit să observe. Ea încerca să afle şi ceea ce nu era rostit. Şi foarte des, asemeni acestui moment, avea impresia că exista ceva ce nu-i spunea. Era ca şi cum şi-ar fi ţinut o parte din el ascunsă şi închisă sub lacăt.

Aşteptă… dar aştepta în zadar. Iar el era încordat, foarte încordat. Îi putea vedea tremurul umerilor. Vince stătea nemişcat şi tăcut asemeni unei statui. O urmă de vinovăţie îi străpunse trupul. Îi observă o tristeţe ce venea din interior. Ştia ce gândea ea – că purta lănţişorul confortului. Sau poate pentru a onora memoria. Nu ştia că este felul lui de ispăşire. Iar el nu ştia că ea îi citise în ochi mai mult decât ar fi vrut. Părea ca şi

cum ar fi apus soarele şi n-ar mai fi răsărit niciodată. Era necesar să-l vadă zâmbind.

— Ştii, îl mustră ea. De când ne-am cunoscut mă întreb cum de nicio femeie norocoasă nu te-a agăţat. Era uimitor că-i reuşise şiretlicul. Zâmbetul îi fu trecător, dar cu siguranţă mult aşteptat.

— Nimeni în afară de tine nu a reuşit să se lupte cu manierele mele. Iar eu ar trebui să te întreb cum de ai reuşit să scapi de ştreang atâta timp. Acum era rândul ei să se apere. Se retrase uşor. La treizeci de ani, viaţa ei amoroasă devenise o pată dureroasă. Când lucrurile nu prea mergeau cu Brad, părinţii şi surorile o lăsau în pace o perioadă. Dar nimeni nu făcuse aluzii la starea ei civilă – sau să-i ducă lipsa.

— Aproape că era să nu scap, admise.

Vince rămase tăcut cu ceaşca pe jumătate aplecată. Îl uimise realiză ea.

— Îţi mulţumesc foarte mult, îi spuse sec. Încep să cred că arăt ca un spiriduş sub pod.

— Tu? Zâmbetul îi reapăru împreună cu o

luminiţă în ochi. Nicio şansă. Simula că e uimită.

— De ce, Vince! Să îndrăznesc să-l iau drept un compliment?

— Poţi să-l iei cum vrei, dar aşa am vrut să fie. Privirile li se întâlniră pe deasupra marginilor ceştilor. Acum povesteşte-mi despre acest bărbat de mult pierdut din viaţa ta.

— Nu este prea mult de spus, îi vorbi. Dar întunericul din ochii ei îi trăda vocea.

— Ai fost logodită? Samantha încuviinţă din cap simţindu-se stânjenită.

— Îl chema Brad. Îl cunoscusem cu un an înainte de a ne logodi. Era în ultimul an la drept, iar eu tocmai terminasem master-ul de consilier.

— Şi ce s-a întâmplat? Dădu din umeri.

— Aş dori să pot spune, răspunse cu sinceritate. Când începusem să facem planurile de nuntă totul părea că nu se potriveşte, că nu avem păreri asemănătoare – flori, invitaţi, chiar şi luna de miere. Ceea ce spuneam eu părea să nu conteze, iar eu nu am fost crescută aşa. Dacă aveam vreo problemă acasă, discutam şi încercam

să o rezolvăm împreună. Brad s-ar fi înfuriat, ar fi plecat fără a spune un cuvânt. Eu eram cea care trebuia să cedeze mereu.

Îşi roti degetul în jurul ceştii.

— Cu şase săptămâni înaintea nunţii se hotărâse să ne mutăm în California şi să deschidă un cabinet privat de avocaţi împreună cu un amic de la şcoală. Tocmai îmi luasem o slujbă la un centru de tineri, dar Brad voia să renunţ. Se aştepta să renunţ fără să mă gândesc o secundă. Vince o studie încet.

— Nu voiai să-ţi părăseşti familia?

— Părinţii nu s-au mutat încă în Sprigfield. Nu mă deranja asta atât de mult ca faptul că începuse să facă planuri fără să mă consulte. Nici măcar să mă întrebe ce părere am. Am încercat să-i explic, dar a refuzat să mă asculte. Mă acuzase că îl împiedic să-şi facă o carieră – iar a mea nu însemna nimic. Am ştiut mai apoi că maritându-mă cu el ar fi fost o greşeală. Pentru moment ezită.

— Dacă ar fi trebuit să accentuezi un lucru

de care ar fi vinovat, aş fi putut spune că nu era capabil să facă niciun compromis. Era convins că drunmul lui era întotdeauna drept – singuruj drum. Vince o privi de aproape. Nu voia să creadă că încă mai avea ceva pentru el. La naiba, iar el credea.

— Regreţi că nu te-ai căsătorit cu el? Vocea îi era foarte joasă. Îşi scutură capul.

— Brad nu era bărbatul pe care-l credeam a fi, îi spuse încet. Regret că am fost atât de oarbă şi că nu am văzut ceea ce era de fapt. Eram mai mult rănită decât înverşunată. Ceva îl zăpăcea şi-l apăsa în jurul inimii. Răspunsul ei pregătit şi repede îl surprinse – şi îl bucură mult mai mult. Dar cel mai puternic dintre toate era realizarea faptului că şi el de asemeni ţinea o părticică din el ascunsă. Frustrarea îl rodea asemeni acidului. Îşi spunea că nu o dezamăgise. Doar că nu vorbi despre asta. Era chiar atât de rău? Nu ştia. Dumnezeu să-l ajute, nu ştia.

— A fost prost să renunţe la cineva atât de deosebit ca tine. Nu înainte de a fi rostit cuvintele

îşi dădu seama că vorbise.

— Deosebit, repetă ea. Un firicel de umor îi apăru în ochi. Atât? Nu reuşi decât să-i răspundă cu blândeţe.

— Alergi după un alt compliment, nu? în regulă atunci. Cineva deosebit şi drăguţ. Foarte drăguţ de fapt.

— Dacă asta e părerea ta de ce nu m-ai sărutat până acum? Întrebarea venise din neant. Samantha nu-şi putea da seama de ce întrebase. Nu era genul ei să meargă atât de departe. Dar era prea târziu să refacă ceva, aşa că încă o dată îşi ţinu respiraţia şi aşteptă… Vince privea fix în ochii albaştri ca cerul de vară, conştient de tot ce ţinea de ea. Oare nu ştia cât de mult dorea să-i sărute buzele şi să-i guste focul dulce şi pur? Voia să-i încurce părul în degetele lui şi să vadă dacă era mătăsos şi fin aşa cum visase. Se întinse pentru a-i apropia trupul de al său. Încercând să-şi liniştească infernul din suflet, privi în altă parte. Avu acelaşi sentiment şi în clipa în care ea se mişcă şi aşeză ceştile una lângă alta. Samantha se

uită fix la el. Aerul dintre ei era încărcat cu tensiune. Instinctul îi spunea că zisese ceva greşit – dar ce? Nu se îndoia de sentimentele ei, dar Vince nu era uşor de citit. Oare îşi dorea ceva ce nu exista?

Cu buzele umede se ruga să nu-i observe neliniştea.

— Vince. Numele i se auzi ca o răsuflare. Eu., eu credeam că între noi este ceva special. Vreau să spun – ne înţelegem bine, când nu ne certăm în legătură cu Frankie, asta e. Încercarea ei de a zâmbi eşuă. Inima i se făcu mică în momentul în care maxilarele lui se încordară. Apoi cuvintele ieşiră în grabă.

— Eu… eu te plac, Vince. Şi nu cred că aceste săptămâni petrecute împreună au însemnat doar o simplă prietenie… Am sperat că nu sunt! Dar am început să mă întreb dacă tu simţi la fel şi… of, ştiu că nu are niciun sens. Dar uneori mi se pare că îţi este teamă de mine!

Teamă? Dumnezeule, ar fi trebuit să fie altfel. Vince se gândise în după-amiaza aceea când era la

sala de sport. Memoria acelei zile era ca o aşchie în piele. Samantha fusese îngrozită când îi povestise despre Danny Rodriguez. Ce ar fi spus dacă ar fi ştiut că fusese şi el membru al acestei găşti? apoi se făcu noapte. Ce îi spusese despre logodnicul ei nu fusese decât să-i consolideze ceea ce ştia deja despre ea. Fusese de o sută de ori mai rău decât Brad. Compromisul era un concept pe care ea nu I-ar fi înţeles niciodată. Când era copil se grăbea să se certe cu toată lumea şi să-i înjure pe toţi.

— Nu mă tem de tine, Samantha. Se forţă s-o privească, apoi îşi dori să nu o fi făcut când îi văzu scuza tăcută din ochii ei.

— Atunci de ce nu m-ai sărutat? De ce Vince?

— Nu pentru că nu am vrut. Exista ceva încet, ceva aspru în voce, ceva ce-i determina speranţa să dispară. Înaintă un pas. Îl privea în ochi.

— Spune-mi de ce. Eu… eu nu vreau decât să înţeleg. Se simţea ca o adolescentă ce urma să aibă experienţa primului ei sărut pe care şi-l dorea

cu disperare.

Îi privi gura. Ar fi vrut să întindă mâna şi să-i mângâie buzele şi să se convingă dacă erau moi şi catifelate pe cât păreau. Dar ceva îl reţinu, un sentiment vag şi ciudat că dacă ar fi atins-o s-ar fi schimbat.

Iar ea voia să-i explice? Disperată de amărăciune. Avea o puritate ce-l liniştea. Ar fi vrut să se apropie şi să-i ia din bunătatea ei pentru sine. Cum ar fi putut explica ceea ce nici el nu înţelegea? făcu un gest scurt, nereuşit.

— Suntem foarte diferiţi. Tonul îi dădea în vileag frustrarea.

— Oare? rămase nemişcat în clipa în care ea înainta cu încă un pas, cu privirea trenurândă la trăsăturile lui încordate. Buzele îi erau puternic lipite ca şi cum ar fi fost decise să nu dezvăluie niciun sentiment. Şi într-adevăr aşa era.

— Da, suntem, îi vorbi gesticulând. Crede-mă. Ea era atât de aproape încât îi putea simţi mirosul şamponului de lămâie. Ştia că dacă va întinde mâna îi va găsi pielea feţii aspră asemeni

umbrei de la ora cinci.

— Dacă tu crezi asta, îi vorbi gentil, de ce eşti aici?

Pentru că nu putea sta departe de ea, ar fi vrut să strige. Gândul era precum focul din sufletul lui. Samantha era tot ce îşi dorise, dar nu putea avea. Se înjură pentru că o dorea; se înjură pentru că era al naibii de irezistibil.

Inima Samanthei bătea ca un ciocan mecanic. Ţinându-şi respiraţiaîşi ridică cu sfială mâna. Înainte de a reuşi să-l atingă degetele lungi o prinseră de încheietura mâinii. Rămase nemişcată pentru un moment în fascinaţia mută. Braţele lui o captivaseră întotdeauna. Erau puternice şi foarte masculine, mari dar nu senzuale. O mângâiere generoasă a părului îi descoperi spatele. Îl privi. Ceea ce văzu îi făcu inima să-i bată cu sălbăticie. Când încercă să-l atingă, corpul îi tremura vizibil. Nicio urmă de zâmbet nu-i lumina chipul. Expresia feţei era mirată şi îQfometată, cu ochii pătruzând adânc în privirea ei. Era un bărbat dur, o duritate ce se

amesteca cu feminitatea răspunsului ei. Un alt timp, un alt loc şi n-ar fi crezut în îndrăzneala ei. Dar acum era o vagă irealitate ce plutea în jurul ei şi era ca şi cum s-ar fi privit de pe o altă scenă.

— Spune-mi dacă mă înşel, se auzi şoptind. Dar eu nu cred că suntem chiar atât de diferiţi. Înghiţi în sec, vreau să mă săruţi, Vince, doar o dată. Şi cred că şi tu vrei. Se uitau unul la altul, cuprinşi de clipă, prinşi în capcana fiecăruia.

Era prea mult Ea era prea mult. Mâinile îi atinseră umerii, apropiind-o chiar dacă mintea lui îi spunea să fie precaut. Era ademenitoare ca un păcat, gândi neclar. Dar era a lui, doar dacă ar fi îndrăznit şi ar fi reuşit să se apropie şi s-o îmbrăţişeze… Buzele ei se lipiră de ale lui. Făcându-i semn. Ispitindu-l. Vince nu se gândea la motivul pentru care nu s-ar fi putut întâmpla – nu se gândea deloc. Cu un geamăt o apropie de el. Înăuntru, în mintea lui un clopoţel începu să sune. Nu-i păsa. Controlul îi era distrus. Buzele lui se contopiră cu ale ei. Impetuos. Sălbatic şi tandru în acelaşi timp. Bucuria şi triumful i se scurgeau prin

vene într-un mod necunoscut. Adorase imposibilitatea de a mai respira datorită surprinderii provocate de ea înainte de a-l săruta, într-un fel straniu ce-i transformase picioarele în apă. Adorase modul în care îşi încolăcise cu putere braţele în jurul Umerilor lui. Dar mai presus de toate adorase gustul buzelor dornice şi calde şi pregătite. Îi simţise fierbinţeala cu hotărârea ei dulce şi sălbatică. Samantha nu se abţinuse de la nimic. Puterea buzelor lor adâncea intimitatea ce-i tăia respiraţia. Era conştientă de căldura şi duritatea trupului faţă de corpul ei. Mâinile îi urmau liniile spatelui savurând atingerea muşchilor şi a oaselor. Vince, gândi neajutorată. Oh, Vince. Inima ei se afundă în frenezie fiind ceea ce-şi dorise… ceea ce-şi dorise întotdeauna. Apropierea totală, amploarea sentimentului că făcea parte din el.

Puterea sărutului se micşora subtil, puţin câte puţin, până când gura lui alunecă peste pulsul gâtului ei cu căldură. Degetele ei se încurcară în părul negru precum întunericul

miezului de noapte. Rămaseră aşa pentru un moment infinit până când căldura grea de suportat din interiorul lui se mai diminua. Îi simţi zâmbetul pe tâmple. Îşi ridică ochii şi o privi. Ochii ei aveau lumina a o sută de sori, o lumină ce-i umplea fiecare colţişor al inimii.

— N-a fost chiar atât de rău, nu?

Asprimea vocii ei îi trimise un fior prin tot corpul.

— Doamne, Samantha. Eşti… extraordinară, era tot ce putea spune.

Se retrase uşor, iar sprâncenele-i subţiri se încruntară în joacă.

— A fost rău sau bine? Zâmbetul îi fu tremurat.

— Ce părere ai dacă te las pe tine să decizi? îşi plecă privirea din nou, ea nereuşind să-l zărească decât pe jumătate. Mai mult de jumătate.

Acest sărut era blând, fără fierbinţeala celui precedent. Un simţ puternic de déjà vu îl cuprinse în clipa în care braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui. O îmbrăţişase şi o sărutase aşa de sute

de ori în minte, în vise… nu, nu vise. Fantezii. Nu putuse să uite că era un copil din partea rea a locurilor, partea oraşului pe care ea cu greutate aflase că există. Când el creştea, ea era o fată care stătea prin preajma celor bogaţi. Era femeia care şi-o dorise mereu… femeia pe care n-o putea avea niciodată. Dar ea se afla în braţele lui şi nimic – nimic – nu i se mai păruse atât de cinstit. Trecuse mult timp înainte să se retragă cu regret.

— Ar trebui să spun noapte bună. Samantha. Ochii ei se deschiseră încet. Plăcerea din privirea ei, din trăsăturile ei îl îndemna să urle de bucurie.

— Deja? Buzele lui redeschiseră colţurile gurii ei.

— Amândoi avem de lucru mâine. Făcu o pauză. Tu împreună cu Frankie aveţi planuri pentru sfârşitul acesta de săptămână?

— Mâine seară mergem la film. Duminică am vrea, dacă ne va permite vremea, să mergem la patinuar. Atmosfera se răcise în ultimele zile, iar meteorologul anunţase că s-ar putea să mai dureze vreme răcoroasă. Ceea ce înseamnă,

agăugă ea, că sâmbătă voi începe să-mi fac unele cumpărături pentru Crăciun.

— Şi presupun că nu aveţi nevoie de companie, îi îndepărtă o şuviţă de păr şi i-o aşează după ureche, luptându-se cu impulsul de a zăbovi şi de a pierde. Vârful degetului urmări linia obrazului. Ea se simţea ca şi cum lumina din interior.

— Dacă este a ta, da, am nevoie.

Ar fi vrut să-l conducă până la maşină, dar el nu ar fi lăsat-o să treacă de verandă, insistând că nu avea niciun sens să iasă în frig. Sărutul lui fu scurt şi trecător. Dacă ar fi sărutat-o aşa cum ar fi vrut, nu ar mai fi reuşit să plece niciodată. Se opri la jumătatea drumului spre maşină şi privi în urmă. Se uită la expresia ei tristă şi se întoarse şi urcă în grabă treptele din lemn. Cuprinzându-i chipul în mâinile sale, o sărută încă o dată. De două ori. Din nou şi din nou, fiecare mai lung şi mai plin de dor, decât ultimul.

— Acum începi să redevii tu, Larusso, îi vorbi când se opriră pentru a respira. Râse.

— Dumnezeule, am eliberat un monstru, îşi încreţi nasul.

— Plângeri, deja?

— Absolut deloc, îi vorbi cu blândeţe, apoi surâse răutăcios. Cu ochii plini de dorinţă o măsură din cap până în picioare. Cel puţin cu tine nu mi se pune un cârcel în gât.

— Aha. Cu alte femei ţi se pune cârcel în gât? îi atinse vârful nasului cu degetul.

— Nu există alte femei. Tonul îi era înţepător. Îi transmise un mesaj din priviri destinat numai ei.

— Atunci, şopti fericită, e plăcut să ştiu că am ceva să-mi recomand. Un ultim sărut şi dispăru. Rămase afară, tremurând până văzu farurile maşinii dispărând după colţ. Ultimul gând fusese sărutul lui Vince care era minunat şi înfiorător precum îşi spusese. Încă mai zâmbea, când se pregătea de culcare.

CAPITOLUL 10

Frankie privea fix, cu teamă la platoul plin de

lângă ea, pe care Mama tocmai îl mutase de pe masă.

— Mama. Vocea îi era stinsă. Iar n-ai prea mâncat. N-ar trebui să mănânci mai mult? Doamna Talarico spuse…

— Eh! Mama îşi dădu ochii peste cap. Vă îngrijoraţi amândouă prea mult pentru nimic. Acum nu-mi este foame, cara. Asta-i tot.

Nu-i fusese foame nici seara trecută, şi nici înainte. Oare era normal? Frankie se gândi că ar trebui s-o întrebe pe doamna Talarico, când o va întâlni.

— Ai tuşit din nou aseară. Vocea lui Frankie suna pe jumătate rugător, pe jumătate acuzator. Pentru un moment Mama păru foarte obosită. O privi pe Mama ştergându-şi mâinile pe ştergarul pentru vase. Ceva foarte strâns parcă se înfăşură în jurul pieptului lui Frankie. O durea de aproape nu mai putea respira. Mama părea atât de… atât de bătrână! Iar ochii ei frumoşi nu mai aveau strălucirea a doua diamante de altă dată. Când se întâmplase?

Ultimele două săptămâni fuseseră ca şi cum Mama se ferea de ea, i se strecura printre degete. Mama părea o umbră a ei. Era îngrijorată pentru ea, realiză Frankie. Nu reuşea să scape de teama ce nu-i dădea pace, de frica faptului că Mama nu se îngrija aşa cum ar fi trebuit, şi că ceva îngrozitor se va întâmpla. Îşi duse farfuria la chiuvetă.

— Nu ţi-ai luat medicamentul contra tusei, pe care îi l-am cumpărat săptămâna trecută? Mama suspină.

— Ba da, Francesca, l-am luat. Asemeni unei replici, începu să tuşească – o tuse seacă şi grea părea să vină din interior, din cele mai îndepărtate locuri ale corpului. Pentru orice eventualitate, Frankie se aşează lângă ea.

— Unde sunt, Mama? Poate ar trebui să iei câteva…

Mama îşi scutură capul şi-şi presă palma peste gura.

— Nu mai sunt, îi spuse pe un ton răguşit, când se simţi în stare să vorbească. Spionându-i

semnele de îngrijorare de pe faţa fiicei sale, îi spuse cu asprime:

— Nu pleca să mai cumperi, Francisca. Nu vreau să-ţi cheltuieşti banii, pe care îi iei ca baby-sitter pentru mendicamentele mele. Frankie se lovi uşor peste buză.

— Nu este pe strada Division o policlinică fără plată? Poate ar trebui să mergi să te consulte un doctor… Nu mai continuă. Mama îi răspunse cu mândrie.

— Nu! Pentru o secundă ochii părură să aibă strălucirea de odinioară. Sunt alţii, care au mai mare nevoie decât mine. Şi mai ales că tuşea va trece, întotdeauna a trecut. Gura lui Frankie se deschise cu putere.

— Am vrut doar să te ajut, izbucni ea. Chipul Mamei se lumină.

— Mă ajuţi mai mult decât crezi. Mereu ai fost puternică şi curajoasă, cara. Sper să-ţi dai seama cât de mândră mă faci să mă simt. O strânse la piept cu putere.

Frankie se agăţă de ea, cu ochii înţepători,

cu gâtul împietrit şi incapabilă să vorbească. Of, Mama, plânse în tăcere, dacă ai şti… n-ai mai fi mândră de mine.

Până când Mama se pregăti să plece la slujba de seară, ochii ei se uscară. Mama intră în bucătărie, unde tocmai terminase de spălat ultimul vas.

— Distracţie plăcută la filmul din această seară, da? încuviinţarea lui Frankie fu absentă. Puse o farfurie în maşina de vase.

— O placi, nu? vreau să spun. Mama îşi vârî o mână în haină.

— Da, îi răspunse simplu. Îmi place. Ţine la tine, cara. Văd în ochii ei. Şi nu mă îngrijorez prea tare când eşti cu ea.

Un junghi străpunse trupul lui Frankie. Se simţea puţin ruşinată să admită adevăratul motiv pentru care intrase în programul Sora cea Mare/Sora cea Mică, să recunoască faptul că fusese totul pentru a mulţumi pe Mama. Dar într-un fel se schimbase. Samantha era bună… foarte bună. Făcuseră împreună lucruri plăcute, asemeni

picnicului. Amintirea o determină să se simtă ciudat şi cald în interior. Mai era şi ziua în care stătuseră în bucătărie făcând prăjituri Oreo şi mâncându-le mai întâi cu glazură – într-un fel specific celor mici, copiilor, incluzând-o şi pe Samantha. Da, gândi cu un zâmbet pe buze, Samantha nu era chiar atât de rea până la urmă. Zâmbetul se risipi în clipa în care Mama îşi aranja gulerul hainei, murmurând despre frig. Se opri când văzu că Frankie se uita la ea. Mama surâse şi o ciupi de obraz.

— Într-o zi, cara, vom merge acolo unde este cald, iar soarele străluceşte mereu. Sărută obrazul lui Frankie şi plecă.

Plecase de câteva minute, când sunetul bătăilor în uşă se auzi. Gândindu-se că e Samantha, Frankie aproape că deschise. Îşi schimbă părerea imediat, în ultimul minut.

— Cine e? întrebă. De ce se deranjase, nu ştia, pentru că de fiecare dată când se întâmpla îşi amintea de Larusso. Era ultima persoană la care voia să se gândească. O voce revoltată răspunse.

— Cine crezi că e? Joey. Deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Se mişcă agale, cu o figură îngâmfată.

— Salut, puştoaice Am văzut-o pe mama ta plecând aşa că m-am gândit să trec să vezi noul mea bombardier din piele. Roti şi lovi o poză a lui Michael Jackson, cu braţele ridicate, iar bazinul şi genunchii ieşiţi în afară. Frankie închise uşa şi îi admiră jacheta neagră din piele.

— E drăguţ, îi spuse scurt.

— Drăguţă! E tot ce poţi să zici? Ştii cât m-a costat? Patru sute mari! Ochii ei se deschiseră larg.

— Patru sute de dolari? De unde ai avut atâţia bani?

— Am furat două casetofoane stereo pentru maşină din parcarea şcolii. Privirea îi strălucL Ar fi trebuit să-l auzi pe Pete. „Semeni cu mine”, a spus „învеţi repede”. În plus mi-a dat o primă. Arătând foarte elegant, Joey îşi înroşi coatele şi şi-i frecă de jachetă. Frankie nu zâmbea.

— Cum de nu le-ai dus lui Phil?

— Pete îmi dă un preţ mai bun. De aceea am stat şi m-am gândit. Alăturându-mă lui Pete încep să primesc banii integral, exact cum am crezut. Aşa că mi-am adunat câţiva amici şi le-am împărţit sarcinile. Apoi am făcut nişte afaceri în stilul lui Pete şi am crescut profitul. Apoi, când îi spun lui Pete, toată treaba e pornită, şi va realiza că are o piatră preţioasă perfectă chiar în buzunarul jachetei. Îşi împreună mâinile. Frankie simţi brusc că îi este frig.

— Vrei să semeni cu el, nu? îl întrebă încet. Surâsul lui Joey era clar.

— Da. Şi de la cine să înveţi mai bine decât de la un profesionist ca Pete.

— Îmi pare că-l foloseşti.

— Şi ce? Şi tu te foloseşti de Mary Poppins.

— Ba nu! Amuzat de ieşirea ei idignată, îşi desfăcu braţele larg.

— Hei, pentru mine este perfect. Un zâmbet şters îi apăru pe faţă. Dacă plimbarea este gratis, eşti proastă dacă n-o accepţi.

— Nu este aşa, Joey Bennett, aşa că-ţi poţi

retrage cuvintele. Îşi dădu ochii peste cap.

— Hei, nu te enerva. Îmi voi retrage cuvintele. E bine? Acum să ne întoarcem la afaceri. Cum de te-ai desfăşurat atât de puţin în ultimul timp?

Înţelese imediat; îşi dorea să nu fi înţeles şi asta era ceva ce nu putea înţelege. Joey se strâmbă…

— De parcă n-aş fi putut ghici. Din nou Mary Poppins. Sarcasmul lui o făcu să tremure.

— Am furat un lănţişor de aur acum două săptămâni de la magazinul lui Phil, îi spuse cu fierbinţeală. Şi se întâmplă să fac asta când eram cu Samantha. Înăuntrul ei se îngrozi. Dumnezeule, parcă se lăudau! Dar în ultimul timp lucrurile se desfăşuraseră încet. Majoritatea magazinelor îşi întăriseră paza pentru că se apropia Crăciunul, iar ea trebuia să-şi vadă de şcoală.

Dar acel lănţişor de aur… încercase din răsputeri să uite că pusese mâna pe acel lănţişor blestemat. Mai rău, nu putea uita cu câtă îndârjire o apărase Samantha când vânzătoarea o acuzase

că avea ceva în mână.

Singurul adevăr din tot acest episod fusese că nu-l avusese lănţişorul în mână... Fusese ascuns în căptuşeala hainei. Joey zâmbea din nou. Satisfacţia lui o determina pe Frankie să fie şi mai agitată.

— Acum e mai bine. Data viitoare, duro, să-mi dai mie toate bunurile. Ea se încruntă.

— De ce?

— Pentru că pot să i le duc lui Pete. Îţi va da un preţ mult mai bun decât Phil. Frankie ezită. Pete nu-i era prea simpatic. Pe de altă parte, dacă ar fi luat un preţ mai bun ar fi proastă să nu-l accepte. I se citea pe chip nesiguranţa.

— Hei, te-am făcut să te simţi leneşe? Joey îşi lăsă o mână pe umărul ei. Avem nevoie de tine să intri din nou în acţiune, Frankie. Ce ai zice de un mic antrenament chiar acum ca să-ţi intri din nou în ritm?

Ezită, furioasă pe Joey, furioasă pe Samantha. Dar cel mai mult era furioasă pe ea pentru că nu reuşea să câştige în niciun fel. Dacă

ar fi mers cu Samantha, Joey s-ar fi supărat. Dacă ar fi mers cu Joey s-ar fi simţit că şi cum ar fi dezamăgit: o pe Samantha şi nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Îl cunoştea pe Joey de mult mai mult timp decât pe Samantha.

Pentru o clipă aproape că o ura pe Samantha. Înainte de a începe să facă diferite lucruri împreună cu Samantha nu fusese nevoită să ia astfel de decizii. Dar alegerea era problema, realiză ea. Într-un fel mereu simţise că dacă îi spunea da Samanthei, îi întorcea spatele lui Joey; era acelaşi lucru însă dacă mergea cu Joey şi o refuza pe Samantha. La naiba oricum! Cum putea fi un simplu da sau nu să fie atât… atât de încurcat şi confuz?

Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu pot, vorbi într-un târziu. Astă-seară noi mergem la un film.

— Noi? Ochii ei priveau în gol.

— Eu şi Samantha. Maxilarele lui se închiseră cu zgomot. Nu se deranja să-şi ascundă nedumerirea.

— Se pare că ai fost tot timpul împreună cu ea zilele astea. Frankie îşi ridică brusc privirea.

— Iar tu ai fost tot timpul cu Pete! Joey îi aruncă o privire fugară.

— Da, bine, cel puţin Pete nu se supără dacă mai bag ceva în buzunarul meu. Se uită la uşă. Poate ne mai vedem, Frankie. Uşa se închise cu putere. Frankie rămase unde era, o figură mică şi singură în mica sufragerie, cu un nod în gâtlej. Era pentru a doua oară când ea împreună cu Joey se certau din cauza Samanthei, realiză simţindu-se mizerabil. O dată plecase în grabă pentru că se supărase ea fiindcă îi ridiculizase bicicleta. Partea cea mai rea era că nu ştia ce să creadă despre Samantha. Şi nici măcar nu putea să mai vorbească cu Joey despre asta. O făcea să se simtă groaznic pentru că mereu vorbea cu Joey despre orice. Joey era într-un fel diferit, hotărî plictisită. Nu mai era ca înainte. Nu se gândea la ea ca fiind ea cea care se schimba.

Sâmbătă dimineaţa o găsi pe Samantha făcându-şi în grabă lista pentru Crăciun. Nu-i

fusese greu să se decidă asupra cadourilor pentru mama ei, surorile, nepoţelele şi nepoţeii. Anul acesta a mai adăugat încă două persoane la lista ei. Cadoul lui Frankie era aproape terminat, ascuns într-un loc sigur, într-un colţ al odăii ei.

Din moment ce Vince mergea împreună cu ea la cumpărături, cadoul lui trebuia să mai aştepte, şi să se mai gândească ce să-i cumpere.

Cadoul tatălui ei de obicei prezenta o problemă Nu avea nevoie de haine. Avea toate felurile de unelte posibile. Dar încă o dată Samantha nu ducea lipsă de idei. Tatăl ei avea un ceas de buzunar vechi moştenit de la bunicul lui. Mereu vorbea că ar vrea să-şi cumpere un lănţişor pentru el, dar nu reuşea. Nu prea mai mersese bine în ultimul timp, aşa că îl fuase să-l ducă la un bijutier să-l repare. Ceea ce nu ştia era faptul că mama Samanthei deja îl luase. Samantha o rugă să i-l trimită; plănuise să cumpere un lănţişor şi să-l ataşeze la ceas. Cu gândul acela în minte se duse şi luă cutiuţa bijuteriei din dulap. Înainte s-o deschidă ceva îi atrase privirea. Pacheţelul era

desfăcut.

O încruntare uşoară se ivi între sprâncenele ei, Cu siguranţă nu-l lăsase aşa. Începu să se gândească. Ultima dată când îl deschisese fusese ieri după-amiază, când ceasul de buzunar fusese primit de la mama. ei. Ea lăsase ceasul în învelişul de manila şi îl aşezase în ultimul sertar, îşi aminti că închise cutiuţa şi apoi i se păru că aude că este luat…

Deschise sertarul şi începu să caute printre haine. O dată. De două ori. Din nou. În zadar. Ceasul de buzunar nu era acolo. Privea zăpăcită dezordinea lănţişoarelor scoase pe măsuţă. Se gândea profund. Nu-l pusese în altă parte. Îşi amintise cu claritate că îl aşezase în cutiuţa cu bijuterii. Şi nici casa ei nu fusese jefuită., noaptea trecută. Nimic altceva nu lipsea şi şi-ar fi dat seama dacă cineva ar fi intrat în casă. Şi mai ales că avusese ceasul de buzunar doar o zi! Cum naiba ar fi putut să dispară…? O dezgustătoare senzaţie de teamă îi trecu prin stomac. Părea că întrebarea nu era cum… ci cine?

— Oh, nu, şopti ea. Nu voia să creadă – durea dacă ar fi crezut. Dar în acelaşi timp cuvintele lui Vince îi reveniră în minte cu o claritate uimitoare.

Ei verifică locul – poate îţi cer un pahar cu apă sau să folosească baia – să vadă dacă există ceva de valoare. Îşi uitase mănuşile pentru condus seara trecută. Ea împreună cu Frankie se opriseră acasă în drum spre film. În timp ce ea căuta în camera din fată, Frankie o întrebase dacă poate folosi baia. Lovi cu pumnul în măsuţă. La naiba Frankie, strigă în tăcere, cum ai putut fi atât de idioată? Exact în acel moment clopoţelul de la uşă sună. Vince! Sincronizarea lui ar fi putut fi mai rea. Îşi aranja pantalonii şi pomi să deschidă, gânditoare. Dacă i-ar spune lui Vince despre ceasul de buzunar s-ar înfuria. Nu mai avuseseră loc certuri majore între el şi Frankie, în ultimul timp, dar nu avea nevoie să mai fie puse paie pe foc în ceea ce o privea pe Frankie. S-ar fi simţit vinovată dacă i-ar fi ascuns – se simţea vinovată chiar acum! Problema era aducerea în discuţie. O privi tăios în clipa în care îi văzu paloarea. O

apucă de mână şi o trase aproape chiar înainte ca uşa să se închidă în spatele lui.

— Hei, îi vorbi cu blândeţe. Te simţi bine?

— Sunt bine. Zâmbetul ei simulat era la fel de şters ca şi răspunsul ei. Încercă să se îndepărteze dar strângerea degetelor ei o împiedicară. O trase şi mai aproape.

Îi examina chipul ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume.

— Samantha, o mustră uşor. Nu ţi-a spus nimeni până acum că nu ştii să minţi? îi mângâie pielea fragilă din jurul ochilor. Aceşti ochi mari şi albaştri ca de copil nu pot ascunde nimic. Se strâmbă. Era o prostie să creadă că i-ar fi putut ascunde ceva lui Vince.

— Citită ca pe o carte, nu?

— Din nefericire, da. O trase în sufragerie şi o aşează lângă el pe sofa. Spune-mi ce s-a întâmplat. Poate te pot ajuta. Se luptă din răsputeri cu râsul isteric în care urma să izbucnească. Exista vreun mod delicat în care să înceapă? Vince, mă tem că ai avut dreptate,

Frankie este micuţa hoaţă despre care m-ai avertizat. O durere slabă îi cuprinse trupul. Dacă Vince i-ar fi reproşat, nu era sigură că ar fi suportat. Era conştientă de faptul că nu avea altă posibilitate, decât să-i spună despre suspiciunile pe care le avea.

— Cred îi vorbi încet, că este prea târziu. Era comic să-i privească schimbarea feţei. Îi putea vedea aproape şi rotiţele minţii învârtindu-se. Ştia că momentul exact al înţelegerii se ivise. Zâmbetul de încurajare de pe buzele lui dispăruse. I se putea vedea furtuna din priviri. Înjură în şoaptă.

— Spune-mi că mă înşel, murmură el. Spune-mi că nu este vorba de Frankie. Samantha se înfiora.

— Aş fi vrut să pot. Cu vocea înceată, îi povesti despre ceasul de buzunar ce dispăruse. Când termină îşi ţinu respiraţia şi aşteptă explozia ce cu siguranţă nu putea fi împiedicată. Îl privi cu teamă, căutând semnele denunţătoare ale furiei. Spre surprinderea ei, nu găsi niciunul. Se uita spre cameră, cu chipul lipsit de orice expresie.

Frustraţia ei creşte. La naiba! De ce nu spune ceva – orice! Această tăcere îngrozitoare era mai grea decât dacă ţipa. Ea începu prima să vorbească.

— Ei bine? Zâmbetul ei era lipsit de milă. Nu-mi spui că m-ai avertizat? Se uită la ea apoi.

— Te aşteptai la asta?

— Nu… da! Of, Dumnezeule, nu ştiu! Calmul lui o înfuria. Era mult mai liniştită decât Vince. Se ridică şi începu să meargă.

— Nu pot să cred că mi-a făcut una ca asta. Îmi doream să existe o altă explicaţie, dar pur şi simplu nu este! Frankie este singura care a fost aici de când am primit ieri ceasul! O plăcea foarte mult. Era furioasă, frustrată şi dezamăgită – asemeni lui. El îşi stăpânea temperamentul, dar contra voinţei sale. Şi doar de dragul Samanthei.

— Ce vei face? o întrebă.

— Să fac? Se opri şi îl privi pierdută.

— Mi se pare că nu ai decât două alternative. Poţi să-i spui că ştii că ea l-a luat. Sau poţi să aştepţi şi să vezi ce se va întâmpla.

— Asta nu face decât să mai uşureze problema! Poate să-şi ia libertatea să facă ce vrea. Crede că va trece peste mine! Bravo. O aplaudă Vince în tăcere. Samantha se aşează pe un scaun şi-şi lăsă capul pe spate obosită.

— Nu ştiu ce voi face, murmură ea. Tot ce ştiu acum este că trebuie să încerc să recuperez ceasul.

— Atunci să mergem. Se ridică şi se aşeză în faţa ei. Clipea.

— Ştii ce ar putea face cu el? O ridică de pe scaun.

— Am o idee destul de bună, îi vorbi strâmbându-se. Nu este greu de găsit un magazin care face comerţ cu lucruri furate, iar în jurul lui Frankie sunt o mulţime. Dar ar fi mai bine să ne grăbim. Părerea mea este că va încerca să scape de el cât mai repede posibil.

Prima oară se opriră la Frankie; nu era nimeni acasă. Inima Samanthei tresări. Vince avea dreptate gândi cu greutate. Frankie nu pierduse timpul să vândă ceasul. Toţi pretindeau a nu avea

niciun ceas ce corespundea descrierii celui ce aparţinea tatălui ei. Samantha mai luase cu ea o poză a lui Frankie din ultimul an, de pe cartea anului. Niciunul nu o recunoscuse. Vince insistă să mai încerce într-un loc de după colţ numit Phil. În clipa în care intrară Samantha rămase tăcută fiind sigură că efortul era în zadar. Magazinul era gol în afară de un bărbat solid cu o ţigară în gură. Îi privi intrând din spatele tejghelei dezordonate.

— Aveţi nevoie de ajutor? strigă. Vince înainta şi aşează mâinile pe tejghea.

— Căutăm un ceas vechi de buzunar din aur, care ar fi putut fi a, dus în această dimineaţă, spuse politicos. Samantha izbucni.

— Este ornat, având modelate frunze. Şi are gravate iniţialele LT pe spate. Bărbatul dădu din umeri.

— N-am niciunul aşa.

— Sunteţi sigur? îl întrebă Vince pe un ton tăios. Ar fi putut fi adus de o fată brunetă, cu părul negru. O cheamă Frankie Lombardi.

— N-am auzit niciodată de ea, negă cu

hotărâre. Un zâmbet uşor se ivi pe buzele lui Vince.

— Păcat, şopti el. Ochii bărbatului se închiseră pe jumătate.

— Eşti poliţist? îl întrebă. Vince nu-şi luă privirea de la ochii bărbatului.

— Din păcate, nu. Dar se întâmplă ca ceasul să aparţină domnişoarei. Urmă o pauză... Şi de asemeni se întâmplă să fie furt în dauna proprietăţii personale. Bărbatul îşi scoase ţigarea din gură.

— Mă ameninţaţi?

— Absolut deloc. Tonul lui Vince era blând. Tot ce vrem este ceasul de buzunar.

— Voi plăti dublu faţă de cât i-aţi plătit lui Frankie. Samantha era disperată. Bărbatul o privi pe furiş. Părea că ar vrea să sară la gâtul lui Vince.

— Am spus că nu-l am, a spus obraznic. Trase o cutie de sub tejghea şi le-o puse în faţă. Convingeţi-vă singuri. Ea se uită la acele şase ceasuri de buzunar din cutia murdară. Niciunul

dintre ele nu aparţineau tatălui ei.

— Nu este, vorbi demoralizată. Să mergem, Vince. Îl prinse cu mâna de braţ. Vince îl privi lung şi îi aruncă pe tejghea o carte de vizită.

— Aş aprecia dacă m-aţi suna la acest număr dacă apare.

În momentul în care ieşiră afară, se întoarse spre ea. Chipul îi era feroce asemeni vocii.

— Poate că nu are ceasul de buzunar – arată spre magazin – dar chiar dacă ne cunoaşte sau nu, o cunoaşte pe Frankie. Părerea mea este că aici îşi lasă achiziţiile. Samantha abia auzi. Se uită în spatele umărului lui la două persoane ce stăteau la intrare pe alee. Privea fix ia spatele mic al celor doi. Jacheta de jeans şi mişcarea elegantă a capului erau negreşit cunoscute. Şi cealaltă figură părea familiară… Vince se uită tăios în direcţia în care privea ea. Înjură fierbinte.

— Aici estea şi la naiba, cred că băiatul cu care este, e Joey Bennett!

Samantha aproape că începu să geamă. Oh, Doamne al tot norocului! Compania lui Frankie

fusese observată prea târziu. Dacă l-ar fi recunoscut pe Joey o secundă mai devreme, Vince nu i-ar fi băgat de seamă preocuparea.

— Nu trage concluzii pripite. Poate nu este ceea ce crezi tu…

Nu mai continuă. În timp ce ea se chinuia să ţină pasul cu el, deja acoperiseră jumătate din distanţa ce-i despărţea de perechea suspectată care tocmai intrase pe alee. O străfulgerare a trăsăturilor încordate trimise o scânteie de alarmă ca un fior spre coloana vertebrală a ei. Arăta ca şi cum era conectat la curent şi mai avea puţin şi exploda. La naiba! Ea nu voia s-o confrunte pe Frankie atunci când era atât de furios. Frankie îi observă prima. Ochii i se dădură peste cap. Bărbia i se lăsă în jos. Un alt timp şi Samantha ar fi râs de expresia ei stupefiată. Nu voia decât să geamă şi să-şi îngroape capul în mâini. Joey se întoarse exact în momentul în care Vince păşi în dreptul lui.

— Tu eşti Joey Bennett? Vince era mai mare decât el cu un cap, dar cu toate acestea Joey tratã

bărbatul mai în vârstă cu o atitudine menită să insulte decât să inspecteze.

— Cine vrea să ştie? rosti tărăgănat.

— Vince Larusso. Îi zâmbi, dar nu într-un mod plăcut. Sunt de la Şcoala de Corecţie a Tinerilor. Buzele lui Joey simulară un surâs răutăcios.

— Larusso, hm? Spun că ştiu cine eşti. Se uită la Frankie, care se retrăsese câţiva paşi în spatele lui. Eşti ofiţerul de eliberare condiţionată al lui Frankie.

— Exact. Cu toată blândeţea lui, Vince trimisese câţiva fiori prin corpul Samanthei. Şi cum Frankie pare a fi uitucă, aş vrea să-ţi reamintesc faptul că nu mai are voie să fie prin preajma ta sub nicio formă.

Figura lui Joey reflecta o sfidare nepăsătoare.

— Ar trebui să mă sperii sau ceva de genul acesta? Ei bine, ascultă, Larusso. Tu împreună cu toţi cei din gaşca ta de la Juvie Hali puteţi să vă duceţi dracului, pentru că nimeni nu-mi spune mie ce să fac.

Samantha se făcu mică. Biata Frankie, arăta de parcă nu i-ar fi păsat dacă pământul ar fi înghiţit-o toată. Nu putea decât să privească neajutorată la lupta cruntă ce se dădea între cele două perechi de ochi. Schimbarea ce urmă fu rapidă şi furioasă. Se simţi ca un spectator la un meci de box. Din gura lui Joey ieşiră numai înjurături într-un mod şocant.

Apoi urmă rândul lui Vince. Cu un limbaj la fel de strălucit ca al băiatului, îl avertiză pe Joey să stea cât mai departe de Frankie – şi multe altele. Ascultându-i pe amândoi, Samantha fu cuprinsă de o ameţeală stranie. Capul începu să i se învârtă. Simţise o duritate şi o asprime în Vince total străine de ea. Arăta – şi vorbea – de parcă ar fi fost bucuros să-l taie în bucăţele pe băiat. Era ca şi cum fiinţa lui nici caldă nici rece ar fi dispărut, arătându-şi partea fioroasă la care nici nu visase că poate exista, sau poate fusese oarbă. Rănită nu-şi putea lua ochii de la profilul dur, neînduplecat şi pătrunzător. Nu se putea gândi decât la faptul că dacă aşa era el de fapt, când împungea, nu-şi

dorea să şi-l facă duşman. Nu-şi aducea aminte să se fi băgat între ei, dar brusc se trezi în mijlocul lor. Frankie dispăruse. Era zăpăcită, pentru că nu-şi putea aminti s-o fi văzut plecând.

— Terminaţi, le ordonă, dar nu ştia dacă vorbele rostite fuseseră sfidătoare sau patetice. Amândoi… terminaţi chiar acum.

Joey aruncă o ultimă privire fulminantă şi păşi mândru lăsându-i în urmă. Mâinile ei tremurau şi se simţi nevoită să şi le împreune în faţă. Vince stătea pătat de sudoare în faţa ei. Clipi repede încercând să-l liniştească, dar fu în zadar.

— Vreau să merg acasă, şopti ea. Spre ruşinea ei eternă, vocea îi izbucni. Te rog Vince, doar… du-mă acasă.

CAPITOLUL 11

Niciun cuvânt nu fu rostit pe tot parcursul drumului spre casă.

Vince avea în minte un discurs mustrător de zece ori mai rău decât cel adresat lui Joey – dar

acesta îi era adresat lui. Gustul dezgustului faţă de sine era amar, atât de amar încât simţi că se sugrumă din cauza lui. Nu era mândru de faptul că Joey reuşise să-l scoată din minţi. Era ca şi cum ar fi fost tras înapoi în timp, unde o provocare îl făcea să vadă roşu. Tânărul rebel furios, care crezuse că fusese îngropat odată cu Tony reapăruse.

Stomacul îi fu cuprins de teamă. Se lupta cu teama, ce parcă îi smulgea intestinele, că făcuse cea mai mare greşeală din viaţa sa, greşeală ce l-ar fi putut costa cel mai preţios lucru ce i se putuse întâmpla vreodată…

Samantha. Nu-i putea uita expresia înainte de a interveni între el şi Joey. Trăsăturile îngrozite îi ardeau conştiinţa mereu şi mereu. Îl privea ca şi cum nu-l cunoştea – ca şi cum el ar fi fost un străin. Era numai vina lui. Degetele ei se încolăciră în jurul mânerului uşii în clipa în care el intră pe strada ei. Împinse să deschidă uşa înainte ca el să oprească maşina. Vince apăsă cu piciorul pe frână şi smulse cheile din contact. Era în

dreptul ei, când ea ieşi în grabă pe uşa din spate.

— Samantha! îl ignoră. Braţele îi tremurau atât de tare încât scapă de două ori cheile încercând să le bage în yală.

Vince trase cheile din mâinile nervoase şi deschise uşa. S-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi tras-o înapoi la pieptul să-i Mâinile i se închiseră în jurul antebraţelor lui; încercă să-i înlăture mâinile, dar într-un fel el reuşi să o întoarcă. Se întâmplaseră prea multe în ultimele ore. Tremura toată, cu gândurile sălbatice şi incoerente. Imediat se afla la pieptul lui îngăimând ceva, doar pe jumătate conştientă de ceea ce spunea.

— Nu! plânse ea. Nu mă atinge! Eu... eu nu mai vreau să te văd prin preajma mea, nu auzi? Am nevoie să mă gândesc şi nu pot dacă eşti cu mine, aşa că te rog doar... doar pleacă şi lasă-mă în pace!

Tăcerea care urmă era asemeni unei bombe ce tocmai explodase. Braţele lui Vince se îndepărtară ca o păpuşă ale cărei încheieturi fuseseră tăiate. O urmă de ceva ce ar fi putut fi

durere îi străpunse trupul, atât de trecătoare încât ea nu putu fi sigură. Ei nu i se întâmplase decât atunci când se gândise că îl rănise… Atrasă în cursa conflictului dintre emoţii, privirea îi rămase aţintită asupra lui, cuprinsă de o forţă pe care nu o putea controla. Timpul îmbrăţişării se terminase.

— Nu pot, îi spuse cu glasul răguşit. Dacă aş fi putut aş fi plecat, aşa că ajută-mă, nu pot. Tremurul din vocea lui tăia ca un cuţit. Auzindu-l, ceva în interiorul ei se mişcă. Cum ajunse în braţele lui, nu avea nici cea mai vagă idee.

Se agăţă de el. Braţele ei găsiră drumul spre mijlocul lui şi se agăţă de el.

— Vince, vorbi răguşit. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta… N-am vrut să te rănesc, îţi jur. Nu mă gândeam…

— Ştiu. Şi Dumnezeu să-l ajute, ştia. Ochii i se închiseră când ea îl îmbrăţişa. Pentru mult timp îşi ţinuse sentimentele ascunse, adânc în interior pentru a se feri de orice durere, rănire. Mereu îi fusese greu să admită că greşea. Era şi mai greu să-şi exprime ceea ce simţea.

În ultimele ore avusese experienţa tuturor sentimentelor posibile. Furie. Frustraţie. Durere. Ruşine. O vulnerabilitate atât de adâncă încât îi speria fiecare luminiţă a fiinţei lui. Dar ceea ce simţea acum era mai presus de orice ştiuse până acum. Îşi odihni obrazul pe părul ei strălucitor, savurându-i căldura şi plăcerea greutăţii ei asupra trupului lui. Nu se mirase de dorinţa de a o trage mai aproape, atât de aproape încât îi simţi ritmul inimii contopindu-se cu al său. Dacă era bine, nu ştia. Nu-i păsa. Ştia doar că n egându-şi sentimentele, îşi nega fiinţa. Îşi aşeză mâna pe părul ei.

— Samantha. Referitor la Joey şi Frankie – inegalitatea tonului lui îi trăda nesiguranţa – îmi pare rău că a trebuit să fii acolo şi să asişti. Nu am vrut să se întâmple aşa, jur. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era să nu te supăr. Mişcarea degetelor continuă. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Samantha nu ştia ce să spună. Oare nu ştiuse că avea o fire mai dură? Asemeni unei umbre, n-o putea atinge, dar era acolo. Când vorbi în sfârşit, gura îi era

lipită de gâtlejul lui.

— Mi-ai dat un început, admise, apoi şovăi. Cred că n-am ştiut niciodată că poţi fi atât de… intimidant. Îi observă incertitudinea, i-o citi pe chip în clipa în care îi ridică obrazul spre el. Se întrebă dacă ea ştia că şi el se simţea la fel de nesigur.

O privea ca şi cum n-ar fi văzut-o de ani de zile.

— Mă temeam că te voi speria, recunoscu el. Vocea îi era atât de înceată încât abia îi putea fi auzită. Trăsăturile îi erau tensionate, un fel de vulnerabilitate dureroasă, ce o mişcă profund. Brusc se simţi uşurată că totul se terminase.

— Nu mă sperii foarte uşor, Larusso, îi spuse cu un zâmbet tremurător. Era un zâmbet liniştitor. Era atât de dulce, atât de atrăgătoare. Ce ar fi spus dacă ar fi aflat adevărul? îl cuprinse o durere nebună, o durere de teamă. N-ar mai fi putut s-o privească în ochi – era sigur că ar fi fost îngrozită şi dezgustată. Gândul era asemeni unei înjunghieri în inimă.

— Samantha, îi spuse încet. Suntem atât… atât de diferiţi, tu şi eu. Oare era o scuză? Sau o rugăminte pentru înţelegere? Nu ştia.

— Oare? într-un fel nu cred, Vince.

— E adevărat. Îşi ridică privirea. Ea îi putu vedea mărul lui Adam; putu simţi tensiunea din îmbrăţişarea lui. Vince era de obicei aspru şi direct. Încă o dată avu impresia că-i ascundea ceva. O rănea faptul că nu-i spunea totul. Nu putea decât să se roage ca, în timp să se simtă în siguranţă cu ea atât cât să-i spună orice.

— Hei, îl tachina cu blândeţe. Ştii că ar trebui să decidem dacă mai continuăm sau nu. Doar dacă eşti pregătit să-mi plăteşti poliţele pentru supărare. Un zâmbet uşor îi apăru pe buze, când realiză că încă mai erau în uşă. O lăsă să-l tragă înăuntru. În grabă mare se hotărî să renunţe la cumpărături. Credea că niciunul dintre ei nu mai avea dispoziţia necesară pentru asta. În schimb, făcu o cacao fierbinte, pe care au servit-o în sufragerie.

Amândoi terminaseră de băut, când

Samantha aduse în discuţie subiectul pe care îl evitaseră în ultimele ore. Stăteau pe marginea sofei, cu mâinile împreunate odihnindu-se pe coapsa lui solidă. Atmosfera era liniştită şi intimă. Era să o strice, dar ştia că trebuie.

— Vince. Îi rosti numele încet. Trebuie să vorbim despre Frankie.

Farmecul dispăruse. Vince îşi întoarse capul să o privească, tensiunea momentului fiind vizibilă.

— Trebuie? Tonul îi era blând, iar buzele subţiri. După ce s-a întâmplat în dimineaţa aceasta, nu cred că a mai rămas ceva de spus. Disperarea tăcută ce îi apăru odată cu realizarea faptului că în interiorul lui exista ceva ce se accentua, era grea şi clară precum un pahar. Şi totuşi încercă să-l privească.

— Vreau să ştiu ce ai de gând să faci în legătură cu ce s-a întâmplat în această dimineaţă.

— Despre Frankie, şi despre faptul că ţi-a furat ceasul de buzunar? Sau că era împreună cu Joey? Se înfiora la auzul tonului lui.

— Amândouă. Maxilarele i se încordară.

— Ştie scorul, Samantha. Ştia că trebuie să stea departe de orice bucluc. Ştia că trebuie să stea departe de Joey! Simţi că i se taie respiraţia.

— Vince, îi spuse cu vocea tremurândă. Nu te poţi gândi la îndepărtarea ei de casă! Doamne, ar fi cel mai greu lucru din lume pentru ea!

Se ridică în picioare şi începu să meargă ca un animal într-o cuşcă.

— Poate că atunci va înţelege că ceea ce facem noi nu este un joc! Samantha încercă să nu se piardă cu firea. Dar nu prea reuşi.

— Întotdeauna tinzi să crezi ce este mai rău despre ea, nu? De fapt, tu eşti pur şi simplu înverşunat.

— Dacă sunt, mi-a dat o mulţime de motive azi! Are probleme, Samantha. Probleme mari! Şi dacă nu stă departe de Joey Bennett, probabil că va da de bucluc mai repede decât cred.

— Este doar puţin zăpăcită, Vince. E chiar atât de groaznic? Vince ar fi vrut să-şi arunce braţele în aer. Amărăciunea apăru împreună cu o

frustrare arzătoare. Cum putea să-i spună că era cel mai rău gen de copil, pentru că îţi intra în inimă fără să ştii? Şi pentru că era dureros să pierzi.

— Poţi spune asta după ce ţi-a furat ceasul de buzunar al tatălui tău? Cum poţi fi atât de oarbă? Rostise cuvintele cu un impact tăios; ea le simţise, pe fiecare în parte ca o mustaţă foarte aspră. Dar dacă ea nu o ajuta pe Frankie, atunci cine o făcea? îl privi cu fermitate.

— A fost o greşeală, Vince. Gemu nerăbdător.

— Şi câte greşeli vei mai trece cu vederea până vei observa ce este ea cu adevărat? îşi desfăcu uşor picioarele, şi o înfruntă cu aceeaşi postură, care era de acum oh, atât de familiară. Erau separaţi de lăţimea camerei, distanţă ce părea nesfârşită. O mână invizibilă părea să cuprindă inima ei şi s-o mişte. Se uita fix la maxilarele lui ce tremurau, întrebându-se cum putea fi atât de insensibik Acuzator şi neiertător. Nu îl înţelegea, se gândi cu tristeţe. Se întreba dacă l-ar fi înţeles vreodată. Vince credea că

Frankie fura cu mult timp înainte să fie prinsă. Mai mult ca niciodată Samantha îşi dorea să creadă că nu era aşa. Dar de mult timp în mintea ei o îndoială vagă nu-i dădea pace, de fiecare dată când se gândea la Frankie: „furând”. Nu reuşea să scape de sentimentul că uneori nu se potrivea cu ceea ce gândea ea. Când începu să vorbească vocea îi era înceată.

— Crezi că Frankie nu a încetat să fure, nu? Şi că noi doi nu ne diferenţiem deloc.

— Cum poţi să întrebi după tot ce s-a întâmplat azi? Tonul lui dezgustat spunea totul. Îl privi lung.

— Atunci spune-mi ceva. Ce face cu banii pe care îi ia? Te-ai gândit vreodată la asta? Obrajii Samanthei tremurară. Vince poate că era încăpăţânat, dar ea era şi mai încăpăţânată! Ce crezi? Gândeşte-te, Vince! Cum îi cheltuieşte? Te-ai uitat vreodată la cum este îmbrăcată? Este clar că nu-şi cumpără haine pentru ea! Şi este prea mică să se gândească să cumpere o maşină sau ceva de acest gen. Gesticula nerăbdător.

— Drogurile sunt primele lucruri ce-mi vin în m…

— Nu! Să nu crezi asta. Şi nici nu cred că la asta te gândeşti!

Cu mâinile la gură, o privi într-o mută frustrare pentru a doua oară. Într-un târziu îşi desfăcu braţele.

— Chiar dacă nu mă gândesc la asta, nimic nu se schimbă! Furtul este o crimă şi nu există două căi de întoarcere.

— Nu? Nu sunt sigură, Vince. Ochii i se îngustară.

— Ce vrei să spui? Samantha respiră adânc.

— Nu… nu sunt sigură, recunoscu ea. Dar dacă dă banii mamei sale?

— Şi dacă nu-i dă? Poate şi-a cumpărat un casetofon stereo pentru camera ei. Putea să cumpere casete audio. Reviste. Să plângi tare ce contează? A fost pur şi simplu sfidătoare. Încă se mai întâlneşte cu Joey Bennett şi încă mai fură. În ceea ce mă priveşte, este tot ce am nevoie să ştiu! Samantha se cutremură. Nu putea să-l convingă.

Era foarte clar. Îl privi cu ochii rugători.

— Nu-i poţi da avantajul acestei îndoieli? Nu-i poţi acorda o a doua şansă? Cred că se poate schimba Vince. Dar nu cred că poate reuşi singură.

Replica lui fu încăpăţânată şi instantanee.

— Dar ea trebuie să facă un efort, Samantha! Este ceva ce trebuie să facă singură şi nu sunt sigur că vrea. Acela era Vince, tipicul neîndurător. Într-un mod aspru, ea aprecia ceea ce dorea el să spună – era imposibil să introduci ceva într-o minte încuiată. Din acest punct de vedere avea dreptate. Dar Samantha ştia că nu s-ar fi iertat niciodată dacă ar fi abandonat-o pe Frankie acum… pentru că acum avea nevoie de cineva care să creadă în ea.

— Lasă-mă doar să vorbesc cu ea, îl rugă. Te rog, Vince. Sunt sigură că putea trece cu vederea. Gândurile lui erau uşor depreciatoare de sine. Existau clipe când o plăcea pe Frankie. Era îndrăzneaţă şi hotărâtă. Asemeni Samanthei, începuse să creadă că se poate schimba… ceea ce

ar dovedi cât de prost fusese.

— Şi despre Joey? o întrebă. Ar trebui să trec şi peste asta, nu? Nu sunt naiv, Samantha. Ştiu că azi nu a fost prima zi în care s-a întâlnit cu Joey, de când i-au fost puşi termenii de eliberare condiţionată. Samantha îşi ţinu respiraţia. Ura să-i ascundă, dar ştia că nu îndrăzneşte să-i spună despre ziua în care o prinsese pe Frankie împreună cu Joey în faţa clădirii ei. Asprimea vocii ei era uşoară.

— Ştiu că nu este cinstit să-ţi cer asta, dar nu poţi să mai încâlci şi tu încă o dată regulile? Ruga din privirea Samanthei îi tăie respiraţia. Se înjură pe sine, o înjură pe ea, simţindu-se lipsit de putere.

— La naiba, murmură el. Nu-mi place ideea să te ştiu prin preajma ei, singură, continuând să-i fi Sora mai Mare. Asta intenţionezi să faci, nu?

Ar fi vrut să se certe cu el pentru că el era împotriva ei. Chiar dacă ştia, chiar dacă nu ştia, el ţinea la Frankie. Mai ales că nu fusese chiar atât de supărat pe

Joey.

— Nu pot să-i întorc chiar acum spatele, Vince. Ochii ei îi reflectau rezolvarea. Are nevoie ca cineva să aibă încredere în ea.

— Chiar tu ai spus, îi reaminti cu asprime. Va crede că poate să treacă peste tine. Doamne, cum îi ura finalitatea din tonul lui.

— Crezi că vreau prea mult, nu? Dacă părea rănită nu putea să facă nimic.

— Prea mult? Ceri un miracol. Buzele îi tremurau în clipa în care îl privi. Nu te uita aşa la mine. Nu cred că în interiorul lui Frankie există o fată dulce şi iubitoare. La naiba, începusem să cred că poate ai dreptate – că poate am judecat-o greşit! Dar şi-a arătat adevăratele culori şi le-a înfăşurat precum un steag roşu! Ai avut prea mare încredere în ea şi iată-i răsplata! Dădu din cap. Am văzut asta de prea multe ori ca să mai cred în miracole. E predispusă necazurilor – necazuri mari.

Pentru o perioadă lungă de timp Samantha rămase tăcută. Pe de-o parte cuvintele lui

dăduseră o notă de adevăr în conştiinţa ei. Pe de altă parte, nu se putu gândi decât la asemănarea dintre Frankie şi Vince. Aveau aceeaşi putere, aceeaşi încăpăţânare. Amândoi erau tari şi îşi purtau această tărie ca o carapace protectoare, apărându-i de orice ar fi putut să-i rănească. Realizase că niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut. Oh, da, gândi din nou. Semănau atât de mult încât aproape că îi zdrobeau inima. Se gândea cu sfială dacă putea să ajungă la vreunul din… dar trebuia să încerce. Trebuia. Se ridică în picioare traversă camera. Cu o bravadă care era departe de sentimente, îi atinse umărul. Sub atingerea degetelor ei muşchii lui erau rigizi şi încordaţi. La atingerea ei se încorda şi mai tare ca şi cum ar fi protestat.

Cu încăpăţânare îşi ţinu mâna unde era, chiar dacă tremura toată. Avea sentimentul ciudat că ieşirea din acel moment era crucială.

— Atunci ajută-mă, îi şopti. Ajută-mă… să o ajut pe Frankie. Ajută-mă. Cuvinte atât de simple ce cereau atât de mult… poate mai mult decât ar fi

putut să îi ofere. Nu-mi face una ca asta! Ar fi vrut să strige. Se simţea asemeni zgurei pământului în timp ce ea arăta ca un înger cu ochii ei mari şi albaştri, încât ar fi vrut să plângă de ruşine, înjură în tăcere destinul care îi adusese împreună… păcatul şi sfântul. Dumnezeule, dar asta era prea mult. Ar fi râs dacă în interiorul lui n-ar fi plâns.»

Îşi lăsă tandru mâna în jos pe mâna lui şi îl prinse de mână. Privea înmărmurit cum ea îşi împreună degetele cu ale lui. Contrastul dintre culoarea pielii lor era clar, a ei atât de curată şi pură, dar a lui era pătată de un roşu aprins cu sângele fratelui lui… Vocea ei părea să vină de undeva de departe.

— Frankie are nevoie de cineva care să creadă în ea. Iar acum am nevoie de tine să crezi în mine de asemeni. Cu ochii ei făcu conturul gurii lui. Atât de aspră. Supărător de frumoase. Incapabilă să se ajute, ridică mâinile lor împreunate şi îşi mângâie obrazul cu dosul mâinii lui. Ochii ei se aţintiră asupra privirii lui.

— Te rog, şopti. Am nevoie să ştiu că eşti cu

mine – nu împotriva mea. S-ar fi putut transforma în stană de piatră. Se întreba dacă ea ştia cât de mult îl zăpăcea în suflet. Ştia că ea credea că lui nu-i păsa absolut deloc de Frankie. li păsa, dar mult mai mult era îngrijorat pentru Samantha. Tăişul din vocea lui îi releva frustrarea.

— Nu vreau să sfârşeşti prin a fi rănită. Îşi lipi buzele de încheieturile degetelor lui.

— Asta nu se va întâmpla. Înghiţi în sec. Atingerea buzelor ei pe pielea lui îi transmise un sentiment de emoţie. Tandreţe. Speranţă. O urmă de protecţie atât de puternică încât devenea înspăimântătoare. Degetele lui se închiseră încet. Îi atinse obrazul cu palma.

— Sper la Dumnezeu că mă înşel în privinţa lui Frankie, îi vorbi cu ardoare. Dar dacă am dreptate? Dar dacă se împiedică şi cade? Te vei învinovăţi pe tine, Samantha. Ştiu că aşa se va întâmpla. Privirea lui posesivă o înspăimântă. Privind fix la trăsăturile lui, îşi aminti de acel moment dulce, când o săruta. Voia s-o îmbrăţişeze din nou, se gândi cu durere. Dorea să-i simtă

căldura cuprinzând-o, buzele lui calde, senzuale, acoperindu-le pe ale ei precum o căutare.

Se apropie de el, atât de aproape încât trupurile lor se atingeau de la piept până la coapse. Îl privea fix nepăsându-i că sentimentele erau vizibile. Când vorbi, buzele aproape că li se atinseră.

— Dacă da, vei fi aici să mă iei? Zâmbetul ei ştrengăresc, asemeni cuvintelor, îi tăie respiraţia.

— Da. Cuvântul era murmurat. Dumnezeule, da. Brusc se simţi îmbrăţişată. Trupurile li se împreunară cu o putere apropiată disperării ce spunea toate cuvintele nerostite. Când buzele li se întâlniră sărutul era tandru, tămăduitor, dezmierdător, gentil încât lacrimile se iviră în ochii ei. Poate că tumultul zilei făcuse momentul acela să fie sfâşietor… şi cel mai mult, preţios.

Buzele lui păreau şovăitoare să părăsească moliciunea buzelor ei.

— Samantha. Numele ei era rostit pe jumătate în glumă, pe jumătate gemut. De ce stai cu mine? Zâmbi, atentă la promisiunea vibrantă a

trupului lui lipit de al ei.

— S-ar putea să fie din cauza manierelor tale, îl tachină ea puţin, apropiindu-se şi mai mult de el, lăsându-şi o mână pe spatele lui, la baza spinării. Poate că este din cauza faptului că nu mi se pune un cârcel în gât când mă săruţi.

O sprânceană neagră se arcui într-un mod imperios.

— Ştiu că de fapt este un motiv excelent. Numai că eu credeam că tu m-ai sărutat.

— Oh, a fost cu totul altfel. Tu m-ai sărutat. Îşi aşeză braţele în jurul gâtului lui, adorând râsul din ochii lui de un auriu pur. Bineînţeles, aş fi fericită să oblig…

— Te rog, fă-o. Acestea fură ultimele cuvinte rostite de ei pentru o perioadă lungă de timp. Mult mai târziu, în noapte, un gând renegat îi veni în minte, o îndoială cicălitoare pe care se străduise să n-o arate atâta timp cât Vince fusese la ea. Fusese de acord ca ea să stea de vorbă cu Frankie, dar se temea că motivul pentru care acceptase avea o mică legătură cu Frankie.

Acceptase deschis de dragul ei. Realizarea acestui fapt era ca o aşchie sub piele. Vince era un om sensibil, protector; asta credea cu siguranţă. Dar făcuse şi mai greu de înţeles atitudinea lui faţă de Frankie. Cu ea era rigid şi neîndurător. Neîndurător. Cuvântul era tăios, şi îi amintea de Brad. Nu putea nega faptul că Vince era uneori încăpăţânat asemeni lui Brad. Brad nu ar fi admis niciodată o greşeală făcută, niciodată. Se îndrăgostise de bărbatul nepotrivit ei… din nou? Sau i se părea ei? Citind şi mai mult în atitudinea lui Vince faţă de ce exista? Nu ştia. Nu putea decât să se lase condusă doar de instinct – un instinct ce spunea că Vince avea motive întemeiate să creadă că Frankie era trasă în jos distrugându-se singură. Se întreba fiindu-i inima neliniştită ce putea să fie… dar singurul care îi putea răspunde era Vince. Iar Vince nu vorbea.

CAPITOLUL 12

Situaţia legată de Frankie era la fel de

frustrantă. Duminica mijea senină, răcoroasă, lipsită de vânt, cu cerul senin de culoarea indigo imaculat.

Era o zi perfectă pentru patinaj. Cum era gata de mult, ridică draperiile ferestrelor. Era tentată să anuleze întâlnirea ei cu Frankie. După ziua dezastroasă de ieri, Frankie cu siguranţă nu se aştepta să mai fie valabilă întâlnirea lor.

Era motivul puternic care o determină să intre în acţiune. Frankie probabil că o scosese de pe lista ei, dar Samantha nu avu nicio intenţie să o abandoneze, chiar dacă Frankie s-ar fi aşteptat. Zece minute mai târziu ieşea pe uşa din spate, cu câte o patină pe fiecare umăr – şi cu un mic pachet înghesuit în haină.

După scurt timp bătea la uşa apartamentului lui Frankie şi al Annei. Era atâta linişte încât credea că nu este nimeni acasă. Era pe punctul de plecare, când uşa se deschise încet. Doi ochi mari şi negri se iviră prin crăpătură.

Samantha simula un zâmbet şi păşi înainte.

— Bună ziua, doamnă Lombardi. Frankie este

gata?

Anna îndepărtă lanţul uşii şi o deschise larg. Zâmbea dar chipul ei era zăpăcit.

— Frankie împreună cu mine trebuia să mergem pe patinuar în această după-amiază. Încercă să facă astfel încât să pară firesc, dar nu ştia cum reuşise. A uitat să vă spună?

— Şi. A uitat, căci altfel nu aş mai fi trimis-o în centru la magazin. Intraţi şi aşteptaţi, nu? Se va întoarce repede. Samantha trase cu ochiul peste umărul femeii în casă şi văzu o pernă afgană mototolită pe sofa. Frankie menţionase acum câteva săptămâni faptul că Anna fusese răcită. Oare încă mai era bolnavă?

— Dacă nu vă simţiţi bine, îi spuse în grabă, eu împreună cu Frankie putem merge în altă zi.

— Dar sunteţi aici, iar Francesca ar fi foarte dezamăgită. Anna o apucă de mână şi o trase înăuntru. Mai ales că mă simt, insistă ea.

Fără avertisment, căzu într-o tuse puternică. Samantha se apropie de ea imediat. O cuprinse cu o mână de umeri şi o îndrumă spre sofa. Tuşea

părea să vină de undeva din interiorul ei, zdruncinându-i tot corpul, tăindu-i respiraţia. Neputând să stea fără să ajute, Samantha fugi în bucătărie după un pahar cu apă. Până s-a întors spasmul încetase. Anna se, îndreptă, simula un zâmbet şi acceptă paharul.

— Mă răsfăţaţi, murmură ea. Nu sunt obişnuită. Samantha se aşeză lângă ea şi-şi încruntă sprâncenele îngrijorată.

— Vă este mai bine?

— Sunt bine, Anna se lăsă pe spate rezemându-se de spetează. Sunt bine, insistă când observă scepticismul Samanthei. Este astmul meu care începe să acţioneze din nou. Mereu mi-e rău iarna.

Samantha o privi de aproape, amintindu-şi de ziua în care Frankie îi spusese despre astmul mamei sale. Respiraţia tăioasă era un indicativ sigur al unui atac astmic. O deranja foarte mult faptul că Anna era palidă. Culoarea pielii ei avea o paloare nesănătoasă. Părea atât de fragila încât la o bătaie de vânt s-ar fi destrămat. Mana ei nu era

chiar caldă…

— Frankie mi-a spus că aţi fost bolnavă în ultimul timp.

— Doar atingerea unei răceli. Iar acum mă simt mai bine. Se lăsă pe spate şi bătu peste mâna Samanthei. Sunteţi la fel de rea ca şi Francesca mea. Amândouă vă îngrijoraţi prea multespiraţia ei nu mai era aspră, dar Samantha rămase încurcată.

— Doamna Lombardi, îi spuse uşor. Frankie mi-a spus că nu-i agreaţi pe doctori şi poate că nu v-ar răni atât de tare să vă vadă unul. Poate că ar reuşi să vă dea ceva pentru astmul dumneavoastră.

— Odihna este tot ce am nevoie de obicei. Anna părea hotărâtă să treacă peste acest subiect încet. Dar Samantha nu voia.

— Munca la două servicii nu vă permite prea mult timp pentru odihnă. Făcu o pauză, şi îşi strânse puternic buzele. Nu-i fusese greu să înţeleagă că factorul principal erau banii şi că Anna nu putea fi învinuită decât parţial, pentru

lipsa ei de interes de a vizita un doctor. Şi presupun că niciunul din servicii nu vă oferă o asigurare pentru sănătate. Anna îi zâmbi şters. Îşi lăsă privirea în jos.

— Nu, admise ea. Încă mai încerc să-mi plătesc chiria, înţelegeţi…

— Ştiu, Samantha îi atinse umărul cu gentileţe, cruţând-o de o explicaţie. Asemeni lui Frankie, Anna nu avea niciun pic de mândrie.

Situaţia lor îi revenise de foarte multe ori în minte în ultimele săptămâni. Problema sănătăţii Annei nu era decât o altă povară ce demonstra că le era foarte greu. Oare era posibil ca Anna să nu ştie că mai existau şi alte alternative ce le-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară?

Privi cum Anna îşi scoase din buzunar o batistă şi şi-o puse la gură pentru un moment. Vorbi foarte încet.

— Te rog să nu crezi că sunt băgăcioasă, doamnă Lombardi. Dar nu pot decât să mă întreb dacă n-aţi putea vorbi cu cineva de la studiul condiţiilor de viaţă a familiilor sărace şi ajutorarea

lor. Aţi putea să vă îmbunătăţiţi…

Anna îşi ridică brusc capul. Îşi dădu ochii peste cap.

— Să primesc un beneficiu suplimentar! izbucni ea. Samantha se opri amintindu-şi de ceea ce spusese Frankie în ziua în care Vince îi dăduse bicicleta. Mama nu ar primi bani pentru care nu a muncit.

— Nu trebuie să fie permanent, îi explică repede. Poate până când te vei simţi mai bine şi nu va mai trebui să vă chinuiţi atât până nu vei mai putea. Şi vei avea şi beneficii medicale, de asemeni. Se uită în jur. Poante chiar că veţi beneficia de o casă subvenţionată de guvern sau de o asistenţă pentru chiria dumneavoastră…

Anna scoase un sunet răguşit. Ameţită Samantha se prăbuşi. Privirea din ochii Annei părea oarbă, intrată în panică. Respiraţia îi creştea spasmotic şi sfărâmătoare. Şi cum Samantha continua să privească, îşi scutură capul cu putere. Şi erupse într-o tuse asemeni unui şuvoi de foc italian. Îşi încolăci mâna în jurul femeii

întrebându-se ce spusese de îi provocase acesta reacţie. Degetele subţiri şi reci se agăţară de ale ei.

— Nu, fără guvern! Fără hârtii! Vor afla...! Samantha încremeni. Aparent Anna avea o frică iraţională de agenţiile guvernamentale. Dar de ce? Locuiau în ţara asta de atâta timp. Chiar dacă o liniştise pe femeie, mintea ei se gândea la puţirlul pe care Frankie îl spusese despre mama sa. Dar nu se putea gândi la niciun motiv pentru care Anna ar fi intrat în panică.

— Anna, Anna, te rog uită-te la mine. Îi prinse obrajii în palmele ei şi îi întoarse faţa. N-am vrut să te supăr, îţi jur. Încerc doar să te ajut, sincer. Chipul ei îndurerat începu să pălească. Dar tocmai când Samantha începu să se relaxeze, două lacrimi imense îi curgeau pe obraji. Fără să se gândească nici măcar o secundă, îşi puse braţele în jurul umerilor firavi ai femeii şi îi trase trupul tremurător aproape. Anna nu reuşi să se liniştească. Pentru atâta timp îi fusese teamă. Se simţise vinovată. Şi mai presus de toate, atât de

singură. Padre Antonio murise. Nu mai era nimeni cu care să poată vorbi. Nimeni care să-i înţeleagă temerile… Dar de la bun început simţise pentru Samantha ceva, o apropiere pe care nu o înţelegea, dar nici nu o putea nega. Instinctul îi spusese că poate să aibă încredere în Samantha şi să-i spună secretul pe care-l ţinuse închis în ea pentru atâta timp.

— Anna, ce s-a întâmplat? De ce plângi? S-a întâmplat ceva? Frankie e bine, nu? Vocea îi era blândă, aproape prea blândă decât ar fi suportat Anna.

— Şi. Ea e bine. Este vorba despre mine, înţelegi. Anna ştia că se bâlbâia, dar nu putea să facă nimic. Eu… eu am făcut ceva groaznic şi mă tem că cineva va afla şi mă va trimite înapoi în Italia…

— Să te trimită înapoi! Samantha era pur şi simplu uimită. Bineînţeles că asta nu se va întâmpla. De ce, doar locuieşti aici de atâţia ani. Iar Frankie mi-a spus că te-ai căsătorit cu un soldat infanterist american. Anna începu să plângă

cu sughiţuri.

— Francesca nu ştie, izbucni ea. Paulo împreună cu mine… n-am fost niciodată căsătoriţi. Samantha respiră adânc.

— Dar am crezut… Frankie mi-a spus că tatăl ei a fugit când era ea doar un copil mic. Umerii Annei tremurau în continuare. Privea în gol.

— Asta este ce i-am spus eu, se confesa cu vocea înceată. Dar există mult mai multe lucruri pe care Francesca nu le ştie. Ceva în interiorul ei se rupsese. Nu putu să ajute cu nimic, iar brusc totul se scurgea, asemeni apei printr-o sită. Înmărmurită, Samantha nu putea decât să o asculte. Se pare că orfelinatul în care Anna fusese dusă după moartea părinţilor săi fusese condus de un grup de amici. Samantha putuse cu uşurinţă să-şi imagineze copilăria Annei în perioada aceea. Stătuse acolo să ajute la diferite lucruri până când problemele le forţară să o lase să plece. Naivă, pentru prima oară în viaţa ei pe forţele ei proprii, avea nevoie cu disperare să se simtă iubită, şi se îndrăgostise greu dar repede de un soldat

infanterist american ataşat ambasadei americane din Roma. După spusele Annei totul fusese perfect.

— Când mi-a spus că vrea să se căsătorească cu mine, mi-am amintit gândindu-mă… cât de norocoasă eram. Mama mea ar fi fost foarte fericită să fi aflat că bunicii lui Paulo erau italieni. Apoi Paulo a fost brusc transferat în Chicago înainte să ne căsătorim. Nu aveam bani destui ca să pot să plec atât de repede, dar înainte să plece a reuşit să facă rost de toate actele ca să pot pleca mai târziu.

— Deci aţi plănuit să vă căsătoriţi odată ajunsă în Chicago?

Anna încuviinţă din cap. O încruntare uşoară îi apăru pe chip. Observând lucrul acesta Samantha o încuraja cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat atunci? Anna nu o putu privi în ochi.

— După ce a plecat am aflat că eram… însărcinată. Vocea ei putea fi auzită cu greutate. Samantha continuă. El nu a aflat decât după ce ai

ajuns aici? încuviinţă cu privirea plecată.

— Îmi amintesc că era furios… Atât de furios. Ascultând-o Samantha fu cuprinsă de o furie ce o făcea să vadă roşu în faţa ochilor. Îşi imagină un tânăr soldat fudul şi îngâmfat seducând o tânără fată cu stele în ochi. Fără nicio îndoială că tatăl lui Frankie fusese liniştit o perioadă, dar cu siguranţă nu plănuise să-şi încarce viaţa cu o soţie şi un copil. Poate că niciodată nu intenţionase să se însoare cu Anna. Anna tremura având corpul rece din cauza amintirilor.

— Dar apoi mi-a spus că nimic nu se schimbă bacă vom avea un copil. Că ne vom putea căsători imediat ce voi găsi o slujbă şi un loc unde să trăim. Tăcu. Încă o dată şi încă o dată degetele subţiri scoaseră batista. Privind-o Samantha simţi fiori trecându-i prin tot corpul.

— Şi apoi te-a părăsit, nu?

— Da, şopti. Cu un ton crud începu să-i povestească cum nu avea niciun ban ca să poată să gătească, cum nu ştia nimic despre părinţii lui. Chiar şi armata nu ştia unde era de când plecase

în AWOL. Anna nu voia să se întoarcă în Jtalia; voia ca fata ei să aibă cetăţenie americană. Când avusese nevoie disperată de ajutor se dusese la o biserică – la Padre Antonio. Samantha îşi aminti de ziua în care Frankie îi menţionase numele. Nu era de mirare că Anna fusese supărată din cauza morţii preotului. Erau mult mai multe de spus.

— Cei de la ambasada din Roma m-au avertizat că dacă nu mă căsătoresc cu Paulo va trebui să mă întorc în Italia, continuă Anna. Dar eu n-am vrut să mă întorc. Voiam ca fata mea să fie născută în America. Ceea ce urma era tăios, rostit cu furie şi cu o exprimare plastică. Dar Paulo plecase… îmi era teamă să cer o altă viză… Ştiam că ei vor crede că eu mint despre căsătoria mea cu Paulo pentru a veni în ţară… Samantha se simţea stânjenită. Prima oară mintea ei refuza să înţeleagă implicarea ei. Apoi înţelegerea se ivea cu o claritate uimitoare. Realiza că… Anna Lombardi rămăsese în ţară ilegal.

Totul se lega. Motivul panicii anterioare a Annei era clar precum un cristal; îngrijorarea ei

din ziua în care Samnatha menţionase despre programul Sora mai Mare/Sora mai Mică. Îşi aminti de îngrijorarea Annei de a completa formularele şi de a merge la interviul cu Lynette Marshall. Samantha se gândi la clipa în care Anna părea înspăimântată – şi aşa era! nu era de mirare că Anna nu acceptase niciodată niciun fel de subvenţionare a casei sau asistenţă. Se temea că va fi deportată! Ca printr-o ceaţă uşoară îi auzi vocea din nou.

— Îmi este atât de ruşine, şopti. Vocea îi era plină de durere. Sunt o laşă! Dacă Francesca va afla? Ce va crede despre mine?

Samantha nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată. Suferinţa din ochii negri înlăcrimaţi străpungea ca un cuţit. Inima i se zdrobi din cauza acestei femei a cărei viaţă chinuită încă nu se terminase. Samantha îşi dorea din toată inima să-i poată spune Annei că aceste temeri erau năruite. Dar nu putea, şi încercă s-o liniştească atât cât putea. Mâinile Annei fură cuprinse de ale ei. Îi putea simţi tremurul.

— Anna, îi vorbi cu blândeţe. Nu vorbi aşa – nici măcar nu te gândi! Nu eşti o persoană rea. Nu eşti o laşă! Eşti o persoană puternică şi ai făcut ceea ce trebuia, pentru tine şi pentru Frankie. Nu este nicio ruşine în asta – nicio vină în faptul că ai încercat să protejezi persoana iubită. Ridica tonul cu blândeţe. Frankie te iubeşte, Anna. Şi nu cred că va putea schimba ceva asta.

Degetele Annei se agăţară de ale ei.

— Nu vei spune? în special Francescăi. Nu aş suporta să afle…

Samantha îşi scuturǎ capul. Anna suspină uşurată. Se simţi liberă că secretul fusese dezvăluit. Îşi dorea foarte mult să o creadă pe Samantha, dar întâmplările din ultima vreme nu mai contau. Ceea ce conta era Francesca. Ochii i se luminară.

— Sunt atât de bucuroasă că Francesca are pe cineva ca dumneavoastră, îi spuse greoi. Ezită încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Ştiu că uneori este încăpăţânată – are temperamentul tatălui ei – dar nu este o fată rea.

Ochii îi erau imploratori. O veţi ajuta să rămână aşa? Vă rog? Trăsăturile îi erau încordate şi întinse, cu expresia imploratoare de disperare. Chiar dacă Samantha ar fi vrut să refuze, nu putea. Degetele ei le strânsese cu putere pe ale Annei.

— O voi ajuta, îi promise încet.

— Mulţumesc, şopti Anna. Buzele ei zâmbeau, era un zâmbet trist şi plin de speranţă în acelaşi timp, ce o mişcă profund pe Samantha. Fără nicio secundă de gândire, Samantha se lăsă pe spate şi o îmbrăţişa. Nu era nevoie de cuvinte pentru a exprima sentimentele din inimile lor; felul în care se îmbrăţişară spunea totul. Nu conta nici faptul că se cunoşteau de puţin timp. Strângerea lor trecea peste timpul scurt. Când se despărţiră, ochii lor erau uşor înlăcrimaţi. Anna se ridică în picioare zâmbind tremurat.

— Ar fi bine să îmi spăl ochii înainte ca Francesca să se întoarcă. Tot timpul observă când plâng. Dispăru în baie, în timp ce Samantha îşi luă geanta pentru a-şi scoate batista. Părea că nu se

simte prea bine. Peste un moment, uşa se deschise.

— Mama? strigă o voce. M-am întors. Frankie dădu buzna înăuntru cu o sacoşe de la băcănie în mâinile ei subţiri. Nu o văzu pe Samantha decât în clipa în care închise uşa cu piciorul. Îngheţă. Zâmbetul i se pierdu. O privea pe Samantha cu ură. Samantha se uită către picioarele ei.

— Bună, Frankie, îi vorbi cu calm. Frankie se încruntă.

— Unde este mama? Samantha arătă spre baie. Îi observă expresia mută din ochii feţei. Frankie credea că venise să-i spună despre ceasul de buzunar.

Făcu câţiva paşi spre locul în care stătea fata.

— De ce nu punem noi la loc astea ca să nu mai fie nevoită mama ta să le aranjeze? îi sugeră. Cu cât terminase mai repede, cu atât putea pleca mai repede, la patinoar. Apucă sacoşa, cu ochii liniştiţi transmiţând un mesaj avertizator. Gura lui Frankie se deschise. Samantha realiză că mai avea

puţin şi începea să se certe cu ea, dar Anna îşi alesese acel moment pentru a ieşi din baie.

— Francesca! Te-ai întors! Ştii că ai uitat să-mi spui că azi trebuia să mergi împreună cu Samantha la patinoar? o mustră cu blândeţe. Mergeţi acum. Voi pune eu astea… Samantha deja o apucase de mână şi o trăsese spre sofa. Nu credea că poate face aşa ceva, dar Anna părea mult mai extenuată decât arăta când venise ea.

— Frankie şi noi putem face asta imediat, vorbi cu fermitate. Avem destul timp să patinăm, deci de ce nu profitaţi de linişte şi să dormiţi puţin?

Frankie arăta gata de ceartă, dar fu de acord în clipa în care Anna insistă. Zece minute mai târziu se aflau în drum spre arena de patinaj.

Pe tot parcursul drumului Frankie nu scoase niciun cuvânt. Cât timp stătu înghesuită la uşa pasagerilor, un gând dureros îi reveni în minte, o amintire a primei lor ieşiri. Se gândea la convingerea ei puternică de atunci că va realiza ceva! Samantha fu cuprinsă de un sentiment de

frustrare lipsită de speranţă. Oare va fi mereu aşa? Un pas înainte, doi înapoi?

Se decisese deja să nu-i dea voie lui Frankie la replica. Dacă subiectul ceasului de buzunar al tatălui ei trebuia deschis, iniţiativa trebuia să vină din partea lui Frankie. Realiza după expresia speriată a feţei că se aştepta ca ea să se năpustească asupra ei imediat ce vor fi singure. Dar Samantha nu dorea să facă presiuni asupra lui Frankie să recunoască; dacă voia, foarte bine. Dacă nu, nu-i rămânea decât să aştepte să se ivească momentul potrivit. Era ceva ce ţinea de destin. Modul de acţiune al lui Frankie era dictat de un singur lucru. Ori Frankie avea încredere în ea… ori nu.

Vince ar fi socotit-o o naivă – şi poate aşa era. Era cu siguranţă un joc de noroc, şi se ruga ca Frankie să nu o înşele.

Şi, într-adevăr conştiinţa lui Frankie o citea precum un act tulburător. Nu se aştepta ca Samantha să o mai invite la patinoar azi. Nu se mai aştepta să o mai vadă! Din nefericire

Samantha fusese în permanentă în mintea ei. Imaginea aceea îngrozitoare de ieri îi revenea în minte, scena petrecută în faţa magazinului lui Phil încă o dată şi încă o dată până simţea că vrea să urle. Frankie ştia că furtul ceasului de buzunar al Samanthei era un fapt greşit. Ca de obicei, îşi spuse încă odată că o făcuse pentru Mama. Joey sinţise că explodează de nervi când refuzase să-l fure. Nu putea să-l fure, chiar şi pentru Mama. Nici Frankie nu-şi putea explica de ce. Nu se mai simţise aşa în niciuna din dăţile în care furase. De ce tocmai acum?

Probabil că era şi din cauza felului în care arătase Samantha ieri. Atât de sfărâmată şi dezamăgită. Şi cel mai mult rănită, încât Frankie ar fi vrut să crape şi să moară. Afară oraşul era cuprins de zgomot. Ghici cu greutate că se aflau în partea de nord de-a lungul lacului Samantha arătă spre izvorul Buckingham şi spre Câmpul Soldatului, dar Frankie auzi cu greutate. Nu ştia dacă se mai simţise vreodată atât de mizerabil. Fu cuprinsă de emoţii în clipa în care maşina se urcă

pe un trotuar.

— Am ajuns, anunţă Samantha cu atenţie. Pare destul de aglomerat, nu? Pun pariu că toată ziua va fi plină sera.

Frankie nici nu aprobă, dar nici nu dezaprobă. În acelaşi timp îşi de aminti ziua în care plănuiseră prima lor ieşire. Stăteau la o masă la McDonald servind câte o cola. Samantha îi povestea cum se supărase pe sora ei mai mare pentru că o numise puştoaică – pusese pastă de dinţi în sandviş-ul pe care îl luase Beth în acea zi la şcoală. Apoi începuse să facă balonaşe în sticla de Cola-cola cu paiul. Şi imediat începuse să facă şi ea acelaşi lucru. Stăteau şi se hlizeau una la alta ca doi copii mici, dar nici uneia nu-i păsa.

În drum spre casă, Samantha îi spusese că în parcul oraşului fuseseră amenajate pajişti şi locuri speciale pentru patinaj pentru când vremea se va răci. Avea chiar o pereche de patine disponibile… Apoi se hotărâseră ca imediat ce se va ivi ocazia să meargă. Un nod imens se puse în gâtlejul lui Frankie. Şi acum, ajunseseră aici, numai – numai

că totul era stricat! Şi numai ea era de vinovată… O urmă pe Samantha până la o bancă unde îşi puseră patinele. Erau un pic cam mari, dar adusese şi o pereche de şosete mai groase. Nu scoase niciun cuvânt, în timp ce Samantha îi arăta cum să folosească patinele. Samantha duse pantofii la maşină. Frankie fu cuprinsă de lumina rece a soarelui. Un uşor fum veni din partea serei. O pereche de tineri veneau ţinându-se de mână. A Pe gheaţă patina cu viteză pe suprafaţa lucioasă o fetiţă mică cu parppoane roşii puse la şireturi şi cu părul fluturând. Peste tot erau oameni. Vorbind, râzând. Arătau ca şi când era cea mai frumoasă zi din viaţa lor. Samantha îşi îndreptă umerii şi se încruntă. La naiba, gândi Frankie cu furie. De ce nu era Samantha supărata pe ea? Avea tot dreptul – să ţipe la ea căi furase ceasul. De ce nu o arăta cu degetul şi nu urla la ea? Frankie s-ar fi descurcat. S-ar fi putut lupta şi ar fi fost mult mai bine decât să pretindă că totul era în regulă, când ea nu se mai simţise niciodată atât de mizerabil în viaţa ei! Se ridică în picioare şi

aproape că îşi pierdu echilibrul. Braţul Samanthei se întinse să o prindă. Frankie fusese tentată să-şi îndepărteze mâna din strânsoare, când observă că Samantha ţinea în mână un pacheţel. Fir-ar să fie, gândi cu asprime. Joey avea dreptate. Samantha nu era altceva decât o Mary Poppins.

Inima Samanthei tresări când văzu trăsăturile închise ale lui Frankie. Deci, gândi ea lipsită de putere. Vechea Frankie revenise, dar de această dată răzbunătoare. Ochii feţei priveau fix şi cu suspiciune pachetul. Tremură la adierea rece a vântului şi îşi băgă mâinile în buzunarele hainei… Brusc fu bucuroasă de faptul că Samantha îi spusese să se îmbrace cu altceva în schimbul jachetei din jeans.

— Ce este asta? întrebă cu asprime. Samantha zâmbi simţindu-se aproape flatată. Într-un fel se abţinuse.

— De fapt, îi vorbi deschis, plănuisem să ţi-l dau de Crăciun Dar l-am terminat mai devreme şi… ei bine, cu vântul acesta m-am gândit că ţi-ar plăcea să-l ai acum. Frankie se uita la pachet ca şi

cum ar fi muşcat-o. O uşoară roşeaţă îi apăru în obraji. Privirea ei se îndepărtă şi apoi reveni. Samantha îl întinse şi o tachina încet.

— Ar trebui să-l deschizi tu, Frankie. Nu eu. Frankie se bătu uşor peste buză.

— Îl voi deschide, şopti ea. Dar mai întâi trebuie să-ţi dau ceva. Se căută pentru o secundă în buzunarul jachetei, apoi trase mâna Samanthei şi îi puse ceva în palmă. Samantha îşi desfăcu încet degetele. Lumina făcu să strălucească ceva din aur… Ceasul de buzunar al tatălui ei. Frankie îşi concentra atenţia asupra patinelor ei.

— Îmi pare rău că l-am furat. Şi îmi pare rău dacă ţi-am făcut probleme ieri cu Larusso. Samantha rămase tăcută pentru o clipă cuprinsă de o mulţime de emoţia

— De ce, Frankie? De ce nu l-ai vândut ieri la magazin? Frankie se fâstâci simţindu-se stânjenită.

— Joey spunea că îi deveneam o surioară, dar eu – eu nu puteam. I se puse un nod în gât şi îşi ridică puţin capul. Să o privească pe Samantha în

ochi era cel mai greu lucru. Dar Samantha nu părea supărată sau furioasă, ca şi cum s-ar fi temut. Şi brusc Frankie realiză de ce se simţise atât de vinovată.

— Nu m-am aşteptat să mă simt atât de rău. Confesia părea din adâncul ei. Am început să mă gândesc la faptul că dacă vei afla că eu l-am furat, nu vei mai vrea să fim împreună, să facem totul amândouă. Şi după ce te-am văzut ierf, mi-am închipuit… că nu vei vrea să mă mai vezi vreodată.

Samantha era foarte tulburată. Nu conta cât de mult durea, şi ştia asta…

— Şi asta te-a deranjat? Ideea că tu şi eu nu vom mai face nimic împreună? Frankie înghiţi în sec. Era greu să vorbească cu imensul nod pe care îl avea în gât.

— Da, îi spuse într-un târziu. Oricum, am vrut să ţi-l înapoiez. Şi dacă vrei să mă duci acasă, ei bine, e în regulă. Vocea tremurată a feţei ajunse chiar în inima Samanthei. Simţise un gol în piept la gândul că Frankie se aştepta la o respingere, cu toate că acesta era ultimul gând ce se putea afla

în mintea ei. Vince fusese convins că se implica prea mult în ceea ce o priveşte pe Frankie şi poate că aşa era. Dar nu ar fi trecut peste acest moment – gândul dureros era pentru amândouă – pentru nimic în lume.

— Toţi greşim, îi vorbi cu blândeţe. Dacă te-aş fi părăsit la prima greşeală, ar fi însemnat că nu mă gândeam deloc la mine. Zâmbi. Nu mai scapi de mine, puştoaice şi acum sunt atât de mândră încât îmi vine – îmi vine să te sărut. Ochii lui Frankie se măriră, dar nu părea să-i displacă ideea. Samantha o trase uşor de obraz.

— Nu deschizi cadoul – i-l întinse încă o dată – pentru ca apoi să mergem să patinăm. De această dată Frankie nu mai ezită. Desfăcu pachetul cu cea mai mare fineţe a unui copil ce primeşte un cadou de Crăciun. Samantha privi cum scoase o pereche de mănuşi micuţe albastre, o căciuliţă şi un fular, toate din acelaşi material. Îşi trecu degetele peste materialul tricotat.

— Hei, îi spuse uşor. Tu le-ai făcut, nu? îmi amintesc că am văzut la tine un material de

această culoare. Samantha încuviinţă din cap. Zâmbetul şters apărut pe chipul lui Frankie o mişcă profund.

— Să sperăm că se potrivesc toate, o tachina puţin, sau poate că vor fi pentru următorul Crăciun, înainte să-mi pun ambiţia la împletit, din nou!

Frankie îşi puse căciula pe cap. Culoarea deschisă făcu să iasă în evidenţă strălucirea părului negru. Apoi îşi băgă mâinile în mănuşi, şi îşi mişca degetele.

— Se potrivesc foarte bine, o anunţă ea. Dar nu în ultimul rând îşi înfăşură fularul în jurul gâtului… Samantha privi lucruşoarele împletite.

— Mănuşile ar fi putut fi şi mai bune, vorbi cu un zâmbet aspru. Dar mă tem că doar atât mă pricep la croşetat, deci sper că vei reuşi să-ţi conduci bicicleta cu mănuşile acestea. Frankie îşi împreună mâinile.

— Îmi va fi mult mai cald cu acestea.

— Foarte bine. Atunci să mergem să ne învârtim puţin pe gheaţă. Mâna lui Frankie o opri.

— Samantha? Samantha se miră când observă că zâmbetul de pe buzele lui Frankie dispăruse. Expresia ei era tentativă şi nesigură. Samantha se încruntă şi se apropie de ea. Frankie înghiţi în sec. Privi în depărtare. Nu-şi amintea ca cineva, în viaţa ei, să facă ceva pentru ea, decât dacă erau forţaţi. Cu excepţia Mamei, bineînţeles. Şi acum Samantha. Simţea că va bufni în plâns, dar plânsul era pentru bebeluşi. Cuvintele ardeau în interiorul ei. Ştia că va trebui să le spună acum sau niciodată. Samantha simţi că era ceva ce Frankie dorea să-i spună. Privi muşchii gâtului ei părând să zviâcnească convulsiv, conştientă de gâtlejul ei ce o durea profund.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă cu blândeţe, sperând să facă totul să pară mai uşor pentru fată.

— Am vrut doar să spun mulţumesc, îi spuse cu greutate. Şi să-ţi spun – înghiţi pentru că era partea cea mai grea – că după mama ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Cuvintele fură rostite în grabă mare. Frankie se agaţă de Samantha într-o reacţie spontană.

Samantha încă nu realizase ce se întâmplase când Frankie se îndepărtă. Fusese cuprinsă de o mulţime de sentimente. Tot ceea ce-şi dorise mai mult era ca Frankie să aibă încredere în ea – să ştie şi să creadă că voia să o ajute. Vince îi spusese că aştepta prea mult din partea lui Frankie… Ceri un miracol, îi zisese el. În mintea ei, în acel moment un gând îi cutremură capul şi umerii. Poate că acel miracol se întâmplase cu adevărat.

CAPITOLUL 13

Era într-adevăr o schimbare în relaţia lor după acea întâmplare, o acceptare din partea lui Frankie, care până atunci nu existase. Vorbea mult mai deschis şi mai liber decât sperase Samantha. Samantha era mai convinsă ca niciodată de faptul că în spatele durităţii lui Frankie şi a încăpăţânării, exista o mică fetiţă vulnerabilă. Îşi dorea să poată spune acelaşi lucru şi despre Vince. Frankie încă nu avusese ocazia să

se întâlnească cu Vince de la incidentul din faţa magazinului. El încercase să-şi ascundă mirarea când află că înapoiase ceasul de buzunar. Nu comentase prea mult… dar ceea ce nu vorbise o determinase pe Samantha să creadă că încă nu-şi schimbase părerea despre Frankie.

Samantha nu ştia de ce durea atât de tare. Tot ceea ce ştia era doar că o durea. Cât despre situaţia lui Allison Stiles, totul părea a fi aranjat. În ultima zi înainte de vacanţa de Crăciun, mama lui Allison îi făcu o vizită. Deşi intrase imediat în panică, Samantha descoperise că nu fusese cazul. Mama lui Allison îşi ceru scuze pentru acuzaţiile aduse în acea zi. Cu lacrimi în ochi, femeia îi povesti Samanthei cum descoperise că toate spusele lui Allison despre soţul ei fuseseră adevărate. Într-un târziu soţul ei recunoscuse adevărul.

În ziua următoare depuse actele de divorţ. Samantha îi spuse lui Vince cu asprime că fusese o ruşine din partea femeii să nu o creadă pe propria ei fiică şi să fie de partea noului ei soţ. Iar cu el

ieşit din viaţa lor, Allison urma să fie acolo unde îi era locul, împreună cu mama ei; pentru o perioadă relaţia lor urma să fie puţin cam încordată, iar apoi să fie foarte apropiate. Asemeni săptămânilor anterioare, Crăciunul se aşternu în felul lui peste oraş. Vântul rămăsese rece şi înţepător. Părinţii Samanthei fuseseră plecaţi în Dakota de Nord la nişte prieteni. Plănuiseră să se întoarcă în ajunul Crăciunului; din nefericire ninsoarea ce se pornise în noaptea de dinaintea plecării lor făcuse autostrăzile să fie imposibil de circulat. Mama ei o sunase din Dakota de Nord să o anunţe că nu vor reuşi să ajungă la timp pentru Crăciun. Ca de obicei Samantha plănuise să-şi petreacă Crăciunul împreună cu părinţii. Dar în acest an îl invită pe Vince să vină împreună cu ea. Iar gândul de a petrece Crăciunul fără familie nu părea atât de dureros pe cât ar fi fost fără Vince. De fapt, toată ziua fusese dezamăgitoare. Îşi băgă ultima bucăţică de curcan care se mai afla pe platou în gură.

— Perfect, suspină împingând platorul. Cel

puţin pot să-i spun mamei că am avut curcan la cină. Vince îi zâmbi dulce din partea cealaltă a mesei, gândindu-se nu la mâncarea pe care tocmai o terminase, ci la femeia cu care luase masa. Se gândea la cât de mult se schimbase viaţa în ultimele săptămâni de când o întâlnise pe Samantha. Adusese lumină într-o lume care odată fusese cuprinsă de întuneric şi de umbre. Brusc realizarea îi aduse şi durere, dar şi plăcere. Samantha îl făcuse să simtă unele emoţii pe care nu era sigur că mai voia să le simtă, din nou. De la Tony, nu mai lăsase pe nimeni să se apropie atât de mult sau să se apropie el de cineva., până la Samantha. Îi era teamă să mai iubească… dar era şi mai înfricoşat de eşec. Probabil că era inevitabil să nu-şi amintească… cât de diferiţi erau, păcătosul şi îngerul. Gândul îi răscoli sufletul. Dacă Samantha ar fi ştiut adevărul, ar fi fugit departe şi repede? De fapt de asta se temea cel mai tare. Brusc, o voce înceată îl aduse la realitate, amintindu-i că exagera, Samantha nu era genul de femeie care să renunţe atât de uşor.

Şi ea ţinea la fel de mult la el. Totul se vedea în ochii albaştri care nu ascundeau nimic. Aceeaşi voce îi spuse că tot ceea ce voia în viaţă era uşor de reuşit. Pentru prima oară în viaţă, avea o şansă la fericire. Atunci de ce avea impresia că totul se sfărâmă în bucăţele? Se ridică de la masă, încercând să nu se strâmbe, ascunzându-şi întunericul din sufletul său. Era Crăciunul. Era împreună cu Samantha, şi nu exista niciun loc pe pământ unde să se ducă. Împreună curăţară masa. Samantha tocmai terminase de pus vasele în chiuvetă, când sună telefonul. Vince începu să spele vasele în timp ce Samantha vorbea cu mama ei, apoi cu tatăl ei. Abia pusese telefonul în furcă, când începu să sune din nou. Reuşi să-şi dea seama din conversaţie că erau cele trei surori care se hotărâseră să o sune. În timp ce vorbea cu cele trei surori, el termină de spălat vasele, le uscă şi le puse la loc. Se întoarse chiar în clipa în care ea puse receptorul în furcă. Vince spionă în grabă luminiţa ce strălucea în ochii ei.

— Îţi este dor de ele, nu? o întrebă uşor. Ea

încuviinţă din cap, zâmbind deschis

— Îmi amintesc de anii în care nu exista Crăciun pe care să nu-l facem împreună. Vince rămase tăcut. Pentru o clipă, fu cuprins de o disperare arzătoare. Niciodată nu petrecuse Crăciunul în familie Tatăl lui nu fusese niciodată acasă. Mama lui era mereu băută. Iar pentru el şi Tony Crăciunul era o zi ca toate celelalte.

Nu era conştient în totalitate de durerea Samanthei, dar tăcerea lui pătrunsese adânc în inima lui. Văzând umbra ce se strecura în ochii lui, realiză că sufletul lui era cuprins de suferinţă. Un deget mic se lăsă încet peste crucifixul din argint de pe pieptul lui, un gest de care el era total inconştient. Îşi aminti de momentele în care el fusese la fel de abătut, frământând inconştient crucifixul în mână. Mereu… mereu era vag cu gândul la probleme, chiar distant. Aparţinuse cuiva cândva – cineva la care ţinuse foarte mult. Acest fapt o determina să fie tulburată profund. Nu pentru prima oară se întreba cine era acea persoană… Nu se gândea la părinţii lui. Îşi

închipuise că avusese o copilărie nu prea plăcută. Atunci cine? Un prieten? O femeie?… poate o iubită? Inima îi tresări. O străpungere asemeni unui cuţit îi străbătu trupul. În acelaşi timp nu era sigură că voia să afle. Trecu pe lângă el şi se aşeză în partea opusă constrânsă de o necesitate pe care nu o putea nega.

— Îmi este dor de toţi, îi spuse din nou. Îşi aşeză mâna peste pieptul lui; o secundă mai târziu, îşi strecură şi cealaltă mână. Îşi lipi obrazul de chipul lui.

— Dar mi-ar plăcea să te am doar pentru mine. Această confesie şoptită îi trecu prin vene împreună cu o mulţime de sentimente şi aproape că-l aduse în genunchi. Buzele ei subţiri acoperiră gura lui cu o tentaţie greu de suportat. Vince nu-şi dorea nimic mai mult decât să o strângă puternic în braţe; mâinile lui se încolăciră în jurul mijlocului ei. Îi aduse trupul ei subţire cu tandreţe lângă al lui, apoi îşi mişcă uşor capul şi o sărută cu toată tandreţea şi iubirea pe care o simţea pentru ea, o contopire dulce a buzelor. Simţi o

bucurie imensă în clipa în care ea suspină de plăcere, iar respiraţia ei se contopi într-un mod plăcut cu a lui. Îşi desfăcu braţele pentru a le încolăci în jurul umerilor lui. Ochii ei străluceau în momentul în care el îşi ridică privirea într-un târziu.

— Ştii, îl tachina uşor, parcă ai vorbit cu norii de zăpadă pentru a nu te întâlni cu părinţii mei. Îi adora zâmbetul leneş şi uşor.

— Părinţii tăi ar fi vrut să-mi afle intenţiile.

— Şi care sunt? Ochii lui deveniră galbeni ca aurul

— Secret.

— Sună foarte interesant. Râsul lui fu încet şi sexy.

— Acum nu. De această dată sărutul lor era fierbinte. Adânc în sufletul el fu cuprinsă de o căldură toridă. Îi simţi pofta nebună din sărut. Simţi dragostea în braţele ce o îmbrăţişau, o dragoste ce se asemăna cu a ei. Era imposibil să nu observe, având în vedere intimitatea îmbrăţişării lor. Putea simţi cât de diferiţi erau;

delicateţea feminină faţă în faţă cu îndrăzneala şi virilitatea masculină. Chiar dacă trupul ei era încordat în faţa corpului lui, exista o blândeţe a buzelor lui. Plăcerea pe care o simţea devenea încetul cu încetul dureroasă. Aproape că izbucni în plâns de supărare.

Tot timpul se ferise de o relaţie, de a se implica într-o relaţie ce era departe de a fi plăcută. Vince era atât de încăpăţânat şi greu de schimbat în ideile lui. Refrenul de a-i acorda lui Frankie o a doua şansă era primul exemplu. Oh, da, înţelesese motivul pentru care ea se reţinuse.

Observase aceeaşi neplăcere şi în ochii lui Vince, şi nu-i înţelegea motivul. De atâta timp avea impresia că se lupta cu sentimentul de a o vrea. Existau momente în care îşi dorea să poată vedea în inima lui.

Amândoi respirau adânc în clipa în care gurile lor se dezlipiră, li sărută obrazul, tâmplele, profilul maxilarului, iar în final îşi lăsă încet capul peste al ei. Ea îi cuprinse umerii, respiră adânc, confuză, frustrată… şi plină de dorinţă încât

simţea că ia foc. După un timp îndelungat Vince se retrase. O uşoară urmă de zâmbet i se ivi pe chip.

— De ce nu mă pisălogeşti să-ţi dau cadoul? Ea îi zâmbi ştiind că i se citea totul pe faţă, şi cu toate acestea fiind nepăsătoare.

— Dar tu de ce mă pisălogeşti să-ţi dau cadoul tău? Vocea îi era tremurată asemeni sufletului ei în acele momente. Ar fi vrut să-i spună că simpla ei prezenţă era un dar princiar. Braţele lui erau presărate cu căldură şi tandreţe, inima îi era presărată cu emoţii pe care nu credea că le-ar fi putut percepe vreodată. Îşi aşează degetul pe vârful nasului ei, o trase în sufragerie şi încet o aşează în genunchi în faţa pomului de Crăciun.

— Stai aici, îi spuse pe un ton poruncitor. Ieşi din sufragerie. Samantha clipi de uimire când auzi uşa din spate deschizându-se. Se închise o secundă mai târziu. Auzi ecoul paşilor pe podeaua din bucătărie.

— Închide ochii, îi vorbi pe acelaşi ton stând în uşă.

— De ce trebuie să-mi închid ochii? protestă râzând. Ar trebui să fie împachetat, Larusso. El începu să chicotească.

— M-am chinuit foarte mult la împachetarea acestui cadou special, îi spuse pe un ton explicativ. Acum fă ce ţi se spune, Samantha, închide ochii.

Suspină şi se supuse, cu mâinile pe genunchi. Nu reuşi să se abţină să nu zâmbească când îl auzi punându-i ceva în faţă.

— Acum te poţi uita. Îşi deschise ochii. Zâmbetul i se transformă simţind cum i se taie respiraţia la vederea unui corp mic şi maro cu limbuţă scoasă fiind agitat.

— Un căţeluş! exclamă ea.

— Un pui de căţel, clarifică el. Are doar şase luni şi se va face prea mare. Vince se aşează pe jos lângă ea. Ei bine? Eşti pregătită să-mi mulţumeşti pentru căţel? îi zâmbi ironic. Să-ţi spun adevărul, m-am gândit foarte mult la ce aş putea să-ţi aduc. Recunosc faptul că a fost o decizie luată în grabă. Unul dintre băieţii de la birou mi-a zis săptămâna

trecută că încă mai are un pui de căţel de vânzare. Apropo, îl cheamă Butch. Samantha ridică trupul firav şi îl lipi de obraz.

— Ce rasă este? Buzele lui se încreţiră.

— Din spusele lui Walt, este un mutte pur, am spus că s-ar putea să nu vrei un câine, dar îl va lua înapoi dacă va fi cazul. Dar are o cuşcă şi este deja obişnuit să stea în ea noaptea dacă este nevoie, şi mai ales este nevoit să stea singur. Asta te va salva de la o mulţime de griji atunci când eşti la serviciu – o privi cu precauţie şi optimist printre gene – dacă te vei decide să-l păstrezi.

Zâmbetul îi era vesel. O privi cum îl mângâia cu obrazul.

— Bineînţeles că îl voi păstra. E adorabil! în ochii ei o lumină Începu să-i joace. Numai că nu m-am gândit că-mi vei aduce vreodată un căţeluş. Zâmbetul ei se transformă într-un râs puternic. Odată ce începu să râdă realiză că nu mai poate să se oprească. Îşi ascunse faţa în blana căţeluşului, cu umerii tremurându-i. Vince îngheţă, încurcat de reacţia ei…

— Ai spus doar că vrei să-l păstrezi.

— Oh, da, vreau. Samantha râdea cu o poftă nebună, încât îi dădură lacrimile. Îi dădu căţeluşul lui Vince.

— Ţine până îţi aduc cadoul – şi vreau să spun să-l îmbrăţişezi. Dispăru repede. Îi înţelese avertismentul în clipa în care ea se întoarse. Privi cu amuzament la pachetul alb cu albastru din mâna ei. În jurul gâtului era o panglică roşie. Câinele sări din braţele lui Vince şi începu să sară cu furie în jurul Samanthei. Pisica sări din braţele ei fugind prin cameră şi aşezându-se într-un colţ al sofalei Butch rămase în faţa ei furios plimbându-se dintr-un colţ în altul. Samantha încercă din răsputeri să-şi reţină surâsul.

— Cu riscul de a suna familiar, mă tem că nu am ştiut ce să-ţi cumpăr. Când fetele de la profesorul P. E. au menţionat că una din fete are o pisică pentru cineva care încearcă să-i găsească o casă, m-am gândit că am găsit cadoul perfect pentru cineva care locuieşte într-un apartament. Aşa cum am spus Shirley, această pisică este

dulce şi afectuoasă şi partea cea mai bună este că această pisică este o bătăuşă foarte bună. Umerii lui Vince se încovoiară în tăcere.

— Dumnezeule, nu pot să cred. Un câine şi o pisică… de ce, sunt nişte duşmani înrăiţi. Îşi scutură capul şi începu să râdă.

Samantha surâse. Se uită la pisică ridicându-şi coada şi pornind spre celălalt capăt al sofalei. Butch se aşează şi el în acelaşi loc.

În zece minute niciunul. dintre animale nu se mişcă. Vince se lăsă pe spate pe podea sprijinindu-şi capul de o pernă mare. Samantha se aşeză în braţele lui încolăcită, cu capul pe umărul lui. Priveau amândoi plini de amuzament la pisică cum se muta în cealaltă parte a sofalei. Butch îşi arătă colţii şi rămase unde era, cu ochii aţintiţi la felină. Samantha chicoti.

— Aceste două animale îmi amintesc de tine şi de Frankie.

— Îţi mulţumesc foarte mult, pronunţa Vince sec. Eu sunt cel cu colţii mai mari, presupun.

— Nu, îi răspunse în joacă, acela este lupul.

Era foarte uşor să glumească acum, dar chiar dacă Vince ştia că Frankie returnase ceasul de buzunar, Frankie era singurul subiect pe care ea împreună cu Vince îl evitaseră în ultimul timp.

Îşi plimbă degetele prin părul negai şi des de pe pieptul lui.

— Cum o vei numi pe pisică? Vince zâmbi.

— Rover. Ea începu să vorbească incoerent.

— Rover este numele unui câine… Vince, nu poţi să numeşti o pisică Rover.

— Tocmai asta am făcut. Zâmbetul lui ironic făcu inima ei să se cutremure. Nu reuşi să se uite în altă parte în clipa în care degetele lui se contopiră cu ale ei. Contrastul dintre culorile pielii lor era puternic, a lui atât de închisă, a ei atât de albă. Adânc în interiorul ei simţi un gol. El aduse mâinile împreunate la buze, ea simţind cu greutate ceea ce i se întâmpla. Atingerea lui, a buzelor pe pielea ei o excita foarte tare. Oh, Vince, gândi cu durere. De ce poate fi mereu aşa? Ar fi vrut să păstreze acea pace şi înţelegere a zilei pentru totdeauna. Dar viaţa nu era chiar atât de

uşoară, realiză ea cu o greutate sufletească. Iubirea nu era niciodată uşoară. Suspină adânc şi se ridică. Privirea i se aţinti asupra ferestrei, cu ochii negri pregătiţi să îndepărteze cortina întunecoasă. Cum privea, fulgi de zăpadă începură să cadă din cerul cenuşiu.

— Ninge, murmură absent. Nu ştia de ce, dar îşi aminti de ceva ce-i spusese odată Frankie. Mamei nu-i place iarna. Îi place doar când soarele străluceşte şi e cald. Vince observă momentul când chipul ei se schimbă. Se ridică în picioare, se aşeză lângă ea şi îşi puse mâinile la baza părului ei. Cu blândeţe îi masă ceafa şi fără nicio problemă realiză tristeţea din ochi

— Recunosc această privire, îi vorbi încet. De ce sunt atât de albaştri dintr-odată? Samantha îşi fixă privirea asupra cutei jeans-ilor ei. Pentru mult timp nu rosti niciun cuvânt. Când începu să vorbească, tonul ei era foarte încet.

— Mă gândeam la Anna. Şi Frankie, adăugă în tăcere. Degetele lui rămaseră pe ceafa ei.

— Anna Lombardi? Ea încuviinţă din cap. Îl

privi. În clipa în care se uită la ea, în trăsăturile lui exista o tensiune bine ascunsă; după o secundă, păru să se mai relaxeze.

— Nu s-a simţit prea bine în ultimul timp şi… ei bine, sunt puţin cam îngrijorată din cauza ei. Gripa a fost primul lucru pe care l-am observat atunci când am cunoscut-o, continuă. Frankie mi-a spus acum câteva zile că gripa Annei s-a accentuat şi abia mai poate să respire. A avut bronşită, iar acum se chinuie să treacă peste această răceală. Nu cred că munca ei o va ajuta prea mult, deşi ea susţine că este vorba de astmul ei. Ochii îi fură cuprinşi de îngrijorare. Este greu pentru copii să se descurce atunci când cineva este foarte bolnav, mai ales când persoana respectivă nu admite că are ceva grav. Poate că nu s-ar fi îngrijorat prea tare dacă nu aş fi ştiut că şi Frankie este îngrijorată. Vince se încruntă.

— Şi nu a consultat-o niciun doctor? Samantha deja îşi scutură capul.

— Am încercat s-o conving, dar nu are nicio asigurare medicală, Vince. Şi este de asemeni

foarte mândră, adăugă încet; Frankie mi-a spus că o vecină a încercat să o ducă la o policlinică fără plată, şi se pare că Anna a spus că sunt alţi oameni care au nevoie mai mare de doctor decât ea.

Samantha fu cuprinsă de un sentiment de nepotrivire. Se gândise foarte mult, dar nu reuşise să găsească nicio soluţie. Trebuia să existe un mod de a o ajuta pe

Anna fără a divulga niciun secret – trebuia să existe. Mai avea puţin şi divulga dilema Annei, dar îi promisese Annei că nu va spune nimic.

— Poate că ar trebui să mai vorbeşti cu ea încă o dată, îi sugeră el. Samantha îşi încolăci mâinile în jurul genunchilor şi odihni obrazul pe ei.

— Crezi?

— Nu poate răni, nu? Mai ales dacă seamănă cu Frankie nu-i va fi greu să-ţi spună că te amesteci în treburile altora. Samantha simţi cum începe să i se lumineze chipul. Doar vorbind despre asta o făcuse să se simtă mai bine. Gura ei

se relaxa cu un zâmbet.

— Fii atent, răutăciosule, îl atenţiona în joacă, Fata despre care vorbeşti este Sora cea mai Mică. Vince începu să râdă ştiind că acest lucru nu se putea uita.

— Ştii ceva – începu să vorbească. Nu mai continuă. Sunetul soneriei le făcu privirile să fie într-o clipă asupra uşii. Se încruntă şi se uită la Samantha.

— Îl adăugăm pe lista invitaţilor, nu?

— Probabil că este celălalt bărbat din viaţa mea, îl tachina.

— Credeam că eu sunt singurul om din viaţa ta, se plânse el împingând-o uşor peste picior.

— Eşti îngâmfat, nu? îl privi peste umăr îndepărtându-se de lângă el. Când deschise uşa încă mai zâmbea. O trecu un fior rece. O figură mică stătea la uşă. Ochii mari şi negri o priveau. Pentru o secundă Samantha rămase încremenită şi se uită la Frankie, gândindu-se că fata arăta ca un iceberg gata să se prăbuşească la prima bătaie de vânt. Fulgii de zăpadă se agăţaseră în părul ei

negru şi de gene. Fularul era înfăşurat în jurul gâtului şi feţei, abia desluşindu-i-se faţa.

— Frankie? Surprinăă de situaţie Samantha ţipă şi o trase pe fata înăuntru. Vince închise uşa. Samantha îi desfăcu fularul.

— Dumnezeule, Frankie, ce s-a întâmplat? De ce nu eşti acasă? Nu eşti îmbrăcată pentru vremea asta – nici n-ar trebui să ieşi afară! Cu chipul alb cu roşeaţă în obraji, Frankie o privea plictisită. Buzele i se deschiseră pregătite să vorbească; apoi le închise şi începu să tremure. Vince o apucă cu hotărâre de umeri şi o îndrumă spre sufragerie.

— Las-o să-şi tragă puţin sufletul, îi spuse cu asprime. Apoi adu-i o pătură. Pare îngheţată. Samantha se ridică. Teama o împinse spre hol. Cu mâinile tremurânde luă în grabă o pătură din dulap. Nu se putea gândi decât la faptul că se întâmplase ceva foarte, foarte rău, pentru că altfel Frankie nu s-ar fi aflat aici. În sufragerie, Vince scoase haina de pe Frankie. Se aşeză în genunchi în faţa ei, îi apucă mâna şi i-o masă uşor între ale lui, încălzindu-i cu respiraţia lui caldă mâinile

îngheţate. Expresia ei îl alarmă. Era ceva vag şi distant. Simţi cum trupul ei se cutremură în clipa în care Samantha îi puse pătura peste umeri, şi că Frankie abia realiza frigul care exista în ea.

Samantha se aşeză în genunchi în dreptul lui şi începu să-i desfacă feţei şireturile de la pantofi. Erau îngheţaţi şi ei aşa că îi scoase repede. Şosetele i se scoaseră în acelaşi timp. Zăpada începu să cadă pe carpetă, dar nu îi acordă nicio atenţie şi începu să n maseze în grabă picioarele. Vince se uită spre Samantha.

— Pielea ei nu pare a fi degerată, îi spuse cu o voce înceată. Cred că se va simţi bine în clipa în care se va încălzi şi se va usca. Frankie tremură.

— Mi-am pierdut căciula, îi vorbi pe un ton plângător. Vocea îi era stridentă şi tremurată şi părea că – nu seamănă cu a lui Frankie. O privi pe Samantha repede şi apoi se uită în altă parte, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Nu am vrut, dar… mi-am pierdut căciula. Faţa ei se întunecă. Vocea ii-era stinsă. Văzând-o cât de mult suferea, simţi în stomacul lui un gol. Privirea înnebunită a

Samanthei o întâlni pe a lui Vince şi parcă îşi puneau întrebări în tăcere. Vince realiză ca ea era puţin mai relaxată decât Frankie.

— Frankie. Rosti cuvintele cu calm. Ai mers pe jos? De acasă? Frankie îşi scutură capul. El o mai întrebă din nou cu blândeţe.

— Atunci de unde? Muşchii gâtului începură să se mişte spasmotic când vorbi.

— De la spital. De la spital. Inima Samanthei începu să bată cu putere. Imediat se gândi la Anna; intră în panică.

— Oh, nu, şopti îngrozită. Te rog nu… Vince abia auzi. Întreaga lui fiinţă era concentrată asupra lui Frankie. Ea îl privi implorator, în tăcere, iar expresia ei înnebunită de o frică greu de explicat îi strânse inima.

— De ce ai fost la spital, Frankie? Buzele îi tremurară.

— Mama, vorbi cu un glas răguşit.

— Ce s-a întâmplat, Frankie? O încuraja cu blândeţe luându-i şi cealaltă mână şi încălzindu-i-o. Ştiu că încă îţi mai este frig, dar te vei încălzi

imediat. Respiră adânc şi începe cu începutul încet, căci aşa… Cuvintele fură rostite cu putere şi repede.

— După masa de seară nu s-a simţit prea bine S-a dus în dormitor ca să se întindă puţin. După un timp am auzit-o tuşind. Degetele mici şi firave se agăţară de ale lui. Vince nu ar fi lăsat-o să plece, chiar dacă ar fi vrut.

—… dar părea să nu se mai oprească! M-am dus s-o ajut… culoarea pielii era ciudată… M-am dus după doamna Talarico, dar nu era acasă… unul dintre vecini a sunat la 911… Am intrat din nou în casă, iar Mama stătea întinsă pe jos. Se crispă vizibil.

— Stătea pur şi simplu pe jos… nu mai tuşea, dar nu se mai mişca… Simţi că se prăbuşeşte din cauza plânsului cu sughiţuri. Credeam că a murit… apoi am auzit-o scoţând un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum…

Privind-o, ascultând-o, Vince fu cuprins de amintiri. Tremurul din vocea ei îi sfârteca inima în bucăţele mici. Îi era imposibil să nu fie mişcat

ştiind exact ceea ce simţea Frankie. Se uită la Samantha care se aşează pe sofa lângă fată.

— Asistenţii au dus-o Ja spital? Frankie dădu din cap în semn că da. Ochii i se aţintiră asupra Samanthei.

— Au spus că nu-i puteau face nimic acasă… Eu – eu nu am ştiut ce să fac. Mamei nu-i place spitalul… dar ea nu putea vorbi. Samantha îşi aşează mâna pe umărul feţei.

— Sst o mângâie ea. Ai făcut ceea ce trebuie, Frankie. Ai ajutat-o pe mama ta şi acesta este cel mai important lucru.

— Dar poate că nu ar fi trebuit să o las acolo! Au luat-o şi au băgat-o într-o cameră şi nu m-au lăsat să intru împreună cu ea. Am aşteptat şi iar am aşteptat şi nu a venit nimeni, vorbi cu vocea sufocată. Nimeni ca să-mi spună dacă este bine! Am întrebat-o pe doamna de la birou, iar ea mi-a spus să mă aşez din nou pe scaun. Gândul ca Frankie să stea singură în spital, îngrozită şi speriată de moarte din cauza mamei ei îi cauză o strângere puternică în piept.

— Scumpa mea, de ce nu m-ai anunţat imediat? Nu ar fi trebuit să fii acolo singură…

— Aş fi vrut să îţi dau un telefon, dar nu am avut niciun ban. Tonul ei luă o notă de isterie. La naiba, nu am avut nici măcar douăzeci de cenţi!

— Aşa că a venit până aici. Samantha se cutremură şi deschise gura, dar Vince îi luă vorbele înaintea ei.

— Nu te îngrijora, îi zise încet. Te vom duce înapoi imediat ce te vei schimba în haine uscate. În mai puţin de o oră erau la spital. Pomul de Crăciun care era decorat şi pus la intrare părea mai mult dezgustător. La primul birou au aflat că Anna fusese mutată la terapie intensivă la etajul trei.

Atmosfera din ascensor era tensionată şi grea. În acelaşi timp Samantha era bucuroasă că Vince era acolo, şi încerca din răsputeri să o liniştească pe Frankie. Nu observase schimbarea lui Vince, schimbare ce se petrecuse chiar din clipa în care intrase în spital. Se opriră în dreptul cabinetului asistentelor. Samantha înaintă.

— Am înţeles că Anna Lombardi a fost mutată pe acest etaj, îi spuse întregului personal îmbrăcat în alb care stătea în faţa biroului. Îşi aşează mâinile în jurul lui Frankie. Ea este fata ei. Am vrea să ştim dacă îşi poate vedea mama.

Femeia ezită. Ceva nedesluşit apăru pe chipul femeii care privi spre Frankie. Milă? Samantha începu să se roage. Te rog, nu.

— Nu ştiam că are pe cineva din familie, vorbi încruntându-se. Aşteptaţi un moment să verific. Se retrase pentru a discuta cu o asistentă ce se afla prin preajmă. Se întoarse după un moment. Se uită fix spre Samantha şi Vince.

— Sunteţi toţi împreună?

— Suntem prieteni de familie, îi răspunse în grabă Samantha. Asistenta zâmbi uşurată la Frankie, dar vorbi cu cei doi adulţi.

— Domnul doctor Morgan va dori să discute mai întâi cu ea, explică. Apoi va putea merge să-şi vadă mama. Au fost conduşi într-o cameră mică de aşteptare din faţa holului. Vince îşi aşează scaunul în dreptul uşii. Frankie se aşează pe marginea unui

fotoliu de două persoane şi îşi puse bărbia pe genunchi, ca şi cum ar fi fost pregătită să sară asupra uşii în orice secundă. Samantha se aşeză lângă ea şi îşi lăsă uşor o mână să cadă pe articulaţia braţului feţei. Pielea ei era rece şi umedă. Îi vorbi în şoaptă, pe jumătate conştientă de ceea ce spunea.

Vince nu auzi. Camera era neaerisită şi încălzită, iar el era atât de rece încât nu mai credea că se va mai încălzi vreodată. Ar fi trebuit să-şi dea seama, realiză el cu o mare certitudine. Dar crezuse că va reuşi să se descurce. Brusc se simţi tras înapoi… Trecerea timpului ar fi putut consta în ore şi nu în zile. Memoria lui începu să se aglomereze cu amintiri, de care nu mai putea scăpa. Coridorul lung şi pustiu, figuri îmbrăcate în alb aflate peste tot, asemeni fantomelor în cimitir. Atmosfera îşi pierdea din farmec. Acum, ca şi înainte, mirosul antiseptic îi făcea stomacul greu. Începu să respire repede, apoi încet, apoi din nou repede. Îşi reaminti cu greutate şi o claritate uimitoare fiecare minut petrecut într-un spital

micuţ, retras într-o cameră… aşteptând. Întrebându-se. Rugându-se ca Tony să trăiască… sufletul lui urlând de durere pentru că deja ştia că va muri. Moartea era singurul lucru cu care Tony nu se putea lupta. Singurul lucru pe care nu îl putea fura sau trişa. Îşi dădu seama că era în picioare după câteva momente. Înmărmurită, Samantha se uită în fugă în jur. Ochii ei se deschiseră larg în clipa în care îi observă culoarea pielii, care era aproape albă.

— Vince, ce s-a întâmplat? începu să se ridice şi îi făcu semn cu mâna să stea jos.

— Îmi voi reveni imediat, murmură el. Vreau doar să iau puţin aer.

Ea nu mai reuşi să scoată niciun cuvânt pentru că el deja plecase. Exista o mică şansă în a interpreta trăsăturile lui palide pentru că o figură îmbrăcată în alb apăru în uşă.

— Aţi venit să o vedeţi pe Anna Lombardi? Samantha deja se ridicase în picioare.

— Da, îi răspunse repede. Mă numesc Samantha Taylor şi sunt o prietenă de familie. Ea

este Frankie, fiica Annei. Dumneavoastră trebuie să fiţi doctorul Morgan.

— Exact. O apucă uşor de mână şi începu să se uite când la ea când la Frankie.

— Mai sunt şi alte rude mai apropiate?

— Nu. Samantha se aşeză lângă Frankie, îşi puse mâna într-un mod protector în jurul umerilor în timp ce doctorul Morgan lua scaunul adus de Vince.

Frankie îl privi.

— Mama, întrebă precipitat. Este bine? El făcu o pauză. Pentru o fracţiune de secundă, nu rosti niciun cuvânt. Samantha îi observă în linişte expresia plină de regret şi de compasiune. Braţul ei se încolăci mai puternic în jurul lui Frankie; se simţi ca şi cum o mână gigantică i-ar fi prins inima. Şi în acel moment ştiuse că doctorul Morgan va spune, chiar înainte de a spune vreun cuvânt…

— Mama ta s-a îmbolnăvit de mult timp? puse întrebarea cu gentileţe.

— A avut o răceală cu câtva timp în urmă.

Apoi astmul ei a început să se desfăşoare şi tuşea mai mult ca de obicei. Vocea ei era subţire precum o trestie. Asta este tot, nu? Astmul ei? Doctorul Morgan îşi scutură capul. Samantha ascultă cu durere în inimă ceea ce povestea medicul.

— A avut o influenţă severă pneumonia, care i-a terminat ambii plămâni, şi fără nicio îndoială şi răceala… Dacă ar fi fost adusă când încă nu se agravase situaţia, am fi putut să oprim evoluţia şi să-i facem un tratament. Din nefericire o boală pulmonară precum astmul nu ajută… este de asemeni foarte anemică şi prost nutrită, deci a fost predispusă unei infecţii… iar bătălia cu pneumonia a celor doi plămâni a fost imposibilă având în vedere condiţia ei. Toate acestea adunate, mă tem că au contribuit la împiedicarea respiraţiei… când se prăbuşea, creierul ei râu se mai oxigena… Mă tem că nu mai există nicio speranţă de refacere în stadiul în care se află… Timpul parcă rămăsese pe loc. Luase doar o secundă cuvintelor să fie rostite. Samantha realiză că Frankie înţelesese. Corpul ei se cutremură. În următoarea Secundă se răsuci şi

se ridică brusc în picioare.

— Vreau să o văd! începu să plângă. Doctorul Morgan se ridică de asemeni în picioare.

— Înţelegi, îi spuse cu blândeţe, nu este conştientă. Nu va şti că eşti acolo.

— Nu-mi pasă! Eu – vreau s-o văd!

Atât de puternică, gândi cu inima sfâşiata Samantha. Atât de hotărâtă şi chiar tare deşi în interiorul ei totul se destrămase. O privi cum se îndrepta spre doctorul Morgan cu spatele drept, cu umerii ridicaţi şi plină de mândrie. Ieşi pe uşă. Ochii ei se aţintiră asupra Samanthei…

— Vii cu mine? o rugă pe un ton stins. Te rog? Samantha se uită spre doctor aşteptând aprobarea. El îşi înclină capul în tăcere. Au intrat la terapie intensivă, iar Frankie se afla între ei. Le arătă camera Annei şi în linişte dispăru.

Era o fereastră mare pe peretele de dinafară camerei. Samantha o scutură uşor de umeri pentru a o încuraja.

— Vrei să intri singură să o vezi pe mama ta? Voi aştepta aici – arătă spre fereastră

— Şi în felul acesta voi vedea dacă ai nevoie de mine.

Frankie înghiţi în sec. Ochii negri şi pătrunzători se fixară asupra feţei ei.

— Nu vei pleca? Inima Samanthei tresări. Nu va putea uita niciodată sunetul acelei voci stinse şi patetice.

— Voi fi aici, îi promise. Printre ochii ce lăcrimau, o privi pe Frankie cum intră în camera mamei ei. Niciuna dintre ele nu bănuia cât adevăr exista în afirmaţia doctorului Morgan, când spusese că Anna nu va şti că Frankie era împreună cu ea.

Camera era tăcută şi liniştită, iar în fiecare colţ erau luminiţe. Anna nu se putea mişca. Nu putea vorbi. Nu reuşea nici măcar să îşi deschidă ochii să vadă lumina aurie ce strălucea precum o flacără. Îi atinse mâna.

— Mama? şopti o voce stinsă. Sunt aici, Mama. Precum un zâmbet inima I se umplu cu bucurie. Anna ştia, simţind ceva ciudat ce nu credea că poate exista, că nu mai era singură. Ştia

de asemeni că aşteptase şi numărase fiecare secundă până să apară Francesca… Frankie îşi mişcă degetele. Şi Anna încercă să facă acelaşi lucru prin puterea minţii şi a destinului

— Te iubesc, Mama. Şi eu te iubesc, cara.

— Te vei face bine, Mama. Te vei face bine şi apoi vei veni acasă.

Un fior de regret îi străbătu trupul. Era greu să o părăsească pe Francesca, dar imediat realiză, prin acelaşi sentiment ciudat al destinului, faptul că Francesca nu va fi singură. Chiar şi acum putea simţi prezenţa unei persoane ce o iubea pe Francesca aproape la fel de mult ca şi ea…

Urmă o pace curioasă. Frigul i se ivi din adâncul trupului ei, din oase. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi pus o greutate insuportabilă pe corp. Durerea sfâşietoare a pieptului dispăruse; nu o mai rănea, nu o mai împiedica să respire. Absenţa durerii fu ca o binecuvântare a sentimentului de eliberare totală. În colţ, o luminiţă puternică apăru asemeni razelor de soare. În adânc, o umbră îi făcu semn. Razele se apropiară umplând-

o cu căldură şi lumină… Zâmbi. Fusese ridicată plutind din ce în ce mai sus şi liberă spre un loc în care soarele strălucea mereu şi era cald. Nu îi va mai fi niciodată frig…

Îi reveni în minte un ultim mesaj. Totul va fi bine, cara. Fii puternică şi curajoasă şi aminteşte-ţi că voi fi mereu cu tine. Frankie se îndreptă brusc. O apucă pe Mama de mână. Se temea că dacă îi va da drumul, Mama va pleca. Strânsoarea degetelor crescu.

— Mama, ţipă, Mama. De această dată Mama nu mai auzi. CAPITOLUL 14

N-a curs nicio lacrimă. Nu a plâns nimeni. Doar o linişte trecătoare ce îi străpunse pieptul Samanthei asemeni unui cuţit. După puţin timp cei trei au părăsit spitalul – Frankie, Samantha şi Vince.

Acasă, Samantha o aşează pe Frankie într-o cameră alăturată cu dormitorului ei. Nici Frankie şi nici Vince nu au avut nimic împotrivă de spus la intenţia ei de a o lua pe Frankie acasă la ea peste

noapte. Şi de ce ar fi avut ceva de obiectat? se întrebă cu o urmă uşoară de cinism. Ce altceva ar fi putut Frankie să facă? Fata nu mai avea pe nimeni acum. Absolut pe nimeni…

Dar de fapt nu era chiar aşa, e gândi Samantha cu furie. Frankie o avea pe ea… numai că îi era frică de faptul că ar fi putut să nu ştie. Se gândi la lucrul acesta şi în timp ce o lăsă pe fată singură pentru a se spăla şi a se îmbrăca într-o pijama. Câteva minute mai târziu se duse uşor spre uşă şi intră. Inima ei se cutremură la vederea imaginii lui Frankie. Stătea singură şi detaşată de realitate în mijlocul camerei. Samantha întoarse cearceaful şi aranja perna. Se ridică şi făcu semn cu capul.

— Îţi aparţine, îi vorbi cu vioiciune. Frankie se aşează în pat. Samantha o acoperi cu pătura. După o ezitare scurtă, se aşează pe marginea patului. Cu un gest de tandreţe, începu să se joace prin puful mătăsos de pe fruntea lui Frankie.

— Te simţi bine? o întrebă cu blândeţe.

Înclinarea capului lui Frankie fu aproape

imposibil de perceput. Privea fix spre Samantha, şi Samantha realiza ca fata privea prin ea. Sprâncenele ei se arcuiră. Ochii lui Frankie erau atât de goi şi lipsiţi de strălucire încât Samanthei îi venea foarte greu să o lase singură. Reacţia feţei fu diferită faţă de ceea ce se aşteptase Samantha.

— Vrei să stau cu tine puţin, Frankie? urmă din nou acea scuturare uşoară a capului.

— Nu vreau decât să dorm. Era pentru prima oară când Frankie vorbea de când părăsiseră spitalul. Sunetul atât de obosit, epuizarea totală a trupului ei o făcu pe Samantha să realizeze că poate somnul era cel mai bun medicament pentru ea acum.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti, da? Şi nu contează cât de târziu va fi ceasul. Camera mea este chiar la uşa următoare, dar voi fi pentru o clipă jos. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Noapte bună, Frankie. Pe mâine dimineaţă. Expresia ei era preocupată din cauza problemelor în timp ce cobora scările. O veioză lumina uşor într-un colţ al sufrageriei. Vince, care stătea pe sofa, îl trăgea pe

căţel de urechi. Pisica stătea încolăcită pe fotoliu. Deşi Butch stătea liniştit la picioarele lui Vince, ochii lui erau aţintiţi asupra pisicii.

Samantha suspină adânc încât simţi că se eliberează de tot ce exista în sufletul ei. Frankie nici nu văzuse câinele sau pisica. Părea că timpul vieţii se scursese din clipa în care ea împreună cu Vince râseseră de Butch şi Rover.

Sunetul îi dădu de ştire prezenţa ei. li observa imediat umbrele din ochi. Se ridică şi se duse lângă ea apoi o luă în braţe. Pentru un timp îndelungat au stat pur şi simplu unul în braţele celuilalt bucurându-se de prezenţa fiecăruia.

Într-un târziu Samantha se îndepărtă. Îl privi.

— Vince, îi spuse încet. Mă îndoiesc ca mama lui Frankie să fi lăsat vreun testament. Din moment ce nu mai există altcineva din familie, nu se va îngreuna procesul la judecătorie? El încuviinţă din cap.

— Eventual custodia ei va fi decisă de către stat. Degetele ei se prinseră inconştient de braţul lui. Aproape din clipa în care Anna murise, mintea

ei fusese cuprinsă de o mare îngrijorare – ce se va întâmpla cu Frankie acum dacă mama ei a murit? Samantha ştia deja ceea ce ar fi vrut să se întâmple; trebuia să fie foarte atentă să nu se ruineze totul dintr-odată. Dar nu era sigură de ceea ce va spune Vince… dar nu era momentul potrivit pentru ceartă.

— Nu vreau ca Frankie să ajungă la un orfelinat – sau la vreun străin, vorbi încet. Există vreun mod în care mă poţi ajuta să o iau pe Frankie în custodia mea? îşi ţinu respiraţia. Nu s-a certat cu ea, mulţumită cerului. Când îi încuviinţă din cap, expresia lui era într-adevăr îngrijorată. Privi înspre scări.

— Cum se simte? Samantha se strâmbă.

— Mă tem că este obişnuita Frankie. Nu arată prea mult ceea ce simte. Ochii ei se întunecară. Ai observat cât de tăcută şi de închisă în sine era în maşină? Iar acum vreau să stau cu ea, dar am impresia că vrea să fie singură. Samantha simţi un sentiment de neajutorare. Reacţionează cu totul diferit decât m-am

aşteptat…

— Credeai că va ţipa şi va urla? Că va nega sau se va răzbuna pe cei din jurul ei? îl privi fix uimită de ceea ce înţelesese el.

— Da, îi spuse uşor. Şi-a iubit mama foarte mult, Vince. Am crezut că până la urmă va plânge.

Niciodată gândi el. Nu era felul lui Frankie de a-şi arăta suferinţa. Nu era nici felul lui, dar nu putea explica de ce. În schimb dădu din cap.

— Poate este mai bine aşa.

— Oare? Nu este atât de puternică pe cât crede Vince. Şi din acest punct de vedere nici tu nu eşti. Inima ei suferă şi sângerează asemeni nouă. Urmă o pauză. Asemeni ţie. Repede, precum o pauză între respiraţii, totul se schimbase. Ochii ei erau aţintiţi asupra lui, mari şi siguri, în clipa în care Vince realiză că ea nu se mai gândea la Frankie se înjură… Se gândea la el, la modul în care se comportase la spital. Cu siguranţă îl credea naiv şi slab de înger.

Gustul propriului dezgust era amar.

— Presupun că ţi-am rămas dator cu o

explicaţie. Privirea ei deveni mai cercetătoare. Simţi că ea îi citea sufletul cu claritate, acolo unde nimeni nu mai ajunsese, şi lucrul acesta îl deranja foarte tare. Se retrase câteva scări şi îi întoarse spatele. Tăcerea se aşternu între ei deasă şi grea precum noaptea. Când vorbi într-un fel, cuvintele ei nu fură cele la care se aşteptase el.

— Nu-mi datorezi nimic, Vince. Dar crezi că nu am observat cum arătai când ai părăsit sala de aşteptare? Crezi că mie nu-mi pasă? Prima dată am crezut că poate a fost doar o reacţie proastă la spital. Ştiu că pentru unii oameni este greu să se descurce în compania unor oameni bolnavi. Dar nu s-a întâmplat asta, nu? Cuvintele rămaseră suspendate între ei. Umerii lui şi spatele erau încordateăarăta ca şi cum ar fi explodat la cea mai mică mişcare. Chiar când ea era sigură că el nu-i va răspunde, îi auzi vocea înceată şi tremurată.

— Nu ştii, Samantha. Crede-mă – înghiţi în sec – nu ştii.

În lumina obscură, profilul îi era întunecat şi rigid. Maxilarele îi erau încordate şi ţepene. Părea

că se chinuie să iasă dintr-un labirint.

Şi într-adevăr aşa era. Îşi strânse pumnul. Dar nu din cauza Samanthei era furios. Nu ar fi putut fi niciodată furios pe ea. Era tot ce-şi dorea – tot ce avea nevoie. Era greşit să o atingă – să o dorească în felul în care o dorea el – era greşit să creadă că ar fi putut uita ceea ce era. Nu ar fi putut să o atingă vreodată. Acum era prea târziu. Samantha se apropia încet. Îşi ridică mâna să-l atingă, dar îşi schimbă imediat mişcarea.

— Poţi să-mi spui orice, îi vorbi cu blândeţe. Ochii ei îi cercetau cu atenţie pe ai lui. Nu ştiai asta? Ochii lui se închiseră. Vorbi repede.

— Nu pot, îi spuse aproape cu disperare. Dumnezeule, Samantha, nici nu ştii ce-mi ceri. Sunt atâtea lucruri pe care tu nu le cunoşti despre mine…

Atunci spune-mi, îl rugă. Te rog, Vince… vorbeşte-mi. Simţi în stomac o teamă nebună; o frică puternică şi grea. Îşi deschise ochii. Tresări inconştient când o văzu lângă el… atât de dulce. Atât de inocentă. Atât de pură încât ar fi vrut să

urle de durere. Tăcerea parcă era eternă. Cu fiecare secundă, cu fiecare bătaie a inimii, îl simţea cum se îndepărtează de ea. Retrăgându-se tot mai mult în el. Dar nu-l putea lăsa să facă aşa ceva. Lui. Ei. Amândurora.

Brusc Samantha începu să tremure. Acest moment era crucial. Ştia asta înciuda umbrei de îndoială. Dacă Vince s-ar fi îndepărtat de ea, tot ceea ce se întâmplase între ei nu însemnase nimic pentru el. Înghiţi în sec, având ochii întunecaţi şi cercetători.

— Nu te îndepărta de mine, Vince. Crezi că nu ştiu că îmi ascunzi ceva? Orice ar fi nu trebuie să te mai ascunzi de el. Nu trebuie să te mai ascunzi de mine. Respiră adânc şi aspru.

— Nu înţelegi. Tonul lui era tăios, dar în spatele vocii lui blânde se ascundeau milioane de mincinoşi ai durerii. Nu este vorba de adevăr sau de îndrăzneală. Nu vreau să ajungi să mă urăşti. Eu eu nu vreau să te pierd! Negarea el fu rapidă şi hotărâtă.

— Asta nu se va întâmpla. Nu aş putea să te

urăsc niciodată, Vince, niciodată! începu să-i mângâie faţa. O mână precum un viciu se încolăci în jurul mijlocului ei trecându-i fiori reci prin tot trupul.

— Îţi aminteşti de acea zi în care ne-am întâlnit cu Joey în faţa magazinului? Mă priveai ca şi cum nu m-ai fi recunoscut – ca şi cum aş fi fost un străin. Şi poate că doar asta sunt pentru tine – un străin! Se uită fix la ea creând o scânteie de tensiune care era insuportabilă pentru amândoi.

Era furios, realiză ea cu uimire. Dar imediat îşi dădu seama că această furie nu era din cauza ei, ci din cauza lui însuşi. Înghiţi şi-şi ridică bărbia cu hotărâre.

— Este adevărat că nu ştiu cine ai fost, dar ştiu cine eşti acum. Era atât de calmă, atât de pură, atât de atrăgătoare.

— Deci vrei să spui că trecutul nu contează? Dacă acesta e adevărul, de ce eşti atât de curioasă? De ce nu laşi să se piardă? Ceva ciudat îi apăru în ochi, o emoţie care era prea fragilă pentru el ca să o poată numi.

— Tu eşti cel ce nu înţelege, îi şopti. Ai spus ca nu vrei să mă răneşti. Dar există o parte din tine pe care a. Ţlut-o departe de mine. Şi ceea ce mă răneşte mai tare este faptul că refuzi să o împarţi cu mine.

Vince ezită. Mâinile lui se îndepărtară de pe mijlocul ei. El s-ar fi îndepărtat, dar ea nu-l lăsa. Mâinile ei se încolăciră în jurul braţelor lui, dar emoţia profundă din glasul ei îl ţinu pe loc.

— Ştiu că este ceva ceea ce nu vrei să-mi spui, Vince. Şi poate că e vina mea că tu simţi că nu poţi să-mi vorbeşti. Îşi mişcă uşor capul. Pentru că încep să-mi dau seama cât de oarbă am fost… am crezut tot timpul că era un motiv pentru care erai aşa de înverşunat împotriva lui Frankie. Îmi spuneai mereu să nu mă aştept la prea mult din partea ei, că s-ar putea să se schimbe din rău în mai rău. Prima dată m-am gândit că s-ar putea să fie din cauza serviciului tău, din cauză că te întâlneşti mereu cu copii asemeni ei. Dar este mai mult decât atât, nu? Uimit, nu putu decât să o privească. Citise mult mai mult pe chipul lui decât

ar fi vrut el. Dar nu putea să facă nimic altceva decât să se roage lipsit de orice putere. Samantha era singurul lucru bun din viaţa lui. Era ca şi cum ea i-ar fi scăpat printre degete, pentru totdeauna…

— În ziua aceea în care m-ai dus la sala de sport a lui Al, aveai un raport special despre aceşti copii, aveai o legătură specială cu ei – îi înţelegeai perfect! îmi amintesc de faptul că mi-ai vorbit despre ciclul pe care trebuiau să-l înfrunte… Răspunsul birocratic al problemelor tinerilor legate de crimă – îndepărtând un copil de casa lui, ţinându-i discursuri siropoase şi apoi împingându-i în aceeaşi situaţie care le crease problemele. Urmă o tăcere profundă. Îl privea mereu.

— Ştiai toate aceste lucruri, îi spuse cu blândeţe, pentru că la fel ţi se întâmplase şi ţie. Pentru că fuseseşi şi tu o dată copil asemeni lor, nu?

Adevărul era precum un acid ce ardea în suflet.

— Nu, şopti el. Nu am fost ca ei. Am fost mai

rău… mai rău.

Vince ştia că momentul adevărului sosise şi poate ca Samantha avea dreptate, decise el cu tristeţe Poate că era timpul trecut pe care el îl oprise din drum în clipa în care ea îl împinse pe marginea canapelei, el nu rosti niciun cuvânt. Apoi, uşor cu vocea încordată şi aspră, începu să vorbească. Nu trecu mult timp şi Samantha începu să înţeleagă.

Portretul făcut nu era unul strălucit. Asemeni lui Frankie, tatăl lui Vince îşi părăsise familia când el avea o vârstă fragedă. Mama lui îşi găsise consolarea în băutură – sau în compania altor bărbaţi. Nu era nimeni care să ţină la el cu adevărat… Cu excepţia fratelui mai mare Tony.

— Eu şi cu Tony am crescut la fel ca toţi ceilalţi copii, spuse cu greutate. Ori îţi însoţeai vecinii ori riscai să mori. Ori te implicai ori pur şi simplu stăteai de-o parte. Singurul mod de a rămâne în top era să fii în top – iar dacă renunţai la luptă reveneai la mizeria de la început. Trebuia să ai grijă de tine pentru că nu exista altcineva să

facă acest lucru pentru tine.

Samantha şi-l imaginã cu uşurinţă pe Vince ca fiind un puşti. Nu trebuia decât să se gândească la chipurile chinuite din faţa sălii de sport a lui Al. Tratau lumea cu dispreţ pentru că şi ei la rândul lor erau trataţi la fel.

Apoi el brusc se opri. Samantha îl privi pe furiş şi îi văzu degetele frământând absente crucifixul de pe piept. O trecu un fior cutremurător. În acelaşi timp, un gând îngrozitor îi trecu prin minte.

Mâinile ei se închiseră în jurul degetelor lui, oprindu-i mişcarea monotonă. Vince privi în jos. Sub degetele ei, sub degetele lui simţi atingerea uşoară a metalului. Era o senzaţie ciudată ştiind că ţinea în mână crucifixul de argint al lui Tony. Samantha respiră adânc şi se mai uită încă o dată spre el.

— Mereu faci aşa când te frământă ceva, îi şopti. Buzele ei formară un zâmbet tremurat. Cel puţin aşa cred eu. Rămase în continuare tăcut. Această tăcere era enervantă. Zâmbetul ei

dispăru. Vorbi înainte să-şi piardă controlul.

— Ai spus odată că a aparţinut cuiva pe care l-ai cunoscut şi la care ai ţinut, cineva care murise. Cine, Vince, Tony?

Trăsăturile lui fură cuprinse de o durere chinuitoare. Când îşi înclină capul în sens că da, ea simţi o ură în interiorul său, o ură de sine pentru că întrebase, pentru că îl făcuse să-i apară pe chip acea imagine. Inima începu să-i sângereze.

— Cum? murmură ea. Cum a murit?

Se ridică în picioare, dar ea nu-l împiedică. Cu atenţie, paşii hotărâţi îi porniră spre fereastră. Toţi muşchii feţei păreau încordaţi, iar trăsăturile inexpresive. Chiar şi vocea îi era lipsită de orice sentiment.

— Aveam cincisprezece ani când s-a întâmplat. Tony avea şaisprezece. Ieşeam afară într-o noapte, doar eu şi Tony. Era târziu, eram departe de casă şi începuse să plouă. Şi mi-a venit această idee strălucită pentru a ajunge mai repede acasă. Şi aşa am furat o maşină, un Mustang decapotabil şi l-am convins să facem o plimbare.

Parcă înnebunisem. Era o maşină nouă. Mergea repede. Aş fi vrut să renunţ la tot şi să conduc la nesfârşit, dar Tony voia să o numesc doar o noapte. Încă o tură, i-am spus eu. Doar o tură şi apoi îl las să conducă, Doar o tură… Începu să se clatine. Avea pumnii strânşi, încheieturile i se albiseră. Ceva o apăsă puternic peste piept, ceva ce o rănea, ştiind că el suferă.

— Tony ieşise din oraş. Îmi amintesc că era o curbă. Amândoi râdeam… Puţin mai repede, repeta mereu. Puţin mai repede…

Se opri. Durerea îi apăruse pe chip, o expresie atât de puternică încât ea ar fi vrut să urle. Îl privea cum îşi trosnea degetele, cum se lupta cu controlul şi încerca să câştige. Dar în spatele acestor trăsături ascunse cu atenţie, era o lume a durerii vizibilă precum o pată de sânge… Vocea îi era chinuită şi falsă.

— Brusc totul se întunecă. Mai târziu am aflat că intrasem într-un stâlp de telefon. Îmi amintesc că mă trezisem afară din maşină… nu mă puteam mişca… Samantha se cutremură.

— Erai rănit…? îşi scutură capul.

— Câteva vânătăi şi zgârieturi, atât. Dar Tony… înghiţi în sec. Era atât de întuneric… atâta linişte… îmi amintesc faptul că îl strigam din răsputeri, mereu şi mereu… Vocea i se încetini din ce în ce mai mult. Nu mi-a mai răspuns niciodată… Buzele i se despărţiră. Dar nu se auzi niciun sunet. Samantha se chinui, în ciuda imensului nod ce i se pusese în gât, să rostească cuvintele pe care era sigură că el nu le putea spune.

— Tony murise…

— Nu, vorbi împietrit. Nu încă. Era într-o stare de comă critică. Privea fix în gol. Am stat la spital, într-o cameră, şi îl priveam cum se stinge încetul cu încetul. Dacă nu aş fi furat acea maşină, accidentul nu s-ar fi întâmplat. Tonul îi era la fel de stins ca şi sufletul. Şi atunci am ştiut că mi-am ucis fratele cu atâta siguranţa ca şi cum aş fi…

— Nu, nu, Vince! Agonia de pe faţa lui n sfărâma inima. Lacrimile îi veniră din adânc în clipa în care se agăţă de el. Îl cuprinse cu braţele. Nu spune asta. Nici nu te gândi. Nu a fost vina ta,

Vince, nu a fost vina ta!

El simţi cum îi îngheaţă trupul. Gâtlejul i se strânse cu putere. Ea se lipi şi mai tare de el, cu o putere ce-l uimea. Se dădu într-o parte pentru a o putea vedea. Un şoc îi străbătu corpul când o văzu plângând în tăcere. La vederea ei, parcă un pumn îl lovi în piept.

— Oh, Dumnezeule. Îi cuprinse chipul în palme. Îi şterse lacrimile de pe obraz cu o atingere mătăsoasă. La simţirea lacrimilor, a umezelii şi a căldurii pe pielea lui, ceva în interiorul lui se mişcă profund.

— Nu, o imploră. Te rog, nu. Acum înţelegi de ce nu am vrut să afli adevărul? Dacă nu aş fi fost atât de aspru... rebel... atât de egoist...! Nu merit lacrimile tale., Samantha. Nu merit... Ar fi vrut să plângă şi mai tare la auzul vocii lui tremurate. Ceva ce îi spusese el mai demult îi reveni în minte... sinceritatea cere uneori un preţ mare. Atunci nu înţelesese, dar acum da, înţelesese. Aşa cum înţelesese că purta crucifixul lui Tony nu pentru a-l avea mereu alături de el pe

Tony, ci pentru a se pedepsi. Cu degetele pe buzele lui cuvintele ieşiră cu greutate.

— Te înşeli, îi spuse cu asprime. Opreşte-te şi nu te mai învinovăţi. Moartea lui Tony a fost într-adevăr îngrozitoare, da! Dar nu a fost vina ta. A fost un accident!

— Dar nu sunt bărbatul pe care-l crezi. Recunoaşterea acestui lucru nu cerea niciun preţ. Am minţit, Samantha, am trişat. Am furat. Am făcut multe lucruri de care acum îmi este ruşine, pe care nu aş putea să ţi le povestesc vreodată.

Ochii ei fură din nou acoperiţi de lacrimi.

— Nu contează ce ai fost, ce ai făcut în toţi aceşti ani Ceea ce contează este ceea ce eşti acum. Of, nu înţelegi, Vince? Ai fost foarte puternic şi ai reuşit să te schimbi. Ce s-a întâmplat nu te face să te simţi a fi un bărbat pe jumătate – îl privea implorator – te face mai mult decât un bărbat. Emoţia din tonul ei îi făcură ochii să fie cuprinşi de remuşcări. O luă în braţe şi o strânse la piept, îmbrăţişarea lui spunând toate cuvintele nerostite, pe care nu le putea pronunţa. După un

timp îndelungat se îndepărtă. Samantha realiză cu o uşurare a sufletului că trăsăturile lui întunecate se mai luminară. Înainta instinctiv simţind nevoia de a-l atinge, de a-i uşura liniile încordate de pe frunte. Vince îi prinse mâna înainte de a-l putea atinge. Îi duse degetele la gură şi i le sărută. Privirea nu i se îndepărtă de pe chipul ei.

— Nu te merit, îi zise pe un ton şovăitor. Palma ei îi mângâie obrazul. Îi simţi pulsul respiraţiei calde, iubitoare ce se lovea de pielea ei, adorând asprimea obrazului… adorându-l pe el. Zâmbi ştrengăreţ şi dulce.

— Nu vei scăpa atât de uşor de mine, Larusso. Îşi plecă privirea chiar în momentul în care capul ei se ridică într-o ascensiune uşoară. Sărutul fu încet şi dulce. Niciunul dintre ei nu auzise foşnetul hainelor din spatele lor. Niciunul nu văzuse umbra care plecase strecurându-se încet pe scări în sus.

CAPITOLUL 15

Frankie se trezi destul de greu a doua zi dimineaţă. Încă adormită, avu o senzaţie vagă că ceva nu era în regulă. Camera era prea luminată, patul prea moale şi cald, perna prea tare. O altă părticică din ea îi spunea să se culce din nou, pentru că ceva îngrozitor se întâmplase. Dacă dormea nu trebuia să-şi mai aducă aminte…

Mama murise. Gândul îi străpunse trupul precum un cuţit. Se trezi brusc tremurând. Încercă cu disperare să nu se gândească, dar amintirea arzătoare îi revenea în minte şi refuza să plece. Îşi aminti acel moment cutremurător al ultimului firicel de putere a Mamei când o strânsese de mână. Frankie îşi puse perna la piept şi se aşeză pe o parte pentru a se putea ridica în genunchi. Rămase nemişcată. Se temea că dacă s-ar fi mişcat, totul din interiorul ei ar fi explodat. Fiecare muşchi încordat al corpului ei îşi aminti de sora mai mică a lui Joey, Linda căreia îi povestise cum plânsese într-o noapte când mamele lor nu fuseseră acasă. Linda îi spusese a doua zi dimineaţă că avea ochii umflaţi şi roşii de plâns, şi

că acest lucru rănea.

De atunci lacrimile nu mai fuseseră o evadare din lumea durerii pentru Frankie. Dar ochii ei erau acum de parcă mai avea puţin şi luau foc, şi acest lucru nu avea niciun sens pentru ea. Linda spunea că doare să plângi… dar cum putea să nu doară dacă nu plângi?

Câteva minute mai târziu, când Samantha intră în cameră, stătea în aceeaşi poziţie – cu ochii mari şi neclipitori, aţintiţi asupra unei mingi, acoperită cu pătura.

— Frankie, bătu uşor în uşă pentru a o atenţiona Pot să intru?

Nu urmă niciun răspuns, niciun semn că fata ar fi auzit. Samantha îşi desfăcu eşarfa de la gât şi suspină adânc. Înainta încet fără să facă niciun zgomot. În clipa în care se aşeză, salteaua se mişcă.

Instinctiv, aranja o şuviţă neagră de păr de pe fruntea lui Frankie. Fata se cutremură, iar Samantha îşi aşeză mâna pe spatele ei. Frankie părea atât de tânără, atât de vulnerabilă şi

defensivă, li masă uşor umerii încordaţi cu o mişcare absentă şi monotonă. Parcă trecură câţiva ani până să simtă că Frankie s-a relaxat cu adevărat.

— Ai dormit bine azi-noapte? Fata îşi ridică umerii.

— Aseară, înainte să merg la culcare, am trecut pe la tine, continuă ea. Dormeai? urmă o altă ridicare a umerilor.

Samantha o studie în linişte. Privirea lui Frankie era aţintită asupra peretelui îndepărtat, cu expresie mată, fără a lăsa să i se citească ceva pe chip. Privirea ei tristă sfărâma inima Samanthei. Frankie era cu totul schimbată. De ce nu plângea sau nu urla sau nu se răzbuna pe cei din jurul ei? Orice ar fi fost mai bine decât această tăcere îngrozitoare – orice!

Ceva se aşeză lângă ea pe pat – Butch, observă că. Se întoarse să certe căţelul, dar înainte de a rosti vreun cuvânt, se strecură repede şi îşi vârî botul rece sub mâna lui Frankie, care stătea îndoită pe cearceaf. Frankie rămase uimită.

Clipea repede ca şi cum nu putea să-şi creadă ochilor, apoi se ridică şi-şi îndepărtă părul de pe frunte. Samantha începu să râdă plină de amuzament.

— Este cadoul de Crăciun din partea lui Vince. Îl cheamă Butch.

Butch începu să dea din coadă în faţa lui Frankie. Codiţa se mişca repede şi cu furie. Se întinse şi îl apucă încet de urechile lui nostime.

— Butch, murmură ea. i se potriveşte.

Brusc Samantha fu cuprinsă de durere. Era pentru prima oară când Frankie vorbea de când se întorsese de la spital de la Anna seara trecută.

— Vrei să auzi ceva nostim? Vince mi-a făcut cadou acest câine, iar eu i-am făcut cadou de Crăciun o pisică – numai că el a numit-o Rover!

Frankie nu râse; nici măcar nu a zâmbit. Dar înainte să se întindă după Butch, ceva îi lumină ochii, ceva ar fi putut fi amuzant.

Samantha ezită, încercând să-şi netezească drumul cu grijă.

— Frankie, îi spuse încet. Ştiu că nu este

momentul potrivit, dar este ceea ce trebuie aranjat foarte curând. Frankie îşi uşor ridică capul. Ochii negri şi suspicioşi o priviră cu hotărâre. Tonul ei era blând.

— Ştiu că ceea ce s-a întâmplat mamei tale a fost neaşteptat. Dar amândouă mi-aţi spus că nu aveţi familie, aşa că presupun că nu s-a gândit să facă unele aranjamente pentru un tutore…

— Tutore! Inima lui Frankie tresări. Ce înseamnă asta?

— Cineva care are grijă de tine. Cineva care să locuiască cu tine.

— Mama nu a făcut niciodată aşa ceva. Stomacul lui Frankie se frământa. De ce voia Samantha să ştie? se întrebă ea. Oare încerca să-i spună că urma să locuiască la Juvenile Halle? O durere cumplită îi trecu prin cap. De ce trebuia să se întâmple toate acestea? gândi cu asprime. Oare nu era de ajuns că Mama murise? O auzi pe Samantha ca printr-un vis

— Autorităţile ce se ocupă cu problemele tinerilor vor trebui să fie înştiinţate de situaţia ta.

Doar porţiuni din fraze i se întipăreau în minteludecător… pupil al curţii judecătoreşti… casă în care să crească şi să fie supravegheată.

Ceva în interiorul ei tresări. Sări din pat ca o săgeată. Cu ochii arzători, o înfruntă pe Samantha.

— Nu-mi pasă de niciun judecător bătrân! şi de ce spune el! Nu-mi poate impune el ce să fac. Nu mă poate determina să fac ceva ce nu vreau! Eu – eu voi fugi înainte să mă trimită la Juvenile Hali – şi nici nu voi merge să stau cu cine ştie ce străin! Ieşirea ei o puse pe Samantha în gardă. Ea ar fi vrut să iasă câteva scântei; dar ceea ce prinse fusese un foc imens. Ei bine, gândi cu asprime, asta era mai bine decât indiferenţă. Imaginea lui Frankie stând în mijlocul camerei în picioare, cu câinele la piept, îi transmise Samanthei o durere profundă în suflet. Gâtlejul i se încordase având noduri din cauza lacrimilor. Nu mai văzuse niciodată o fată atât de sfidătoare; niciodată nu mai fusese atât de vulnerabilă.

Se întinse şi o prinse cu putere, îndemnând-o

să lase furtuna să se desfăşoare şi să termine cu ea. Era pe jumătate înfricoşată. că Frankie o va/espinge, dar într-un târziu fusese exact ceea ce făcuse. Îşi încolăci braţele în jurul lui Frankie şi o trase mai aproape cu câine cu tot. Deşi Frankie era rigidă, nu se împotrivi. Dar nici ei nu-i păsă că vocea ei era presărată cu lacrimi.

— Nici eu nu vreau asta, îi şopti la ureche. De aceea l-am rugat pe Vince să mă ajute să aranjeze astfel încât să poţi sta cu mine. Chiar acum câteva minute a dat un telefon să mă anunţe că a vorbit cu cineva în măsură să ne ajute şi că n-ar fi nicio problemă. De fapt, acea persoană va veni mâine să aranjăm lucrurile.

Începu să simtă tensiune din trupul lui Frankie, un fel de concurenţă tăcută. Îi scutură uşor umerii.

— Ştiu cât de greu este pentru tine, Frankie. Ştiu că ţi-ai iubit mama foarte mult aşa că îmi dau seama ce simţi. Frankie rămase nemişcată. Nu putea să se împotrivească resentimentului ce i se ivi. Samantha nu putea să-şi dea seama de ceea ce

simţea. Nu fusese mama ei cea care murise.

O singură privire asupra chipului îngheţat fu de ajuns. Samantha simţi cum o cuprinde deprimarea. Interiorizarea lui Frankie era aproape intangibilă. Era ca şi cum ar fi putut vedea cum se închide în ea… şi se acoperă cu o carapace. Samantha încercă să rămână calmă, deşi era pe departe de a simţi aşa ceva.

— Mi-aş fi dorit să ştiu ce să spun, îi vorbi pe un ton blând. Mi-aş fi dorit să existe o formulă magică cu care să-ţi pot alunga suferinţa pe care o încerci tu acum.

O mai scutură încet pentru ultima oară. Poate că Frankie nu ar fi vrut, dar era ceea ce avea nevoie.

— Totul va fi bine, scumpo, o să vezi, îi şopti. Aminteşte-ţi doar că sunt aici casă am grijă de tine, da? Uşa se închise în urma ei. Pentru mult timp. Frankie rămase nemişcată, o figură părăsită ce stătea în mijlocul camerei.

Totul va fi bine, spuse ea. Aminteşte-ţi doar că sunt aici ca să am grilă de tine. Frankie ar fi

vrut să o poată crede pe Samantha, dar nu ştia dacă sa îndrăznească. Sigur că îşi făcuse griji când mama se îmbolnăvise. La fel şi doamna Talarico. Dar nu se gândise niciodată că Mama va muri. Întotdeauna crezuse că Mama se va face bine. Nicio dată nu se gândise că se va scula într-o dimineaţă şi va vedea că Mama a dispărut. Nu o dată se gândise la cum va fi fără Mama. Acum ştia. Era ca şi cum în interiorul ei exista o prăpastie ce nu părea să mai dispară. Umerii ei se cutremurară. Poate, gândi ea obosită, că fusese mai bine că nu se ataşase prea mult de Samantha. Poate că ar fi durut la fel de mult când ea ar fi plecat la fel ca şi Mama…

Samantha era bucuroasă că şcolile erau închise pentru vacanţa de iarnă. Spera ca într-o săptămână şi jumătate Frankie să reuşească să îşi mai alunge din mâhnire. Dar Frankie era foarte tăcută. În dimineaţa în care Samantha se dusese să facă aranjamentele pentru înmormântare, ea rămăsese acasă. Aproape tpată după-amiaza stătea închisă în camera ei. Samantha realiză că

somnul era modul prin care îşi odihnea corpul – şi mintea, era modul prin care fata reuşea să se detaşeze de realitate. Nu încetă să se gândească că un plâns puternic şi lung era ceea ce avea Frankie nevoie cu adevărat. Vince trecu în acea seară mai târziu.

— Unde este Frankie? o întrebă scoţându-şi haina şi aruncând o privire în sufragerie. Samantha îşi puse degetul la gură şi îi răspunse în şoaptă, arătând înspre tavan.

— Doarme. Sprâncenele subţiri şi negre se arcuiră.

— De abia este ora nouă! şi mâine nu are ore la şcoală. Dacă s-ar fi întâmplat altcândva, Samantha ar fi râs de caracterul lui neîncrezător. În schimb, zâmbi ironic. Vince o apucă de mână.

— Încă mai eşti îngrijorată din cauza ei. Îl lăsă să o aşeze lângă el pe sofa.

— Nu pot să fac nimic, admise ea. Este atât de indiferentă şi apatică.

O cuprinse cu mâna şi-i puse capul pe umărul lui.

— Va trebui să mai treacă ceva timp până să îşi revină.

— Ştiu. Înghiţi în sec nerăbdătoare să spună ceea ce avea de spus. Vince când va veni mâine cel de la asistenţa socială…

— Nu mi-aş face probleme dacă aş fi în locul tău. Vei reuşi, nu vei greşi. Când am vorbit cu Paula azi mi-a spus că ar da orice să mai găsească asemenea părinţi adoptivi ca tine, deci…

— Nu vreau să fiu părintele adoptiv al lui Frankie, Vince. Urmă o pauză grea, Samantha simţi că nu-l poate privi în ochi.

— Mai repetă încă o dată, îi spuse încet.

Îşi luă mâinile de la pieptul lui. Se îndepărtă uşor pentru a-l putea privi. Întâlnindu-i privirea realiză că era cel mai greu lucru din viaţa ei pe care trebuia să-l facă. Dar reuşi să găsească curajul de a-l privi în ochi.

— Nu vreau să fiu părintele adoptiv al lui Frankie, repetă ea. Urmă o scurtă pauză. Vreau să o adoptez. Fu profund uimit – şi chiar dureros – asemeni lui Frankie în acea dimineaţă. Se ridică

de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. Se plimma înainte şi înapoi, înainte şi înapoi încât ei îi venea să urle plină de frustrare. Se opri în faţa ei.

— Te-ai gândit mult la asta? o întrebă. Îşi încolăci braţele în jurul genunchilor şi se uită spre el cu o expresie la fel de fermă.

— Nu trebuia să mă gândesc, Vince. Aşa este drept pentru Frankie…

— Şi tu? Dar despre ceea ce este drept pentru tine? Dacă doar îţi pare rău pentru ea? O privi cu atenţie. Samantha dădu din cap. Reacţia lui Frankie de dimineaţa u întări hotărârea.

— Aş minţi dacă aş spune că nu-mi pare rău pentru ea. Inima ei se cutremură la amintirea acelui moment în care Frankie o striga plină de disperare pe mama ei un moment îngrozitor… Nimeni care s-o vadă – nimeni care să-i audă sfâşierea inimii şi care să nu fi rămas profund mişcat.

— Nu are nevoie de milă, Vince, ci de dragoste. Îl privi. Şi eu pot să-i ofer asta, Vince. Se

aşează în genunchi lângă ea şi îi mângâie mâinile.

— Crezi că sunt aspru şi lipsit de sentimente, nu? Vocea lui era tăioasă precum un cuţit.

— Nu vreau să crezi aşa ceva, vorbi lipsit de puteri, în tonul lui exista o notă uşoară de rugăminte, pe care nu o mai auzise.

— Dar nu vreau să intri în aşa ceva precum un orb. Sunt mult mai multe responsabilităţi decât aveai când deveniseşi Sora mai Mare. Frankie nu este un copil care a crescut într-o societate şi o educaţie asemănătoare ţie. Ea poate fi… Ezită încercând să găsească cuvântul potrivit. Dificilă la un moment dat. Samantha zâmbi.

— Exact. Şi nu este vorba de a o avea alături o zi, două. Este vorba de fiecare zi, de şapte zile pe săptămână. Îngrijorarea lui o mişcă profund, dar întreaga ei fiinţă se gândea numai la Frankie. Faţada lui Frankie nu conta, pentru ea nu era decât atât

— O simplă faţada. Samantha ştia că Frankie suferea foarte tare.

— Nu cred că pot explica, îi spuse pe un ton

lin. Mi-ai spus mereu că m-am implicat prea mult – şi poate că ai avut dreptate. Poate că m-am ataşat prea mult de ea. Urmă o pauză în care respiră. Dar nu cred că aş mai putea trăi ştiind că am abandonat-o tocmai acum – şi exact aşa m-aş simţi.

— Şi dacă nu merge? Dacă o adoptezi şi apoi ăiţi dai seama că nu te descurci? Dar atunci? Cum crezi că se va simţi atunci Frankie? Amândouă veţi fi îndurerate. Când vorbi din nou, vocea îi fu foarte înceată.

— Ştiu că nu-ţi va plăcea, dar de ce nu laşi lucrurile să meargă de la sine pentru un timp? Ea îşi deschise gura pentru a protesta; strângerea mâinilor ei se accentua.

— Nu trage concluzii pripite, îi spuse repede. Tot ce vreau să spun este că poate ar trebui să continui pentru un timp cu aranjamentele pentru a fi doar un simplu părinte adoptiv care are doar grijă de ea. Şi astfel Frankie va putea să stea cu tine. Dacă lucrurile vor merge bine vei putea să continui procesul ei şi să faci actele pentru

adopţie. Samantha fu dezamăgită. Dacă lucrurile vor merge bine, spusese el. Dar înţelesese întregul mesaj. Ceea ce voia el să spună era de fapt comportarea lui Frankie. Îşi îndepărtă braţele şi refuză să-l privească. Mândria ei îi spusese să rămână tăcută. Ceva din interiorul ei nu o lăsa să admită că el avea dreptate. Şi un argument ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi vrut. La naiba, gândi ea cu furie, de ce trebuia el să fie atât de rezonabil!

Îi privi trăsăturile palide şi realiză că făcuse o boacănă. Ochii ei agitaţi îl răniră. Se ridică în picioare şi îşi trecu mâinile prin păr. Samantha încercă din răsputeri să ignore acest lucru, dar gestul îl făcu să pară curios de vulnerabil.

— Uite, spuse el într-un târziu. Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu-ţi pot spune ceea ce vrei să auzi. Dar nu pot să stau şi să tac din gură în timp ce tu suferi. Fac asta pentru că ţin la tine, Samantha.

Ţin. Chiar dacă rostise cuvintele, Vince ştia că nici măcar nu începuse să-i spună ceea ce

simţea pentru ea Fu cuprins de nevoia de a o îmbrăţişa, să o ţină numai pentru el, s-o iubească cu inima, mintea şi trupul. Nu voia decât să elibereze tot ce era mai de preţ în inima lui, să rostească ceea ce era mai de preţ în inima lui. O iubea. Cuvintele ardeau în interiorul lui, dar acum nu era timpul. Se luptă cu sentimentul de disperare. Timpul în care ţinuse în el amintirea despre moartea lui Tony fusese lung şi greu. Dar acum, în sfârşit era în spatele lui. Dar odată cu închiderea unei uşi, se deschidea alta.

Sentimentele Samanthei pentru Frankie fuseseră puternice de la început. Trebuia să accepte că Frankie făcea acum parte din viaţa ei – şi acum acest lucru părea să fie pentru totdeauna. Într-un fel trebuia să reuşească să înlăture aceste îndoieli în privinţa lui Frankie. Trebuia, într-adevăr nu avea altă posibilitate.

Pentru că nu voia să o piardă pe Samantha. Nici acum şi nici vreodată.

Nu realiza că Samantha era înaintea tuturor lucrurilor, chiar şi înaintea lui. Cu o atingere

uşoară a obrazului îi ceru să-l privească. Limba lui se mişca cu stângăcie în timp ce încerca să-şi regăsească vocea.

— Numai pentru că ţin la tine, repetă el. Spune-mi că ştii asta.

Tremurul din vocea lui plin de necesitate o mişcă până în adâncul inimii. Îşi frecă obrazul de umărul lui adorând felul în care se simţeau muşchii şi oasele.

— Oh, Vince, îi şopti tandru. Ştiu, sincer. Respira adânc. Probabil că ai dreptate în legătură cu părintele adoptiv. Voi încerca şi voi vedea ce se întâmpla. Dar eu – eu nu vreau să ţin secret faţă de ea, acum. Vince se încruntă, încercă să-i găsească privirea.

— Vreau să ştie că aş dori s-o înfiez. Acum, mai mult decât oricând, are nevoie să ştie că este cineva de partea ei, cineva de care să depindă.

El încuviinţă din cap şi o trase mai aproape. Ea îşi ridică uşor capul şi deschise gura, dar el chiar dacă se pierduse în farmecul şi căldura sărutului, un fior îi străbătu şira spinării. Nu

suporta gândul că în ceea ce o privea pe Frankie, lucrurile s-ar fi putut înrăutăţi. În asta avea dreptate.

Samantha nu se înşela. Era ca o pietricică în pantof gândul că Vince avea rezerve în dorinţa ei de a o adopta pe Frankie. Îi dădu telefon lui Lynette Marshall câteva zile la rând pentru a o anunţa că totul se ruinase. Îi spuse despre intenţiile ei de a o înfia pe Frankie.

Nu credea că şi Lynette îi va spune aceleaşi lucruri ca şi Vince. Dar când îi zise, acest lucru nu făcu decât să-i întărească hotărârea.

În sâmbăta următoare, la micul dejun deschise discuţia pentru a putea afla părerea lui Frankie despre intenţiile ei.

— Frankie, îi vorbi cu mare aenţie, ce ai spune dacă ai locui aici cu mine în permanenţă? Frankie se încruntă întrebător, îşi lăsă mâna peste degetele lui Frankie care se odihneau pe masă.

— Sper să nu te surprindă, dar aş vrea să-ţi spun următorul lucru – râsul îi fu liniştit – scumpo, aş vrea să te înfiez! După ultimul cuvânt rostit se

aşternu tăcerea. Fata o privi cu uimire. Un nod i se aşează în stomac.

— Ai auzit ce am spus, scumpo? Ochii lui Frankie se aţintiră asupra farfuriei.

— Am auzit, murmură ea. O uscăciune ciudată cuprinse gâtlejul Samanthei.

— Am sperat ca acest proces în care am fost părintele adoptiv să dureze puţin, să fie temporar, înţelegi, ca să fim sigure că amândouă vrem asta…

Vocea i se pierdu. Oh, Dumnezeule, gândi ea cu amărăciune. Oare a sunat atât de pustiu şi de rece pe cât se temuse să nu pară? Frankie rămase tăcută. Abia împinse farfuria cu omleta într-o parte. Samantha începu să pună paie pe foc.

— Nu vreau să iau locul mamai tale, Frankie. Nici măcar în vis nu m-aş gândi la aşa ceva! De fapt m-am gândit că ar fi la fel ca fiind Sora mai Mare şi Sora mai

Mică, numai că mai des. Tăcerea fu atât de lungă încât Samantha îşi dorise să se zbârcească şi să moară. Chiar în clipa în care simţi că nu mai rezistă, Frankie începu să vorbească.

— Nu cred că ar fi chiar atât de rău. Samantha izbucni într-un râs isteric. Oare atât avusese de spus? Răspunsul ei scurt fusese aproape la fel de rău ca şi toate celelalte! În jurul inimii era o durere îngrozitoare. Nu ştia cum reuşise să-şi stăpânească vocea şi să nu izbucnească.

— Scumpo, îmi dau seama că ultimele săptămâni au fost foarte grele pentru tine. Niciodată nu este uşor să pierzi pe cineva drag. Ştiu ce simţi…

Frankie se ridică brusc în picioare, iar scaunul ei se prăbuşi făcând un zgomot asurzitor. Pentru Samantha fusese ca o împuşcare pe la spate.

— Tu nu ştii! izbucni Frankie. Cum ai putea? Nu mama ta a murit, şi nici tatăl tău. A fost a mea, Samantha – a mea.

Ieşirea ei le uimi pe amândouă. Rămaseră nemişcate privindu-se încremenite din cauza şocului produs, într-o tăcere mormântală. Frankie nu-şi putea lua ochii de la Samantha, de la

expresia ei îndurerată. Oh Dumnezeule, gândi Frankie cu regret. Ar fi vrut să-şi ceară scuze – ştia că ar fi trebuit să-i spună Samanthei că îi pare rău. Dar cuvintele i se opriră în gâtlej, şi apoi, Samantha fu cea care schimbă subiectul.

— Frankie, îi spuse cu voce tremurată, ai putea să-l iei pe Butch şi să-l duci în curtea din spate? Frankie parcă ieşi din cameră zburând. Acel episod le rămase în minte multe zile după incident. Următoarea lună fusese grea pentru toţi, chiar şi pentru Vince. Samantha ştia fără nicio îndoială că-l iubea – era aproape sigură că şi el simţea la fel. Dar atmosfera era încordată; nu avură nicio altă posibilitate, decât să stea retraşi până situaţia se mai schimba pentru Frankie. Vince era cel mai important lucru din viaţa ei, dar şi Frankie avea un loc la fel de important în viaţa ei, dar într-un mod cu totul diferit. Erau momente în care se simţea împărţită în două. Teama ei era că nu putea să aibă decât pe unul singur… în schimbul celuilalt. Vântul rece care se abătuse asupra regiunii nu părea să se diminueze; foarte

mulţi studenţi erau aparent obosiţi să mai stea „zăvorâţi” în clădire şi stăteau prin împrejurimi. Samantha pierduse numărul studenţilor trimişi la ea în birou pentru o frumoasă ceartă.

Nici acasă situaţia nu se schimbase. Frankie era schimbătoare – când îşi ieşea din fire, când era tăcută şi interiorizată. Vince era mereu pregătit pentru luptă pentru că notele ei începuseră să fie mici. Samantha încercase să vorbească cu ea, dar Frankie nu o ascultase. Samantha realiză că fata îşi vărsa furia şi durerea produsă de moartea mamei sale, dar chiar şi cunoscând motivul nu uşura deloc încercarea de a rezolva ceva. Dar Frankie era la fel de îndurerată. Samantha îi promisese că totul va fi bine. Când? Frankie se întrebase de sute de ori. Când? Încerca să nu se gândească la mama. Acest lucru o făcea să se simtă ciudat. Dar nu contează cât de mult încercase, totul era că nu putea să uite… Era furioasă pe Dumnezeu că i-o luase pe Mama şi o lăsase singură. Se simţi înşelată şi zdrobi. Sau era acesta felul lui Dumnezeu de a o pedepsi pentru

că furase? Nu ştia. Nu ştia ce să creadă. Nu ştia cum să reacţioneze. Mama îi spusese mereu că era puternică şi curajoasa, dar ea nu simţea acest lucru! încerca să facă ceva ce ar fi vrut Mama, dar se simţea atât de lipsită de control! Ura felul în care se purta cu Samantha dar nu putea să facă nimic. Existau momente în care voia să-şi ridice pumnii şi să poruncească să o trimită pe Mama înapoi, acolo unde aparţinea. Existau momente în care ar fi vrut să se încolăcească precum o minge şi să plângă. Se simţea confuză. Atât de pierdută şi speriată uneori. Sentimentul acesta persistase chiar până când vacanţa de iarnă se termină. Doamne, cât ura să meargă din nou la şcoală! Doamna Carruthes, bătrâna profesoară, anunţase în faţa întregii clase că Mama murise. Acum toată lumea se uita la ea. Îi auzea şoptind când ei credeau că nu-i vede. Cu greutate îi mai vorbea cineva. Apoi intra în clasă şi toţi se opreau. În cameră se făcea o tăcere profundă. Prima oară când se întâmplă, toată ziua fusese roşie în obraji. Acum ar fi vrut să le spună tuturor – şi doamnei

Carruthrs – să se ducă la dracu’ şi să nu se mai întoarcă vreodată.

În ultima vineri a lunii ianuarie, nimic nu se schimbase. Clopoţelul sună nostim, anunţând că era timpul să schimbe clasa pentru restul orelor rămase în acea zi. Frankie se îndreptă spre sala doamnei Carruthes, încercând să ignore nodul ce i se pusese în piept cu fiecare pas, nodul se făcea din ce în ce mai mare până când i se păru că nu mai poate respira. Se opri în faţa uşii, încercând să găsească curajul de a intra.

Una câte una, vocile începură să se încetinească şi apoi să se oprească. Chiar şi un grup de băieţi care stăteau la tablă se întoarseră să o privească. Ceva în interiorul ei se rupse. Nepăsându-i cine o văzuse, lovi cu pumnul în broasca de lângă ea şi se întoarse. Începu să meargă orbeşte pe hol, înjurând momentul la fiecare pas. Un caleidoscop de voci, pereţi cenuşii o înconjurau. Scăparea era singurul ei gând.

Bătaia vântului o făcu să tremure. Abia atunci realiză că se afla pe scările mari din faţa

şcolii. Coborî în grabă scările când auzi clopoţelul sunând, bucuroasă că plecase şi că avea şi haina cu ea. Îşi aruncă în stradă cărţile şi îşi ridică braţele. Apoi îşi băgă mâinile în buzunare, respiră adânc aerul rece şi înţepător. Nu dădu importanţă răcorii de afară. În sfârşit aici putea respira şi nu simţea că toată lumea se închidea când o vedea.

Nu ar mai fi intrat iar, se gândi cu încăpăţânare. Dacă ar renunţa la orele de matematică? Plecase şi miercurea trecută, dar se pare că doamna Carruthes nu raportase conducerii. Frankie nu ştia de ce, iar acum nici nu-i păsa. Apoi zări o figură plimbându-se tacticos, în colţul din dreptul ei. Îl recunoscu imediat pe acel îngâmfat elegant.

— Joey! Hei, Joey! oftă adânc în clipa în care el se întoarse. Un suspin de eliberare şi o bucurie se ivise în ea în momentul în care el îşi schimbă direcţia. Îl întâlni la jumătatea drumului. O privi zâmbindu-i forţat.

— Hei, Frankie! Ce jeansi frumoşi ai.

Pentru o clipă muşchii feţei ei se încordară.

Frankie nu trebuia să se întrebe de ce se simţea stânjenită. Samantha fusese cu ea la cumpărături săptămâna trecută. Frankie rezistă prima oară. Un îndemn din interiorul ei o determina să se întrebe de ce hainele cumpărate de Mama nu erau frumoase pentru Samantha. Partea cea mai proastă este că ar fi putut să se distreze dacă nu ar fi făcut astfel încât să se sită amândouă mizerabil. Frankie începuse să realizeze că numai pe ea trebuia să dea vina.

— Mulţumesc. Cu vocea înceată, Frankie îşi strânse caietul la piept şi se uită spre Joey. El îi zâmbi şters.

— Eu… uh, am auzit despre mama ta. Urmă o pauză. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. Ochii lui Frankie se întunecară. Clipi repede şi se uită în altă parte.

— Da, fusese tot ce îi spusese. Îi făcu semn cu capul înspre şcoală.

— Cum de ai ieşit atât de repede? Frankie se strâmbă.

— Am plecat de la ultimele ore. Zâmbetul lui

reapăru.

— Aşa, puştoaico. Am crezut că te vei transforma într-o altă Mary Poppins. Când el înainta, ea făcu un pas pentru a merge în dreptul lui. Doamna Talarico mi-a spus că acum stai la ea – Mary Poppins, asta este.

Lui Frankie nu prea-i plăcu exprimarea lui, ea. Îl făcuse ca să sune ca un cuvânt murdar. Numele ei este Samantha, ar fi vrut să strige. În schimb repetă acel cuvânt simplu.

— Da.

— Cum aşa? Byzele lui se încovoiară într-un mod dezaprobator.

— Pentru că vrea să stau împreună cu ea. Frankie nu ştia ce să facă. În acelaşi timp simţea că o trădează pe Samantha. Este mult mai bine decât să merg să stau cu cineva pe care nu-l cunosc. Mai ales că Samantha mi-a spus că vrea să mă înfieze…

— Da? Gura lui Frankie se deschise.

— A spus că dacă legătura dintre mine şi ea ca părinte adoptiv care are grijă de mine merge,

mă va înfia. Joey începu să râdă zgomotos.

— Ce o opreşte să facă asta acum? Frankie privi în altă parte.

— Nu ştiu, murmură ea. Dar cred că are legătură cu Larusso. Zâmbi ironic.

— Larusso. Domnul Tip Tare şi cu gura mare, nu? Când ea încuviinţă din cap, trăsăturile lui se încordară. Mi-ai spus mai demult că au o legătură strânsă.

— Mai strânsă ca niciodată, confirmă Frankie posacă. Pentru o clipă nu se mai auzi decât ecoul paşilor pe stradă. Am sentimentul ciudat că nu peste mult timp se vor căsători. El scoase un sunet plin de dezgust.

— Nu e de mirare că nu te-a adoptat până acum. Probabil că doar i-a părut rău pentru tine şi s-a gândit să găsească o cale pentru a te face să te simţi mai bine. La naiba, cine ştie de ce? Frankie se opri brusc. Îl privea cu ochii larg deschişi.

— Dar a spus…

— Uită ce ţi-a spus şi foloseşte-ţi capul! Dacă se vor căsători, vor vrea să aibă o familie perfectă

– îşi dădu ochii peste cap – minciuni, ca şi Brady Bunch. Crezi că te vor vrea în imaginea familiei perfecte? Gândeşte-te din nou, Frankie. Au încercat să te bage într-o chestie şi nu au reuşit. Acum ea nu încearcă decât să scape de tine încetul cu încetul!

Fiecare cuvânt era ca un cuţit ce pătrundea din ce în ce mai adânc. Of, Dumnezeule, gândi Frankie obosită. Joey tocmai îi răspunsese la întrebările pe care şi le pusese în toate aceste săptămâni. Mama o iubise, orice ar fi. Acesta era singurul lucru de care nu s-ar fi îndoit niciodată. Dar Samantha? O teamă teribilă îi cuprinse sufletul. Mintea i SF meetoşa. Fusese atât de rea cu Samantha în uităţimp Dacă Joey avea dreptate? Dacă Samantha se hotărâse să nu o mai tină? Şi apoi era Vince… Joey privi pe deasupra capului ei.

— Hei, uite-l pe Pete. Îşi ridică mâna deasupra capului.

Frankie abia reuşi să vadă maşina lucioasă şi puternică ce dăduse colţul. Joey făcu acum cu capul înspre maşină.

— Vii, Frankie? Frankie se urcă în maşină automat. Mintea ei era încurcată şi înceţoşată. Îl putea auzi pe Joey şi pe Pete vorbind, dar totul părea lipsit de sens. După mult timp maşina se opri pe un trotuar. Pete îi spuse ceva lui Joey şi începu să râdă. Înregistra vag câteva strângeri de mână între ei, dar era prea ameţită ca să fie atentă. O secundă mai târziu, Joey deschise uşa maşinii şi îi făcu semn să coboare. Frankie îl urmă pe stradă, ţinându-şi strâns caietul. Reveni la realitate şi observă că se afla la trei sau patru blocuri de casa Samanthei. Stătea în faţa băcăniei din colţ. Următorul bloc era un magazin de băuturi. Maşina făcu o curbă uşoară şi dădu colţul pentru a nu fi văzută. Frankie se încruntă.

— Unde merge? Buzele lui se luminară.

— Nu ai auzit? Acesta este marele meu test. Arată cu capul spre magazinul de băuturi. Este cu dus şi întors, puştoaice Dacă merge, Pete mă va face mâna lui dreaptă. Şi azi va trebui să împărţim 50/5 o.

Frankie îşi deschise ochii larg. În mână avea

o căciulă de schi, din aceea care acoperă întregul cap. Înţelegerea veni cu o claritate uimitoare. Joey avea de gând să jefuiască magazinul de băuturi! El îşi puse o mână pe umărul ei şi începu să râdă.

— Poţi să stai chiar lângă uşă şi să-mi dai de ştire dacă e ceva. Va merita timpul pierdut. Va fi ca pe vremuri…

— Nu! Se îndepărtă de el. Pete te foloseşte, Joey, la fel ca pe toţi ceilalţi copii! Ei fac toată treaba murdară – ei îşi riscă vieţile în timp ce el stă şi nu face nimic. Nu este singurul şef de pe aici, Joey, şi tu poţi fi! Ochii lui se deschiseră larg.

— Şi ce dacă? Asta este, Frankie. Acesta este singurul mod de a fi în frunte – singurul mod de a fi asemeni lui Pete şi asta este exact ce vreau eu!

— Nu. nu! Joey, tu nu vrei să fii ca el! Nu este – nu este drept!

— De când ai început să fii interesată de ce e bine şi ce e rău?

Fusese nostim… dar în acelaşi timp Frankie realizase., că nu încetase nicio clipă să-i pese. Îl trase de mână, rugându-l cu disperare.

— Nu, Joey. Te rog, am putea să plecăm chiar acum. Putem pur şi simplu să mergem şi… El o zgâlţâi cu putere, având expresia urâţită.

— Cum este? o întrebă cu furie. Vii sau nu vii? Bătaia inimii îşi avu ecou în minte. Se îndepărtă încet, scuturându-şi capul mereu şi iar mereu.

Buzele lui Joey se încovoiară pline de dezgust. Se întoarse şi plecă fără să spună niciun cuvânt. Abia atunci Frankie înţelesese cu adevărat. Se pare că Joey îşi făcuse alegerea, iar ea îşi făcuse alegerea ei.

— La revedere. Joey, şopti ea. Se întoarse şi începu să fugă repede atât cât o ţineau picioarele.

CAPITOLUL 16

— Am avut o vizită din partea doamnei Carruthes în această după-amiază. Frankie aşeză cu atenţie farfuria pe care tocmai o ştergea pe dulap. Chiar dacă tonul îi era blând, simţi cum ochii Samanthei îi fixau spatele. Era nostim, gândi

ea vag Pe tot timpul cinei suspectase că ceva nu era în regulă.

Avusese dreptate… dar of, ce şi-ar fi dorit să nu fi avut!

Se întoarse încet. Scuzele erau gata a fi rostite. O singură privire spre Samantha şi se hotărî să îşi ţină gura închisă. Strânse faţa de masă şi se lovi de margine.

— Doamna Carruthers mi-a spus că ai chiulit de la orele de după-amiază şi că nu a fost pentru prima oară. Dacă te interesează, pot să spun că voia să te ierte, dar se pare că ai început să-ţi faci un obicei. Personal cred că ar fi fost o greşeală., dar singurul motiv pentru care nu mi-a zis săptămâna trecută a fost că i-a părut rău pentru tine. Frankie a aruncat spălătorul în chiuvetă. Nu i-a fost greu să se înfurie puţin.

— Ţi-a mai spus şi ce altceva a mai făcut? A spus tuturor despre Mama. Acum toţi se uită numai la mine. Nimeni nu-mi mai vorbeşte şi asta nu se întâmplă numai în clasa ei! Ei – ei mă fac să mă simt ca o nenorocită! Samantha se apăsă cu

putere peste frunte. Cum ar fi putut să-i explice că majoritatea colegilor lui Frankie au avut o mică experienţă cu moartea? Şi cu toată probabilitatea, nimeni apropiat lor nu murise. Probabil că li se păruse înspăimântător. Tulburător. Probabil că era o reamintire grea a faptului că într-o zi vor fi forţaţi să facă faţă pierderii părinţilor lor. Dar toate acestea erau un nimic faţă de ce fusese nevoită Frankie să înfrunte, şi mai ales că îi părea foarte rău să o vadă suferind.

— Frankie, îi spuse cu blândeţe. Nu cred că ei realizează ceea ce fac. Sunt sigură că ei pur şi simplu nu ştiu ce să-ţi spună. Poate că ei găsesc că „îmi pare rău” nu este de ajuns, şi astfel nu mai spun nimic. Mai lasă-i puţin timp, scumpo. Îi întinse o mână. Lucrurile îşi vor reveni la normal în curând şi... Frankie îşi trase mâna cu putere înainte de a fi atinsă.

— Mereu spui asta! Şi mereu îmi spui că totul va fi mai uşor, dar nu este aşa! Samantha încercă să fie calmă, îşi căuta calmul necesar, care părea că nu mai poate fi ceva de bază.

— Şi poate, acceptă cu blândeţe, că este din cauză că nu laşi pe nimeni să te ajute. Cum crezi că mă simt eu atunci când tu refuzi să îmi vorbeşti? Aş putea să te ajut, Frankie. Dar nu pot de una singură. Nu pot să fac nimic fără un pic de cooperare din partea ta.

Privirea lui Frankie se pierdu în gol. O ruşine arzătoare îi cuprinse capul. Ştia că Samantha avea dreptate. Dar exista o parte din ea care nu voia să lase pe nimeni să se apropie, chiar şi Samantha. Şi încă nu putea vorbi despre Mama, pur şi simplu nu putea. Ar fi vrut să-i explice. Dar brusc i se pusese un gigantic nod în gât. Era îngrozită că dacă va rosti un cuvânt va izbucni în plâns. Şi avea senzaţia nebună că dacă va începe să plângă nu se va mai opri niciodată. Samantha era conştientă de lupta tăcută ce se dădea în interiorul feţei. Ochii lui Frankie se aţintiră asupra Samanthei, mari plini de disperare şi imploratori. Samantha îşi ţinu respiraţia, furia ei disperată transformându-se în speranţă. Brusc această speranţă se transformă în resemnare odată cu aşteptarea tăcerii ce părea să

nu se mai termine. Se întoarse pentru a nu putea vedea Frankie cât De îndurerată era.

— Nu pot să trec peste asta fără pedeapsă. Dar vom sta de vorbă mai târziu după ce voi avea şansa să mă calmez. Frankie fugi în camera ei. Câteva minute mai târziu sonena sună. Samantha ştia că era Vince Plănuiseră să meargă la un film. Ea sperase că o va putea convinge şi pe Frankie să meargă. Dar acum nu mai avea niciun rost s-o întrebe. Simula un zâmbet şi deschise uşa din faţă. O singură privire spre Vince şi zâmbetul îi dispăru.

— Unde este Frankie? Trecu în grabă pe lângă ea având chipul întunecat precum un nor de ploaie. Inima Samanthei începu să bată cu putere.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? îşi băgă mâinile în buzunare şi scoase o bucăţică de hârtie pe care i-o înmâna. Zăpăcită Samantha îşi plecă privirea şi începu s-o desfacă, în timp ce Vince încerca să se mai liniştească. Exista o aură periculoasă şi puţin controlabilă în jurul lui care o îngrijora…

Numele lui Frankie îi apăru în faţă. Era

mâzgălit împreună cu data de azi.

— La ce oră a ajuns acasă în după-amiaza asta? Samantha îşi scutură capul.

— Nu sunt sigură, îi spuse şters. Am stat ca de obicei peste program. Îl privea fix. Vince, nu înţe…

— Am avut o scurtă vizită din partea ofiţerului de eliberare condiţionată al lui Joey Bennett înainte să plec de la birou. Se pare că a fost jefuit un magazin de bautun în acesta după-amiază, la câteva blocuri de aici. Poliţia a aflat asta în faţa uşii pe stradă când l-au arestat pe Joey. Îşi puse degetul pe hârtie. Frankie este în camera ei? Samantha încuviinţă din cap, simţind un gol în stomac? Of, Doamne, Frankie, se gândi ea. Ce ai mai făcut acum?

— O voi chema. Nu făcu mai mult de doi paşi. Frankie auzise fiecare cuvânt. Stătuse în capul scărilor cu braţele încolăcite la piept.

Frankie îl salută cu capul. Vince vorbea cu Samantha, dar când o văzu privirea i se aţintise asupra feţei

— Joey era înarmat, Samantha. A scos arma şi le-a cerut vânzătorilor să-i dea toţi banii. Trupul lui Frankie se cutremură. Îşi aminti acel moment din maşina lui Pete în care ei făcuseră schimb de ceva sau îi înmânase ceva lui Joey. În ochi i se aprinse ceva negru şi strălucitor. Nu o dată i se păruse că fusese o armă… Joey… gândi obosită. Oh, Joey, cum ai putut fi atât de prost!

— A fost prins? vocea ei păru să vină de undeva de departe.

— La zece minute după ce a ieşit. Un vânzător declanşase alarma mută. O privi fix. Şi de asemeni crede că a văzut o fată împreună cu Joey înainte ca el să intre. Aş vrea să ştiu ce ai căutat acolo când tu ar fi trebuit să fii la şcoală! Degetele lui Frankie se strânseră în jurul încheieturilor. Tăcerea era mormântală.

— Ei bine? o întrebă cu asprime. Ce ai de spus? Ai fost acolo pentru a fi observatorul lui Joey, să-l atenţionezi în cazul în care intră cineva înăuntru? Frankie începu să meargă clătinându-se. O panică uşoară i se ivi în minte. Primul ei instinct

fu să nege faptul că fusese acolo, dar aveau acea hârtie blestemată care trebuie să-i fi căzut din caiet, în clipa în care fugise.

— Ce vrei să spui? strigă ea. Am fost acolo, dar nu s-a întâmplat ceea ce crezi tu. L-am văzut pe Joey la şcoală şi apoi am făcut o tură cu maşina împreună cu

Pete…

— Pete Renfrow? încuviinţă din cap. Samantha era uimită în timp ce Vince începu să bolborosească ceva.

— Ai ştiut despre furt? Frankie înghiţi în sec.

— Da, recunoscu ea. Dar nu înainte ca Joey să intre în magazin. Pete a fost cel care a vrut ca Joey să facă asta. Eu., eu am încercat să vorbesc cu el… Se opri când buzele i se strânseră cu putere. Îşi plecă puţin capul. Simţi cum obrajii i se înroşesc. Odată cu schimbarea cutorii feţei, îi creştea şi furia.

— Am ştiut, spuse cu asprime. Am încercat, dar nu a vrut să mă asculte îl aşa că am plecat. Am plecat pentru că nu am vrut să am niciun

amestec în toată treaba aceasta! Niciunul nu vorbi. Nu o credea, realiză ea. Şi acum Samantha trecuse de partea lui. Amândoi se uitau la ea. O judecau. O acuzau. Numai că nu aveau niciun drept. El nu avea niciun drept!

— Trebuia să stai departe de Joey Bennett, Frankie. Este a doua oară în când ai fost prinsă în compania lui. Nu, gândi Samantha cu tristeţe. Este a treia oară. Frankie nu rosti niciun cuvânt. În schimb îşi plecă şi mai tare capul.

— Ai de gând să mă ameninţi cu Juvie Hali din nou pentru că am încălcat termenii? Privirile li se întâlniră.

— Poţi să crezi, poţi să nu crezi, îi spuse Vince cu răceală, dar asta nu are nicio legătură cu termenii Joey este o persoană rea, Frankie. Când vei vedea ce fel de om este?

— Vince are dreptate, Frankie. Ştii care este părerea mea despre Joey – ştii părerea lui Vince. Deşi, se pare că nu-ţi pasă. Dumnezeule, vorbi cutremurându-se. Avea o armă! Dacă ar fi produs panică? Dacă şi-ar fi pierdut capul? Ar fi putut fi

cineva rănit – tu ai fi putut fi rănită. Ai fi putut fi omorâtă! Joey nu este prietenul de care ai nevoie. Frankie clipi. Chiar şi Samantha era de partea lui Larusso, împotriva ei. Era prea mult amândoi împotriva ei. Privirea i se aţinti asupra Samanthei.

— De ce nu o spui? ţipă cu putere. Crezi că sunt la fel de rea ca şi Joey! Se uită spre Vince.

— Iar tu, Larusso? Cine te crezi să-mi spui mie ce să fac şi ce să nu fac? Cine eşti tu ca să-mi spui orice? Nu ai vrut să vin să stau să locuiesc împreună cu Samantha pentru că ai crezut că nu sunt destul de bună pentru ea. Ei bine, am noutăţi pentru tine. Te-am auzit în noaptea care a murit Mama. Am auzit când i-ai spus Samanthei despre fratele tău, că ai fost mai rău decât sunt eu. Am auzit când ai spus că ai furat, ai minţit şi ai înşelat... Poate că ai dreptate. Poate că nu sunt bună pentru ea. Dar dacă eu nu sunt, nici tu nu eşti.

Începu să urce scările. O secundă mai târziu uşa dormitorului se trânti. Se auzi ecoul zgomotului în toată casa. Pentru o secundă

Samantha fu prea şocată ca să se mai poată mişca. Dar când să se ducă după Frankie, mâinile lui puternice o prinseră. Vince o întoarse ca s-o privească.

— Las-o să plece, vorbi cu inima strânsă. Acum nu te va asculta. Este prea supărată şi prea furioasă. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să o lăsăm singură. Are nevoie de timp pentru a se linişti. Samantha nu putu să se smulgă din braţele lui. Dar adânc în interiorul ei ştia că el avea dreptate. Nu putea să vorbească cu Frankie acum… chiar acum; Gândurile o năpădiră simţind că înnebuneşte. Nu putuse să facă nimic cu Frankie toată luna!

Îşi ridică umerii. Mâinile lui Vince încă o mai ţineau. În clipa în care se lipi de pieptul lui încordat totul îi reveni din nou în minte. Era îngrozitor să-i vadă trăsăturile palide. Liniile tensionate i se vedeau cu claritate conturate în jurul gurii. Nu trebuia să se întrebe de ce. Încă se mai afla sub starea de şoc ştiind că Frankie auzise tot ce îi povestise el despre Tony. Se întâmplase

acum o lună? Doamne, parcă trecuseră ani de zile de atunci.

Nu se împotrivi când el o trase pe sofa. Se lăsă pe spate, îşi sprijini capul pe spetează şi îşi închise ochii.

— Doamne, murmură el. Ce încurcătură. Samantha rămase tăcută pentru mult timp. Apoi, foarte încet îi spuse:

— Vreau să încep să fac actele pentru înfiere, Vince. Cuvintele fură rostite cu greutatea unei ancore. Ochii i se deschiseră. O privea de parcă ea şi-ar fi pierdut minţile. Samantha îşi împreună mâinile şi le ageza în poală pentru a le opri din tremurat» teamă să-l privească, teamă de ceea ce ar putea vedea... dar mai frică îi era de ceea ce ar fi putut să nu vadă.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, cred. Tocmai de aceea intenţionez să-l sun pe asistentul social luni la prima oră. Vince se ridică încet. Un singur cuvânt era tot ce voia să spună.

— De ce Samantha? De ce?

— Am încercat ceea ce mi-ai spus tu, Vince.

Acum vreau să fac cum vreau eu. Se ridică în picioare.

— Dar lucrurile sunt la fel ca şi acum o lună, îi reaminti cu asprime. Stă liniştită un minut, iar apoi o ia de la capăt. Este o fată rea, iar episodul de azi cu Joey o dovedeşte. Ştie să deosebească binele de rău – este singurul lucru de care nu ne putem îndoi. Dar nu cred că-i mai pasă – şi asta mă sperie de moarte. Samantha rămase nemişcată…

— Nu ai crezut-o, nu? Tonul ei era puţin mai mult decât un sunet tremurat.

— Vrei un răspuns sincer? Nu, nu am crezut-o. Îi privi în continuare.

— Obişnuiam să mă întreb cum de le ştii pe toate, îi vorbi încet, aproape în şoaptă. Dar acum ştiu că ai o vedere îndreptată doar înainte, Vince. În ceea ce o priveşte pe Frankie, nu vezi decât părţile rele, iar pe cele bune le ignori.

— Iar tu refuzi să vezi ce e acolo. Vocea lui fu lipsită de orice intonaţie. Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra lui.

— Este la fel ca tine, Vince! Frustrarea îl ardea precum un acid.

— Crezi că nu ştiu asta? A trebuit să trec printr-o tragedia ca să realizez pe ce drum începusem să merg. Mi-am pierdut fratele, Samantha, şi asta este ceva ce nu mi-o voi ierta niciodată! Cât îi va trebui lui Frankie ca să deschidă ochii? o altă tragedie? Tu îmi spuneai că nu văd ceea ce este Frankie de fapt, dar Frankie nu poate vedea ceea ce este de fapt Joey. Este o diferenţă între răutate şi curaj, dar aceşti copii nu ştiu asta. Dacă se decide să-şi urmeze liderul? Crezi că va trebui să fiu drăguţ şi să nu-i spun nimic. Ei bine, „cuvintele siropoase” nu-i schimbă pe aceşti copii. Samantha simţi cum începe să i se facă frig începând din vârful degetelor.

— Vince, ascultă-te! nici măcar nu te gândeşti la sentimentele ei. Dumnezeule, tocmai şi-a pierdut mama! Răspunsul lui fu hotărât.

— Nu am uitat. Dar nu poţi să o scuzi aşa la nesfârşit. Este cu totul altceva să te joci de a Sora mai Mare cu un copil ca ea. Dar ca să devii

părintele ei şi să locuieşti cu ea... Şi de când a venit aici la tine a fost sfidătoare şi răutăcioasă. Dacă ea se simte groaznic, vrea să fie sigură că toată lumea se simte la fel.

— Iar tu nu poţi să recunoşti că nici măcar o dată – nici măcar o dată! – nu am văzut-o să verse o lacrimă din seara aceea? Ţine totul în ea şi nu vrea să se elibereze! Câte o dată cred că i-ar trebui o porţie bună de plâns!

Lovi cu palmele de perete.

— La naiba, Samantha, nu-mi vine să cred că faci aşa ceva. O laşi să intre între noi.

— Nu, îi spuse cu calm. Tu eşti cel care face asta. Tu, Vince. Nu Frankie.

Se ridică în picioare. Doar câţiva paşi îi despărţeau, dar distanţa dintre ei nu mai fusese atât de mare. Se întreba dacă el oare ştia cât de tare o durea că trebuia să spună asta. Cuvintele fură rostite cu greutate.

— Am crezut că te-am înţeles, Vince. Dar acum am impresia că mă uit la un străin. Eu – am crezut că ţii cu adevărat la Frankie... în acea zi în

care i-ai cumpărat o bicicletă îmi amintesc că mă gândeam… poate că nu vrea, dar o face… cred că m-am înşelat. Cred că nu-ţi pasă absolut deloc de Frankie pentru că dacă ar fi aşa, nu ai fi atât de dur, aspru şi de învinuitor – şi atât de exigent. Respiră adânc.

— Nu dai nici măcar un ban, nu? Poate că este din cauza modului în care ai crescut. Poate că nu ai putut niciodată să-ţi schimbi „prima ta" mentalitate. Dar m. e mi se pare că singurul lucru important pentru tine este să ai mereu dreptate. Să fii în top, să fii primul, să gaseşti drumul tău în viaţă şi la naiba cu ceilalţi din jurul tău. Şi poate – începu din nou să plângă? că nu te-ai schimbat deloc. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei. Nu mai era nicio prefăcătorie între ei, acum. Nu era decât o emoţie sinceră, brutală şi crudă.

— Ce vrei să spui? Că nu mai am loc în viaţa ta? O exclamaţie înceată izbucni de pe buzele lui. La naiba, Samantha, ştii care sunt sentimentele mele pentru tine. Te-aş fi cerut de mult în căsătorie dacă nu ar fi fost încurcăturile cu

Frankie… Of, la naiba. La naiba! Nu aşa plănuise să-i spună. Nu putu să se uite în altă parte când văzu că faţa ei se albi. Tăcerea era înăbuşitoare. Îşi trecu mâna peste faţă conştient că-şi tăiase singur gâtul.

În pieptul lui parcă se rupsese ceva, Avu cea mai îngrozitoare senzaţie că pierduse cel mai preţios lucru din viaţa lui.

Samantha încercă cu greutate să-şi reţină lacrimile. Durerea din sufletul ei era ucigătoare. Nimic nu se schimbase, realiză Samantha cu tristeţe. Vince era la fel de încăpăţânat ca întotdeauna; credea în continuare că Frankie aducea numai probleme, în seara aceea Vince îi spulberase toate speranţele precum ai sparge un pahar. Prăpastia dintre ei se adâncise.

De undeva din interiorul ei găsi puterea să se mişte prin cameră. Încet, cu o mişcare mecanică, deschise uşa. Aerul rece al iernii intră în cameră, dar ea era prea ameţită ca să-l simtă. Buzele ei abia se mişcară.

— Nu mai are niciun rost să mai vorbim

acum. Noapte bună, Vince.

Încercă să stea în picioare până când uşa se închise. Apoi lacrimile începură să i se scurgă pe chip încet şi fierbinţi eliberându-i inima. Nu voia să piardă pe niciunul dintre cinici pe Frankie şi cu siguranţă nici pe Vince. Se temea că tocmai îi pierduse pe amândoi. Câteva ore mai târziu, Samantha se zvârcolea în pat. Te-aş fi cerut de mult în căsătorie. Din nou şi din nou ecoul cuvintelor lui Vince îi revenea în minte rupându-i inima.

O iubea. Vince o iubea. Nu conta faptul că el nu rostise niciodată aceste cuvinte. Existau în fiecare privire în fiecare atingere arzătoare. Existau în visul lui încăpăţânat de a avea grijă de ea, de a o proteja chiar dacă nu avea nevoie. Ar fi schimbat ceva dacă ar fi putut? Oare l-ar fi schimbat? Blândeţea, grija făceau parte din el la fel ca şi bărbatul dur pe care îl văzuse demult cu Joey, şi încă o dată în această seară. Se îndrăgostise de toată fiinţa lui. Sensibil şi tandru. Schimbător îl dur. Dacă ar fi fost indiferent, nu ar

fi fost bărbatul de care să se îndrăgostească. Odată cu această realizare urmă alta. Fu ruşinată de acuzaţiile dure pe care le făcuse la adresa lui. Dacă nu i-ar fi păsat de Frankie, nu ar fi fost atât de furios pe ea. Atât de dezamăgit. Atât de rănit.

Curios era faptul că fiecare lucru care provocase furtuna dintre ei aşternuse o linişte şi un confort total. Din nefericire nu avea niciun răspuns pentru situaţia lui Frankie dar totuşi o speranţă îi lumină inima. Dacă toţi trei ar fi reuşit să treacă peste această perioadă grea, atunci ar fi reuşit să treacă peste orice. Cu acest gând se întoarse pe o parte şi se lăsă furată de somn. Era foarte devreme când Samantha se afla în drentul uşii lui Frankie. Încercase să vorbească curata aseară dar Frankie îi dădu de înţeles că vrea să fie lăsată singură. Cu înţelegere Samantha îi respecta intimitatea, dar acum poate că era timpul potrivit. Dacă ar fi dormit şi s-ar fi liniştit înainte ca fata să fi avut posibilitatea să se fi apărat… Bătu la uşă.

Acelaşi moment îl găsi pe Vince trecându-şi mâna prin cap, privind la razele de lumină ce îi

luminau patul. Aşternuturile erau încolăcite în jurul lui, fiind o linişte profundă a somnului din noaptea trecută.

O rafală puternică de vânt făcu geamurile să răsune, dar Vince nu auzi. Fiecare părticică a trupului îl durea. Inima lui. Golul din el nu putea fi umplut decât în clipa în care o întâlnea pe Samantha.

Tocmai îşi petrecuse cea mai lungă noapte din viaţa lui; îl cuprinse viziunea următoarelor nopţi lungi şi pustii. Viitorul îi apăruse în faţă, la fel de întunecat şi înspăimântător ca şi trecutul. Nu trebuia să se întâmple aşa, o voce interioară îi vorbi. Ochii i se închiseră. Frankie avea dreptate, realiză el. Mereu se lupta cu sentimentul că nu era destul de bun pentru Samantha. Dar de multe ori obiceiurile mureau greu… Dumnezeule, oare acesta era adevărul! poate că nu ar fi trebuit să ducă acea luptă particulară. Samantha credea în el., aşa cum credea în Frankie. De multe ori se întrebase cum ar fi reacţionat el şi Tony dacă ar fi avut pe cineva asemeni Samanthei în viaţa lor.

Cineva care să-i ia, să-i cureţe de murdăria sufletească şi să-i îndrume spre drumul cel mai bun al vieţii. Poate că nu ar fi fost atât de dur. Atât de aspru şi de acuzator. Atât de – la naiba cu cuvântul – neîngăduitor! Şi poate că ar fi învăţat cum să se poarte cu mult timp în urmă… Tristeţea lui îl îndemnă să sune la telefon. Un gust amar îi năpădi gura în clipa în care ridică receptorul şi murmură automat.

— Bună.

— Vince? Era Samantha. Fiecare nerv din corpul lui se încordă. Exista o notă ciudată în vocea ei pe care nu o mai auzise vreodată… Ceva nu era în regulă. Ceva foarte, foarte rău se întâmplase. Piciorul lui lovi podeaua.

— Ce s-a întâmplat, Samantha? Ce s-a întâmplat?

— Frankie! Am fost să vorbesc cu ea chiar acum şi… a plecat, Vince. Aplecat! Se îndreptă brusc.

— Patul era deranjat? o întrebă tăios.

— Cred – cred că da. Cel puţin aşa pare…

Privirea i se grăbi spre ceasul de la capul patului.

— Este doar şapte şi jumătate. Soarele de abia răsare. Mă îndoiesc să fi plecat de mult…

— După ceea ce s-a întâmplat aseară nu m-aşmira să fi plecat în mijlocul nopţii! Vorbea greu din cauza plânsului. Oh, Doamne, Vince, a fugit. Ştiu sigur! Este îmbrăcată în hainele ei vechi şi a lăsat fularul şi mănuşile pe care i le-am făcut eu cadou pe pat. Bicicleta a dispărut şi… oh, dumnezeule, poate că ar trebui să sun la poliţie!

— Linişteşte-te, Samantha. Este prea devreme să tragi concluzii pripite. Dă-mi o şansă s-o găsesc.

— Să o găseşti! ţipă ea. Nu am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Dar Vince ştia. Jumătate din suspiciuni prinseseră rădăcini. Avea o idee într-adevăr foarte bună în legătură cu locul în care ar fi putut fi Frankie. Într-un loc familiar. Undeva unde mereu se simţea în siguranţă. O uşoară notă de bucurie i se ivi în voce.

— Samantha, te rog. Stai liniştită o oră sau două în timp ce eu o caut. Îţi promit că o voi aduce

acasă. Închise telefonul înainte ca ea să se poată certa sau să-l roage să o ia cu el. Nu-şi putea explica graba interioară care îi ordona să facă totul singur. Când se întâlnea cu Frankie din nou, voia să fie doar ei doi. Doar ei doi… Nu era sigur dacă Samantha ar fi înţeles dorinţa lui. Dar era sigur că Frankie ar fi înţeles.

CAPITOLUL 17

Maşina rula uşor şi se opri în spatele unei camionete uzate şi ruginite care arăta ca şi când n-ar fi fost mişcata din loc de cel puţin douăzeci de ani. Vince scoase cheile din contact şi păşi pe bordura trotuarului. Stătu un timp şi studie faţada casei de peste drum, şi turtele bisericii care se profilau semeţe pe fundalul învecinat. O ceaţă densă se roti în aer. Strada fusese liniştită încă de dimineaţă, iar răsăritul soarelui era palid şi umed. Nu durase mult până când oraşul se trezise la viaţă şi copilaşii năvăliseră la joacă, în timp ce mamele lor stăteau pe verandă urmărindu-i, în

acelaşi fel în care o făcuseră şi bunicile înainte. Pe fundalul acestor gânduri, o sirenă începu să sune în depărtare. În apropiere o uşă se trânti cu zgomot. Atunci el observă – era ghidonul unei biciclete care se vedea după colţul blocului. Bicicleta lui Frankie. Câteva secunde mai târziu urcă treptele largi din piatră ale clădirii în care locuiseră Frankie şi mama sa. Când ajunse sus ezită, privind prudent clanţa uşii. O deschise cu uşurinţă. Liftul nu funcţiona nici acum. Aşa cum se întâmplase şi prima dată când venise cu Samantha, Vince fu nevoit să urce pe jos cele patru etaje. Fusese uluit să constate că era speriat, mai speriat decât îşi putea aminti că fusese vreodată, ceea ce era absolut ridicol. De ce perspectiva întâlnirii cu o fetiţă de treisprezece ani îl înspăimânta în asemenea măsura?

Poate pentru că această fetiţă deosebită, în vârstă de treisprezece ani nu ezita să spună lucrurilor pe nume. Sau poate pentru că realiza cât de greu fusese să-şi stăpânească mândria, mândria lui despre care era convins că îl salvase

din multe situaţii dificile. Ori, poate pentru că niciodată nu-i fusese uşor să admită că şi altcineva are dreptul să greşească.

Destul de sigură pe sine, ea stătea acolo, la capătul coridorului.

Era ghemuită într-un colţ prăfuit, cu braţele subţiri încolăcite în jurul picioarelor, şi cu genunchii aduşi la piept. Capul i se odihnea pe genunchi.

Paşii îl purtară mai departe. Ea era atât de cufundată în propria-i suferinţă încât nici nu-l auzise înainte de a se opri în faţa ei. Îşi ridică uşor capul. Durerea pe care i-o surprinse în ochi era tăioasă, asemeni unui brici, sfâşiindu-i măruntaiele şi rănindu-i sufletul. Şi Vince realiza că n-ar fi putut fi supărat pe ea nici dacă ar fi vrut. Privirea pe care ea i-o adresă părea să vină din străfundurile însingurate ale sufletului.

— Cum m-ai găsit? Vince zâmbi uşor.

— Nu a fost greu. Privirea ei îl ocoli şi se opri în întunericul culoarului.

— Samantha este aici? El îşi scutură capul în

semn de negaţie. Nu era nevoie să spună mai mult. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era acela de a o determina să se simtă vinovată. Ochii ei priviră mai întâi miraţi şi apoi se îngustară, când el îşi sprijini spatele de perete lăsându-se în jos lângă ea.

Tăcură amândoi câteva secunde. Apoi Frankie îşi întoarse capul încet.

— Nu ai de gând să mă întrebi ce caut aici? Era mai degrabă plictisită decât iritată: iar vocea ei suna incredibil de obosită. Vince scutură iarăşi din cap.

— Uneori este bine să fii singur, spuse el amabil.

— Alteori... ei bine, alteori nu este atât de bine. Cuvintele lui avură un efect neaşteptat. Privirea lui Frankie alunecă în depărtare. Nu spuse nimic, dar bărbia începu să-i tremure. Pentru prima dată Vince îşi dorise ca ea să-şi iasă din fire, să se răstească şi să ţipe la el – orice, numai să nu privească în felul în care o făcea acum. Atât de obosită, atât de înfrântă. Atât de

incredibil de tânără şi atât de bătrână în acelaşi timp.

Un fior de regret îl străbătu. Undeva, pe drum, uitase că ea era doar un copil. El îşi puse mâna pe genunchiul ridicat.

— Frankie, spuse el încet. Spuneai adevărul seara trecută, nu-i aşa? Despre Joey, vreau să spun. Nu ai fost implicată în atacul acela, nu? Ea îşi întoarse capul.

— A fost întocmai cum ţi-am spus. Am încercat să-i vorbesc despre – Vince ridică mâna.

— Nu trebuie să-mi explici. Te cred.

— Mă crezi? Colţurile gurii i se lăsară în alte condiţii expresia ei i-ar fi părut comică. Dar în momentul de faţă nici unuia dintre ei nu li se părea situaţia veselă. Vince mişcă afirmativ din cap, apoi făcu o grimasă.

— Ascultă, Frankie. Ştiu că nu vrei să auzi asta acum Dar Joey nu este genul de prieten de care ai tu nevoie. Nu suport să văd cum te influenţează în rău. Şi îmi este teamă că exact asta are în minte. Frankie îşi muşcă buza.

— Oricum, nu cred că vreau să-i mai revăd pe Joey. Eu şi el... ei bine nu merge aşa cum ar trebui. De când începuse să-şi piardă vremea cu Peter Renfrow, era... schimbat într-un anume fel. Jeans-ii ei erau tăiaţi la genunchi; se juca cu un firicel stingher de aţă. De altfel, adăugă ea cu voce joasă. Lui Joey îi plăcea să rişte. Îi plăcea să facă tot felul de lucruri; să fure, de exemplu. Vince o privi cu atenţie.

— Dar ţie? Ezitase să pună întrebarea, dar numai pentru un moment. Nu sunt născut ieri, Frankie. Ştiu că furai, poate cu mult timp înainte de a fi prinsă.

— Este adevărat, confirmă ea cu o voce pierdută. Ceasuri, bijuterii, lucruri de felul acesta.

— De ce, Frankie? Se străduia din răsputeri să-şi controleze tonul şi să poată continua. Furai numai pentru a fi alături de Joey? Aşa puteai să fii asemeni lui, făcând lucruri pe care le făcea şi el? Frankie îşi scutură capul, evitându-i privirea.

— De fapt nu a fost chiar aşa, spuse ea încet.

— Da sau nu?

— Nu, şopti ea. Am făcut-o… pentru Mama. Un sentiment profund de ruşine îl sfâşie pe Vince. Brusc realizase ce avea ea să spună… chiar înainte de a o face. Vocea ei se poticni.

— Am dus lucrurile la casa de amanet a lui Phil. I-am spus mamei că am lucrat ca baby-sitter pentru mama lui Joey: dar i-am dat banii Mamei pentru că eram întotdeauna foarte strâmtorate – în acest fel nu ar mai fi fost nevoie să muncească atât de mult. Mă gândeam că poate ar fi renunţat să mai muncească noaptea. Şi odată – odată i-am cumpărat nişte medicamente contra tusei.

Se simţea copleşit de un sentiment amar de vină. Samantha încercase tot timpul să-i spună că Frankie nu era un copil rău – că avea un fond bun. Dar el refuzase să asculte. Refuzase să privească în profunzime – de fapt nu privise deloc! în schimb, fusese – oh, atât de grăbit să judece. Doamne, cât se dispreţuia în acest moment!

— Samantha bănuia că îi dai bani mamei tale, spuse el şovăitor.

— Dar eu… îmi este ruşine să spun, eu

credeam că este numai naivă. Înghiţi în sec.

— Nu înţeleg, însă, de ce nu ai spus nimic – de ce nu te-ai aparat niciodată, mai ales când ştiai ce gândeam eu despre tine.

— Eu – nu ştiu. Poate pentru că ştiam că nu am s-o mai fac. Nu erau bani mulţi, dar eu – eu ştiam că voi fi de ajutor. Privirea îi era chinuită. Şi era mai bine ca tu să crezi că sunt o mică ticăloasă, decât să ştie Mama. Nu voiam ca ea să afle. Ea credea că s-a întâmplat o singură dată. De fapt eu – eu nu mă gândeam că ai să mă crezi. Era rândul lui Vince să-i evite privirea. În sinea să se întreba ce ar fi crezut Samantha dacă i-ar fi văzut pe amândoi cum arătau stând umăr la umăr lângă perete, el cu picioarele lungî răsfirate în partea opusă picioarelor lui Frankie. Avusese un şoc când realizase că palmele îi erau umede. Avea gâtul uscat. Doamne, dar era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată!

— Îţi datorez scuze, Frankie. Am fost aspru cu tine. Prea aspru. Se oprise, deoarece răguşeala din vocea lui îi trăda încordarea.

— Nu sunt sigur că vei înţelege, dar cred că sunt aşa tocmai datorită faptului că, la vârsta ta, îţi semănăm atât de mult. Cred că nu voiam ca tu să sfârşeşti prin a fi atât de răzvrătită şi nechibzuită cum am fost eu. Urmă un moment de tăcere.

— Samanthei îi era teamă că vei fugi. În sfârşit, căpătă curajul de a-i întâlni privirea. Sper din suflet să nu o faci. Pentru că nu aş suporta gândul că eu te-am împins la acest lucru

— Nu am fugit, spuse ea repede, apoi tăcu. Cred că am plecat numai. M-am gândit că dacă mă întorc aici pentru un timp, mă voi obişnui cu ideea – spre oroarea ei, vocea îi deveni nesigură – cu ideea că Mama nu mai este. Vocea lui era blândă.

— Şi a ajutat? Frankie nu răspunse, deşi ar fi vrut să o facă. Brusc gâtulâăi fu străbătut de o durere ascuţită. Privirea i se întunecă, coridorul se transformă într-o masă lichidă înnegurată. Strălucirea din privirea ei dispăru. Vince îl atinse stângaci umărul.

— Frankie. O mână subţire îi atinse

spasmodic mâneca hainei. Ea se întoarse către el cu un geamăt pe jumătate înăbuşit. Vince îi privi faţa. Arăta vulnerabilă şi lipsită de apărare, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Ceva se lumină în sufletul lui. Scotoci după o batistă dar nu găsi. Ezită un moment. Mormăind încet îi înconjură cu braţele corpul tremurând, trăgând-o lângă el şi sprijinindu-i capul de umărul său. Degetele ei le strângeau şi le eliberau pe ale lui.

— Îmi lipseşte, spuse ea sfâşietor. Îmi este atât de dor de Mama.

Vorbele ei îi zdrobeau inima. Îi mângâie părul, dar vocea îi era la fel de nesigură ca şi a ei.

— Ştiu Frankie, ştiu. Şi chiar aşa. Emoţia care îi făcea să vibreze sufletul era dureros de dulce… chiar net dureroasă. Samantha îi acuzase că nu îi pasă de Frankie. Dar îi pasă… şi nu realizase cât de mult, până în acel moment. Nu ştia cum, sau când, dar într-un fel acest copilaş plăpând îşi croise drum spre inima lui. O lacrimă fierbinte îi udă scobitura gâtului. O simţea ca şi când i s-ar fi prelins spre inimă. Ea începuse să

plângă înainte ca el să fie sigur că exista vreo urmă de emoţie în sufletul ei. Plânse până când ochii lui Vince începură să-l ardă, şi o durere vie îi sfredelea plămânii. Plânse până când căzu epuizată la pieptul lui

— Mă doare capul, scânci ea în cele din urmă simţindu-se confuză şi neajutorată. Era foarte tentat să chicotească dar nu îndrăznea. În schimb o studie prietenos.

— În afară de asta, te simţi bine? Ea trase aer în piept.

— Ştii ceva? Este rău să plângi. Dar nu atât de rău ca atunci când nu poţi să plângi.

— Te cred pe cuvânt. Vince se ridică în picioare şi apoi întinse braţele.

— Nu crezi că este timpul să ne întoarcem acasă? Ea mişcă aprobator din cap, privind la mâna lui întinsă. Vince îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă ea o să-i ignore gestul. De fapt, era mai mult decât un gest şi amândoi ştiau bine acest lucru. El îi cerea încrederea şi acceptarea… şi, bineînţeles, iertarea.

Ea îi prinse timid degetele. O smucitură uşoară, şi se afla în picioare înaintea lui. Tăcerea se aşternu între ei în timp ce coborâră scările şi ieşiră din clădire, dar nu era o tăcere, stânjenitoare. Frankie îl privi cum îi pune bicicleta în spatele maşinii. El descuie portiera de partea ei şi se îndreptă spre locul său. Vocea ei îl opri.

— Hei, Larusso? El ridică ochii. Privirea ei directă era limpede. Nu era umbrită nici de furie, nici de resentimente. Îşi îndreptă repede ochii în altă direcţie, ca şi când se simţea jenată. Când vorbi, vocea ei trăda o stinghereală evidentă.

— Eu… uh, voiam numai să spun… ştii că totul este în regulă.

Pentru a doua oară în ultimele câteva minute, Vince îşi simţise gâtul încordat. Un zâmbet efemer îi trecu peste buze. Se întinse şi îi atinse uşor bărbia cu mâna.

— Mulţumesc, spuse el cu voce înecată. De fapt nu eşti chiar atât de rea.

Butch fusese cel care anunţase întorcea lor la locuinţa Samanthei. Chiar înainte ca ecoul paşilor

lor să răsune la uşa din spate, el începu să scâncească şi să se învârtească furios în faţa uşii. Samantha alergă spre bucătărie şi deschise uşa. Vince intră în casă.

— Vince, striga ea, îndurerată. Privi neliniştită peste umărul lui.

— Unde este Frankie? Nu ai – Capul lui Frankie apăru. Venea din direcţia garajului. Se opri lângă uşă, nesigură de momentul întâlnirii cu Samantha. Samantha nu mai aşteptă nicio clipă. Cuvintele care îi ieşiră de pe buze reflectau emoţia profundă.

— Oh, Frankie? să nu cumva să mai faci aşa ceva vreodată! Prinse mâna feţei şi şi-o apropie. M-am speriat de moarte!

Frankie se trezi prinsă într-o îmbrăţişare care îi tăia respiraţia. Braţele ei se strecurară şi o cuprinseră pe Samantha.

În cele din urmă Samantha se îndepărtă pentru a studia trăsăturile lui Frankie. Faţa îi era palidă, iar obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi. Capul Samanthei se ridică brusc. Privirea ei alunecă

acuzator către Vince, care tocmai se servea cu o ceaşcă de cafea. El îşi ridică inocent sprâncenele, şi fără un cuvânt mişcă uşor din cap, după care arătă spre Frankie.

— Cred că Frankie are să-ţi spună ceva. Se întoarse şi se îndreptă spre living room, lăsându-le singure. Se aşternu tăcerea. Samantha îşi îndreptă atenţia către Frankie, care privea cam nesigură. Se întrebă vag dacă Frankie era conştientă cât de tare o speriase Frankie îşi târşâi picioarele.

— Cred că a fost foarte nostim să pleci în felul acela. Eu – eu nici măcar nu ştiu de ce, sunt singura căreia mi se întâmplă aşa ceva. O mână tandră îi mângâie părul de pe frunte.

— Cei mai mulţi copii de vârsta ta nu trebuie să facă faţă situaţiei de a pierde un părinte, spuse Samantha uşor.

— Şi fiecare are un mod anume de a reacţiona la supărare.

Frankie se aplecă să-l mângâie pe Butch, care sărea la picioarele ei, încercând zadarnic să-i atragă atenţia. Nu o privea pe Samantha în timp

ce vorbea.

— Vreau numai să spun că îmi pare rău. Ştiu că, probabil, am stricat totul prin ceea ce am făcut. Se ridică, strângând la piept corpul zvăpăiat al lui Butch. Aşa încât nu te pot condamna dacă te vei răzgândi în ceea ce priveşte rămânerea mea alături de tine. Samantha simţi cum i se strânge inima. Ştia ceea ce se străduia Frankie să nu spună – aceea că îi era teamă ca Samantha să nu se fi răzgândit în privinţa adopţiei.

— Nu am de gând să-mi schimb hotărârea, Frankie. Oricine poate face greşeli din când în când. Dar atunci când facem ceva greşit sau ceva ce regretăm mai apoi, cei din preajma noastră nu încetează să ne iubească. Ridică bărbia lui Frankie din blăniţa lui Butch. Nu ştii ce vreau să spun? Frankie înghiţi în sec.

— Cred că da.

— Bine Pentru că intenţionez să demarez formalităţile pentru această adopţie la prima oră luni dimineaţa. Expresia deveni din nou tristă Asta dacă doreşti şi tu acelaşi lucru.

— Da. Şi chiar foarte mult. Afişa un zâmbet dulce, de felul celui pe care Samantha îl îndrăgea atât. Acum pot să merg sus şi să fac un duş? Privirea Samanthei se îmblânzi şi mai mult

— Sigur, iubito. O privi pe Frankie cum se îndepărtează cu paşi mari strângându-l în braţe pe Butch. Totul va fi ca înainte, gândi ea bucuroasă. Se simţea aşa de uşurată. Dar tot mai rămânea o problemă… Discuţia cu Vince.

Pomi încet, mişcându-se cu greu, spre living room. Inima îi bătea atât de puternic, încât abia putea gândi.

El stătea în mijlocul camerei, cu spatele la ea, cu picioarele întinse şi uşor depărtate, în poziţia atât de familiară Samanthei. Într-o mână ţinea ziarul „Morning Tribune” iar cealaltă mână se odihnea în buzunarul de la spate al pantalonilor săi, ca şi când ar fi studiat ziarul.

Ea se opri pentru moment, simţindu-şi inima ieşindu-i din piept, şi inspira profund aerul din preajma lui. Îi plăcea foarte mult felul în care i se profilau umerii prin tricou, tot atât de mult cum

iubea aspectul său atât de masculin şi arogant în acelaşi timp.

— Vince. El se întoarse uşor. Îi era teamă să-l înfrunte după noaptea trecută, dar când el lăsă ziarul pe masă, într-un târziu, şi întinse mâna, ea ştiu că nimic din ceea ce gândise cu teamă nu se va întâmpla. Ea urcă cele trei trepte care o despărţeau de el şi i se alătură. Degetele lui se strânseră ferm în jurul ei.

— Îţi mulţumesc că ai adus-o înapoi pe Frankie, spuse ea încet. Unde ai găsit-o? El se aşeză în faţa ceştii cu cafea şi întinse spre Samantha cealaltă mână.

— În faţa vechiului ei apartament. Nu a fost greu să-mi imaginez unde era. Făcu o grimasă. Am fost uşurat când am văzut că nu plecase departe. Samantha dădu din cap.

— După ce îmi trecuse panica, mă gândeam şi eu la celaşi lucru, spuse ea.

— Dar tu plecaseşi cu mult timp înainte şi începusem să mă gândesc la ce era mai rău. Deşi, poate, ar fi trebuit să fiu bucuroasă că nu am fost

acolo să particip la toată scena. De fapt, glumea numai pe jumătate Buzele lui zâmbiră.

— Ai fi fost plăcut surprinsă. Oh? Zâmbetul lui dispăru.

— Cred că aveai dreptate când spuneai că ea avea nevoie de o porţie bună de plâns. Făcu o pauză. A recunoscut că fura cu mult înainte de a fi prinsă. Bijuterii şi ceasuri, lucruri de genul acesta.

Urmă o tăcere scurtă. Realizând că el ar mai fi vrut să spună ceva, Samantha îl privi uimită de expresia lui. Nu ar fi trebuit să fie furios, dar era. În schimb arătă că se simţea vinovat. Poate chiar ruşinat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă cu blândeţe. Cuvintele lui părură să iasă la iveală cu dificultate.

— Ai avut dreptate în legătură cu banii luaţi pe amaneturi. Îi dădea mamei pentru a-i uşura situaţia. Samantha nu era surprinsă. Ştia de mult timp ca Frankie nu era un copil rău – şi asta înlătura orice îndoială. Dar privindu-l pe Vince – ştiind cum se simţea – inima începu să o doară. Degetele ei se încolăciră cu putere în jurul

mâinilor lui. Ceea ce era rău la ea era – minciuna şi furtul. Dar acum nu mai pare să fie atât de rău, pentru că fusese din motive drepte.

— Ştiu. Doamne, Samantha, când mi-a spus m-am înjurat de sute de ori că nu te-am ascultat. Nu era sfidătoare, egoistă sau ceva asemănător. Nu încerca decât să aibă grijă de mama ei. Era o recunoaştere grea şi plină de regret.

— Făcea tot din dragoste, spuse Samantha încet. E ironic, nu? încercam amândoi să o învăţăm despre principii şi valori. Buzele îi erau încordate din cauza propriului lui dezgust.

— Dar ea deja ştia. Am stat acolo şi am ascultat-o şi nu mă gândeam decât la faptul că învăţasem cea mai mare lecţie din viaţa mea – că tocmai fusesem învăţat de o tânără de treisprezece ani.

Pentru câteva momente rămaseră tăcuţi, pierduţi în lumea gândului. Frankie îi trecuse prin tot iadul în ultimele luni, dar în sfârşit el începuse să o înţeleagă. Sfidarea făcea parte din apărarea ei, parte din sprijinul ei. Şi poate aşa numitul ei

resentiment era într-adevăr dur din cauză că se temea că nu este dorită. Îşi lipi uşor obrazul de faţa ei.

— Se pare că am mult de îndreptat în ceea ce o priveşte pe Frankie. Privirea lui îi lumină trăsăturile. Şi în ceea ce te priveşte pe tine.

— Nu este adevărat, începu ea.

— Oh, ba da. Respiră adânc încercând să găsească cuvintele potrivite pe care nu le putuse găsi în seara trecută, pentru că ei deschiseseră fiecare părticică vulnerabilă din el.

— Ai avut dreptate, Samantha. Am fost egoist. Singura mea scuză este că eşti tot ce am mai scump pe lume şi nu voiam să te pierd. Poate că am fost puţin cam gelos pe Frankie şi am vrut să fiu pe primul loc în viaţa ta. O privi fix.

— Te iubesc, îi spuse cu o voce înceată şi intensă. Nu am mai spus asta niciodată. Dar simt asta când mă uit la tine. Simt când te îmbrăţişez. Simt în fiecare respiraţie şi mă înspăimântă gândul că viaţa mea ar fi fără tine o trase mai aproape încât buzele li se lipiră. Căsătoreşte-te cu

mine, Samantha. Te rog, căsătoreşte-te cu mine. Privirea lui căutătoare îi zdrobi inima. Ochii îi erau clan şi luminoşi, având culoarea aurului… dragostei. Totul era acolo, în vocea lui ce spunea totul, care nu putea ascunde nimic chiar dacă ar fi vrut.

Era un moment pe care ar fi vrut să-l păstreze în inimă pentru totdeuna.

— Oh, Vince, îi şopti. Şi eu te iubesc – şi ştii cât de mult. Şi vreau mai mult ca orice să mă căsătoresc cu tine. Plânsul liniştit izbucni de pe buze. Dar Frankie? O iubesc mai mult decât dacă ar fi propria mea fiică…

Degetele ei se lipiră de buzele lui înăbuşindu-i cuvintele. În interiorul ei începu să tremure. Îşi ţinu respiraţia abia îndrăznind să spere, abia îndrăznind să respire. Pe buzele lui Vince se ivi un uşor surâs.

— Ştii că nu a avut niciodată un tată. Poate că e timpul să aibă unul.

Parcă întreaga lume înnebunise. Cuprinsă de braţele lui, Samantha se agăţă de el. Vince îşi

închise ochii, cuprins de o emoţie puternică ce aproape că-l punea în genunchi. Inimile li se contopiră, gurile li se împreunară într-un sărut ameţitor care îi topea. În spatele lor se auzi un uşor tuşit.

Imediat se despărţiră. Samantha îi zâmbi deschis lui Frankie în timp ce Vince chicotea.

— Eşti prima care trebuie să afle, îi spuse el zâmbitor. Ne vom căsători. Înainte ca Frankie să aibă şansa să rostească un cuvânt, el îi făcu un semn cu capul. Samantha se uită uimită la Vince văzându-l cum îşi scoate de la gât crucifixul de argint.

— Samantha, primeşte un diamant, vorbi cu voce răguşită, iar tu primeşti asta. Ţinu pentru un moment lanţul suspendat deasupra palmei. Frankie se apropie.

— Doamne, murmură ea. Este foarte frumos. Vince îi făcu semn să se întoarcă pentru a-l pune la gât.

— A aparţinut fratelui meu, Tony, şopti el. Inima Samanthei se făcu mică. Oricât ar fi

încercat, nu ar fi reuşit să-şi oprească lacrimile. Într-un fel nu înţelegea, lanţul lui Tony fusese purtat de Vince în toţi aceşti ani cu sfinţenie ca un sclav.

Acum se eliberase. Frankie îl privi pe Vince încă o dată. Mâna ei se ridică spre gât.

— E foarte frumos, repetă ea. Dar de ce mi-l dai mie? El îi zâmbi strengăreşte.

— Tony a fost o persoană specială pentru mine. De aceea vreau ca cineva la fel de special să-l poarte. Dar ştii ce-l face să fie şi mai frumos? Frankie îşi scutură capul. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Să rămână în familie.

Un an şi jumătate mai târziu, într-o călduroasă seară de sâmbătă, Vince stătea la fereastra bucătăriei. Cu braţele încrucişate peste piept, privea afară la Frankie care îşi lustruia bicicleta cea nouă.

— Va ajunge să-şi uzeze bicicleta înainte de a apuca să meargă cu ea măcar o dată. Samantha râse la observaţia lui morocănoasă.

— Ea spunea ieri că nu vrea să se plimbe cu bicicleta deoarece îi este teamă să nu-i zgârie vopseaua. Este chiar haioasă chestia asta. Observaţia îi provocă un zâmbet.

— Are tot dreptul să fie mândră. Cosise pajiştea, grebase frunzele până când o lăsaseră puterile şi braţele îi căzuseră obosite. Trecuse cu bine şi rolul de „baby-sitter al micilor şi drăgălaşilor sperietori. Aceştia erau doi gemeni în vârstă de cinci ani care locuiau peste drum de casa lor şi pe care Vince şi Frankie îi botezaseră aşa. Se hotărâseră să cumpere o casă mai mare la periferia oraşului. În vara următoare căsătoriei lor. Frankie îi însoţise în căutările lor şi îşi dăduse acordul asupra ultimei lor alegeri. Mutarea presupunea şi o modificare a planurilor în ceea ce priveşte alegerea liceului, dar după cum observase Samantha, fusese cel mai zbuciumat an al lui Frankie, dar majoritatea elevilor se aflaseră în aceeaşi situaţie. Frankie făcuse însă o alegere mult mai bună decât ar fi îndrăznit ei să spere. Într-un fel fusese un nou început pentru toţi.

Samantha se uită peste umărul lui Vince. Frankie ştergea acum cu o cârpă fiecare spiţă a roţii din spate.

— Personal, spuse ea încet, cred că este un semn bun. Probabil că va fi tot atât de preocupată şi grijulie şi faţă de prima ei maşină.

— Prima ei maşină… Ea râse de expresia lui mirată. Afară în curte Butch făcea tărăboi. Alerga furios în jurul copacului lângă care Rover privea plictisită în gol. Câinele şi pisica nu avuseseră de ales şi fuseseră nevoiţi să se obişnuiască unul cu celălalt şi să se suporte reciproc – de când reuşiseră acest lucru, fuseseră practic inseparabili. Dar din când în când – ca acum, de exemplu – făceau câte o excepţie de la această regulă. Mai mult ca oricând „tandemul” îi reamintea

Samanthei de Vince şi Frankie. Dar nu ar fi renunţat, cu toate acestea, la ultimele luni pentru nimic în lume. Avuseseră într-adevăr câteva probleme în aceasta perioadă. Nu numai acomodarea Samanthei şi a lui Vince în căsnicie,

dar şi asumarea responsabilităţilor de a creşte un copil. Vince fusese uneori neclintit în hotărâri şi încăpăţânat, iar Frankie la fel de brutal de sinceră ca întotdeauna. Amândoi semănau atât de mult unul cu celălalt, uneori chiar prea mult. Dar chiar şi aşa Samantha nu ar fi vrut să le schimbe caracterul în niciun fel. Frankie ştia cât de mult era iubită, şi cât de dorită îi era prezenţa în mijlocul lor. Singura teamă reală apăruse cu câteva luni în urmă când Frankie citise în ziar că Joey Bennett împuşcase şi rănise un bărbat în cursul unui jaf armat. Fusese chemat în faţa instanţei de judecată pentru adulţi, acuzat şi condamnat la o perioadă de detenţie. Frankie fusese tăcută şi retrasă o săptămână. Mai târziu într-o zi când Vince venise acasă şi le adusese vestea despre condamnarea lui Joey, ochii Francescăi se înlăcrimaseră. Samantha îşi strecurase braţele în jurul lui Frankie şi îi sprijinise capul pe umărul ei.

— Iubito, ştiu că suferi pentru că Joey ţi-a fost prieten odată, îi şoptise ea. Dar, Frankie,

gândul că lucrurile puteau lua o întorsătură rea mă sperie. Mă bucur atât de mult că nu ai fost tu. Frankie îşi şterse lacrimile cu greu. Micul zâmbet şovăielnic crispa inima Samanthei.

Ştiu, spuse nesigură, mă gândisem numai… poate că toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Joey ar fi avut ca prieten pe cineva ca tine în locul lui Pete Renfrow. Ochii Samanthei întâlniră privirea soţului ei. Citea pe chipul lui melancolic că se gândea la cele întâmplate.

Soneria telefonului o readuse pe Samantha la realitate, răspunse Vince. O secundă mai târziu deschise uşa de la intrare.

— Hei, Larusso! strigă el. Larusso. Ca întotdeauna Samantha îşi simţea inima răscolită. De la început, ea şi Vince căzuseră de acord că dacă Frankie dorea să-şi păstreze numele de Lombardi, ei nu aveau nimic împotrivă Dacă nu hotărârea trebuia să-i aparţină tot ei. Samantha îşi amintise cât de mişcat fusese Vince când îi spusese Frankie faptul că vrea să îşi schimbe numele în Larusso. Frankie aruncă o privire spre

el. Vince făcu un semn cu degetul peste umăr.

— Telefonul este pentru tine. Frankie aruncă repede cârpa şi fugi în casă. Felul în care îi sclipeau ochii trăda faptul că fusese aşteptat cu nerăbdare.

Vince trecu în living şi se aşeză lângă Samantha, privind mai degrabă mirat. O înghionti în joacă.

— Afară, Larusso.

— Frankie vorbeşte la telefon cu un băiat!

— Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, îl tachină ea. Creşte, Vince. Se maturizează.

— Creşte? mormăi el. Poate în lăţime vrei să spui.

— Şi asta, spuse ea chicotind. Frankie era minionă ca şi mama ei. La cincisprezece ani, statura ei cândva filiformă căpătase rotunjimi încântătoare. Avea părul lung, unduindu-se peste umeri, deşi astăzi îl purta prins la spate cu o clamă. Samantha îşi îndrepta capul spre bucătărie.

— Cred că te-ar interesa să ştii că numele prietenului ei este Rob. Am înţeles că este în comisia de dezbatereun zâmbet uşor îşi făcu loc pe faţa lui Vince.

— Comisia de dezbatere, hm? râse deodată. Ei bine, dacă îi place să se certe, cu siguranţă c-a dat peste fete potrivită Trebuie că au nişte discuţii foarte stimulatoare. Mâna Samanthei se strecură într-a lui. Dacă tot veni vorba de discuţii, când mergem să vorbim cu Frankie despre Jane?

— Joe vrei să spui.

„Joe” sau „Jane” era preţiosul secret pe care-l împărţeau de câteva săptămâni. Când Samantha a descoperit că era însărcinată, se hotărâseră să păstreze secretul pentru ei câtva timp. În plus nu erau siguri cum va reacţiona Frankie la vestea că în primăvara viitoare va apărea un bebeluş în casă. Totuşi grijile lor fuseseră nemotivate aşa cum au descoperit când Frankie a scăpat receptorul din mână la aflarea veştii.

Samantha o îmbrăţişa încercând zadarnic să-şi ascundă îngrijorarea.

— Nu te gândeşti să păstrăm copilul, nu-i aşa? Samantha şi Vince îşi scuturară capetele şi aşteptară. Buzele lui Frankie înfloriră în timp ce o privea pe Samantha.

— De data asta sunt în sfârşit sora mai mare. Samantha râse uşurată.

Frankie ieşi doar pentru a se învârti puţin şi intră din nou. Şi iar se băgă între cei doi.

— Voi putea avea grijă de el?

Nici Samantha şi nici Vince nu ştiau cum să reacţioneze.

— Ei bine, se opri ea să se gândească. Cred că s-ar putea să fie nevoie din când în când. Ochii lui Frankie începură să strălucească.

— Şi voi fi plătită pentru asta? De data aceasta era rândul lui Vince să zâmbească.

— Da, Francesca. E o posibilitate. Ochii ei străluciră că ai unui copil în ziua de Crăciun. Samantha şi Vince izbucniră în râs îndată ce ea ţopăi iar afară. Câteva ore mai târziu mâna lui lunecă în jos posesiv peste partea netedă şi încordată a pântecului ei.

— Ce mai face Joe?

Samantha simţi o familiară şi neaşteptată furnicătură înăuntrul ei. Degetele ei se încurcară în noaptea întunecată a părului lui. Îi trase capul astfel încât buzele lor aproape se atingeau.

— Jane, sublinie ea răguşit, e frig. Foarte foarte frig. Râsul ei era încet şi sexy.

— N-o putem face acum, nu-i aşa? Gura lui se închise peste a ei neliniştită. El o îmbie, dulce şi nerăbdător, ea îl chemă cu îndrăzneală, mereu tandră şi iubitoare. Îmbrăţişarea lor era o unire a sufletelor şi a inimilor. Gurile pecetluite, braţele şi picioarele îngemănate, se pierdură în minunea de a iubi, şi de a fi iubit. Când febra se stinse, o strânse lângă el, adăpostind-o, protejând-o, iubind-o din ce în ce mai mult cu fiece răsuflare. Ridicând o mână, ea îşi puse degetele pe gura lui. Ea suspină:

— Oare eşti la fel de fericit ca mine? Pentru o clipă, Vince rămase tăcut. Privind în urmă la anii pierduţi, fericirea era singurul lucru pe care nu credea, şi nici măcar nu visa că-l va cunoaşte.

Acum era singurul lucru care urma să fie mereu prezent. Zâmbi.

— Sunt fericit. Satisfăcut. Îndeplinit. Binecuvântat cu tot ceea ce un bărbat ar vr…

— Uraa! Cred că asta răspunde la întrebare.

— Ei bine, murmură el. Tu ai întrebat.

— Da, eu, nu? Se apropie de el cu greutate şi somnoroasă. O secundă mai târziu, îşi deschise ochii. La urechea ei se auzi un chicotit. Suspină şi se sprijini în coate.

— Acum ce mai e? Se uită la el zâmbitoare?

— Mă gândeam la ceea ce a spus Frankie mai devreme – când a întrebat dacă va fi plătită ca baby-sitter. Ce părere ai despre asta – se opri surâzând. Ai avut dreptate. Probabil că vrea să-şi strângă bani pentru o maşină nouă. Oh, Dumnezeule, ce mai urmează… prieteni… maşini…

Samantha începu să râdă şi se frecă de părul lui aspru de pe piept.

— Aşa crezi tu. Vei fi un bătrân care se va descurca foarte greu, cu Jane la vârsta lui Frankie.

— Cine? o tachina el.

— Jane.

— Joe. Îl apăsă în joacă peste piept.

— Jane, Vince se dădu bătut cu un zâmbet pe buze. Jane sau Joe nu contează. Asta era părerea lui, oricum câştiga el.

SFÂRŞIT